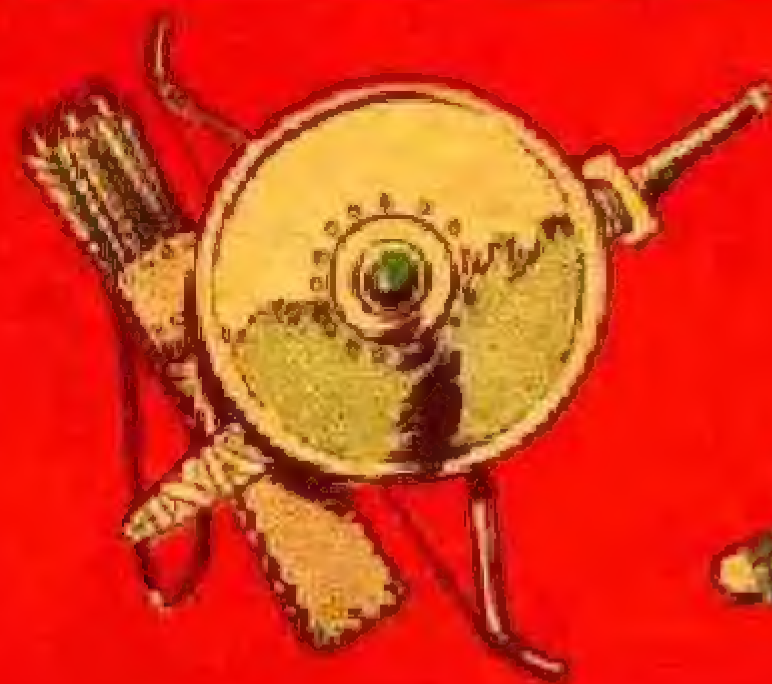
de heer der keruli

door

HANS G KRESSE

e Avontuur
van
Eric
de
Noorman.

DE HEER DER HERULI

De warme middag ligt roerloos over het woud. Zonlicht zweeft in duizenden kleine lichtvlekjes over de bladeren, en in de stilte lijkt het of het bos over vele zachte stemmen beschikt, die aan alle zijden ietwat dromerig de zon begroeten. Vogels tjilpen zacht tussen het loof. Ergens gonzen de bijen; een eekhoorn knabbelt zonder veel haast op een vrucht, en het lijkt of het bos op dit uur zijn eindeloze strijd om het bestaan heeft vergeten. Tot een gaai plotseling schreeuwend wegvliegt tussen de takken. Zijn spottende roep is nog niet verstomd of de struiken ritselen en een hinde, gevolgd door haar jong, breekt haastig door het groen naar voren. Met enkele schichtige sprongen bereikt het dier een schaduwplek en blijft dan gespannen staan luisteren, trillend op de fijne poten. Haar grote donkere ogen zoeken de struiken af. Zij is bang. Reeds geruime tijd heeft een vreemde instinctieve angst zich van haar meester gemaakt. Zij weet niet waarvoor, maar voelt een dreiging, een boos en gevaarlijk 'iets' dat haar beloert en tracht te benaderen. Een 'iets' dat haar en haar jong zoekt te vernietigen. Zij spitst plotseling de oren. In de verte kraakt een dode tak en niet ver van haar vandaan bewegen drie schaduwen, de boog in de aanslag, zich behoedzaam door het woud, waaruit de vrede ineens is weggevaagd en alles zijn adem inhoudt uit vrees voor de oervijand... de mens.

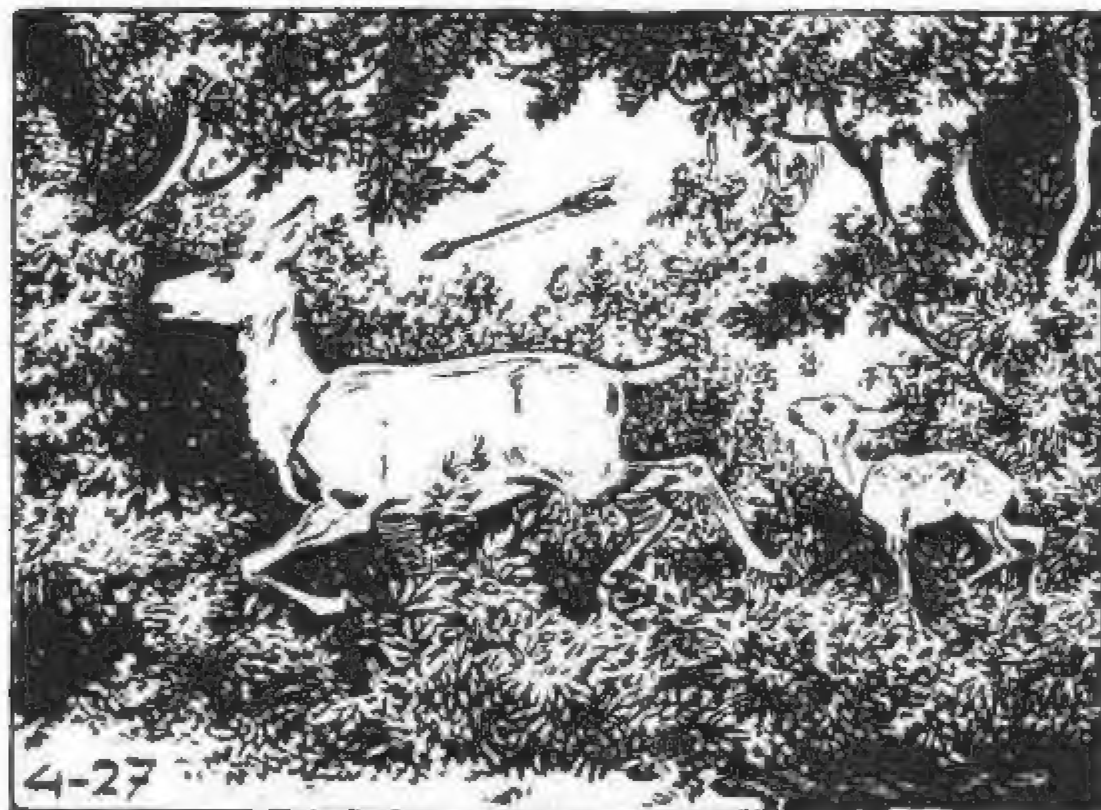
Drie jagers bewegen zich door het struikgewas, twee oudere mannen en een jongeling met fijne, haast vrouwelijke trekken. De voorste, een man wiens haarknot door een bronzen ring bijeengehouden wordt, heeft zich omgewend toen hij de dode tak onder de voet van de jongen hoorde kraken, en werpt hem een boze blik toe. Daarna buigt hij zich weer voorover. 'Zij is hier langs gevlucht,' fluistert hij, op enkele nauwelijks zichtbare hoefafdrukken in het hoge gras wijzend. Zijn ogen zoeken de omgeving af, en met het gemak van de krijger, die zijn gehele leven in de wildernis heeft doorgebracht, vindt hij nieuwe aanwijzingen. 'Zie,' hij duidt naar een paar afgebroken takjes, 'hier is zij door de struiken gedrongen. Het jong liep aan haar rechterzijde; de takken zijn daar later afgebroken. En de breuk is nog vers. Zij kan niet ver hier vandaan zijn.' Hij wenkt zijn metgezellen plotseling hem te volgen en voert hen naar de schaduwrijke beschutting van een hoge boom. 'Kijk...' mompelt hij voldaan, en wijst de jongen de richting aan. Deze knikt lusteloos als hij aan de overzijde van een open plek de bruine huid van de ree ziet schemeren. 'Wij bevinden ons boven de wind...' De man met de haarknot legt een ogenblik zijn hand op de schouder van de jongen, alsof hij hem wil bemoedigen. 'Zij kan ons niet ruiken, merk je wel...' Tussen de takken beweegt de ree rusteloos de oren. Het jong, dat de angst van zijn moeder schijnt te voelen, dringt zich sidderend tegen haar aan. 'Je kunt niet meer missen,' fluistert de man met de haarknot de jongen bemoedigend toe. 'Dit is een zeker schot. Let op de windrichting... juist. Mik achter de schouder... één schot moet voldoende zijn...' De jongen aarzelt een ogenblik. Dan rijst hij overeind, maar terwijl hij gehoorzaam zijn boog spant, draagt zijn gezicht een vreemde, ongelukkige uitdrukking...

Traag brengt de jongen de boog omhoog. Zijn ogen zoeken de plek in de struiken, waar hij de hinde het laatst zag. Langzaam spant hij de pees verder. De twee krijgers achter hem houden de adem in. Het hert, dat met opgeheven kop is blijven luisteren naar haar belagers wordt door de doodse stilte misleid. Schichtig en onzeker komt het tevoorschijn. De knaap voelt, hoe zijn begeleiders een beweging maken. Hij mikt opnieuw, maar juist als hij de dodende pijl wil wegzenden, komt het hertenjong in zijn gezichtsveld, achter de moeder aanhuppelend. Het is of er iets breekt in de jongen. Zijn handen omknijpen de boog tot de knokkels wit zijn van spanning. Maar zijn vingers willen de pijl niet loslaten. 'Nee, nee, nee!' mompelt hij. 'Ik kan het niet, ik...' De man met de haarknot ziet met ergernis en verbazing hoe de jongen de boog laat zakken. Heel zijn jagershart komt er tegen in opstand, zo'n kans voorbij laten gaan. 'Wat bezielt je?' sist hij de knaap woedend toe. 'Jij weet toch wel met een boog om te gaan?' De jongen haalt hulpeloos de schouders op. 'Wat! Jij wilt een beer vellen,' hoont de oude krijger, 'terwijl je de moed mist om een hert neer te leggen? Bah!' De toornige stem heeft de herten opgeschrikt. Zij breken blindelings door de struiken heen, nog alleen geleid door hun instinct van zelfbehoud. 'Ik zal je eens een schot laten zien,' gromt de oude en met een flitsende beweging, die het oog amper volgen kan, spant hij zijn boog en richt...

In wilde angst zoekend naar een uitweg, ziet het moederhert eensklaps de menselijke vijand vlak voor zich. Meteen zwenkt het dier om en de kleine ree volgt de beweging. De pijl van de oude krijger snort over de dieren heen, scheert laag over de grond en gaat tussen het gras en struiken verloren. Het volgende ogenblik is de hinde reeds uit het gezicht verdwenen en het laatste, wat de mannen zien, zijn de onzekere sprongen van het jong, dat hotsend op zijn ranke, veel te hoge poten, half-struikelend de moeder volgt. Zenuwachtig lachend stapt de knaap uit de struiken naar voren. Een wonderlijk licht gevoel heeft zich nu van hem meester gemaakt nu de spanning is gebroken. 'Nee, kleine,' zegt hij zachtjes voor zich heen, 'door mijn pijl zal je moeder niet vallen! Jij mag voorspoedig opgroeien.' De sombere stem van de man met de haarknot onderbreekt ruw zijn gedachten. 'Jij hebt gefaald,' zegt hij minachtend en wisselt een blik met de andere krijger. 'De jonge krijgers der Heruli plegen alleen te gaan, om de drie proeven af te leggen. Zo wil het de oude wet. Maar jij...' 'Wij hadden niet mee moeten gaan,' valt de ander in. 'Nu zijn wij net zo belachelijk als hij zelf; de mannen zullen zich vrolijk over ons maken en de vrouwen...' 'Genoeg!' zegt de oude met een handbeweging. 'Wij keren terug. Robart zal er van opzien. Als je nu nog gemist had!' keert hij zich tot de jongen. 'Maar je vond niet eens de moed om te schieten.' Uiterlijk onverschillig en alsof de zaak hem maar half interesseert staat de jongen erbij. Hij geeft zelfs geen antwoord, als de oude hem wrevelig verzoekt, mee te komen. De beide krijgers zien elkaar aan en halen de schouders op. Zwijgend gaan zij terug door het woud. De knaap maakt geen aanstalten om hen te volgen. Alleen gebleven in het bijna ondoordringbare bos, staart hij de mannen na tot ze uit het gezicht verdwenen zijn...

In gedachten verzonken loopt de knaap na het vertrek van de twee oude krijgers doelloos door het woud. Aan de oever van een klein bosmeer, gaat hij zitten. 'Ik heb het gevoeld,' mompelt hij. 'De dieren zijn mijn vrienden. Kan men zijn vrienden doden?' Van veraf klinkt eensklaps, als in antwoord, de roep van een spotvogel. 'Zij zullen mij verstoten!' prevelt hij duister. 'Wegjagen zullen ze mij, zoals ze het Ebbo gedaan hebben... Ebbo... wiens lichaam later in het bos werd teruggevonden... en die andere jongen, die bij de rivier aanspoelde... Het is de oude wet der Heruli; hard en wreed zoals zij zelf zijn...' In plotselinge woede balt hij machteloos de vuisten...

Met een diepe rimpel boven de ogen betreedt de man met de haarknot het sombere vertrek van de heer der Heruli. Hoog opgericht wacht heer Robart de komst van zijn mannen af. Hij werpt de krijgers een onderzoekende blik toe en even zoeken zijn ogen over hen heen de deuropening, alsof hij nog iemand verwachtte. 'Welaan,' zegt hij eindelijk. 'Waar is Allan? Welk nieuws breng je mij, Ragno?' De man met de haarknot maakt een ongeduldig gebaar. 'De knaap is in het woud gebleven,' bericht hij. 'Allan heeft schandelijk gefaald!' Ragno zwijgt en vermijdt het, zijn heer aan te zien. 'Spreek verder,' beveelt deze met een stem, waarin de opwinding trilt. Langzaam, met afgebeten woorden, vertelt Ragno wat er met het hert gebeurd is... De heer der Heruli hoort toe als uit steen gehouwen. 'Zendt krijgers uit en breng de jongen hier,' beveelt hij na een lange stilte. 'De Raad der Ouden zal beslissen!' Als de beide mannen zich teruggetrokken hebben, treedt Robart somber op het venster toe en staart met nietsziende ogen naar buiten. Schande... dreunt het in zijn hoofd, schande over mijn geslacht... juist hij... mijn zoon...

Onbewust nog van de schok, die de tijding van zijn falen zijn vader heeft bezorgd, loopt Allan doelloos door het woud. 'Zij zullen mij verstoten,' herhaalt hij telkens weer. 'Waarom? Waarom, kan een man slechts een man zijn, als hij moordt? Vandaag het dier... morgen de mens...' Moedeloos haalt hij de schouders op. Hij weet wat hem wacht als hij nu terugkeert. De Raad der Ouden zal hem in naam van het volk der Heruli verstoten. Moet hij zich dan werkelijk die smaad en schande laten welgevallen? Allan zet de tanden op elkaar. Dat zal niet gebeuren. Niemand heeft het recht, hem een lafaard te noemen, omdat hij niet laf wil zijn tegen weerloze vrienden. 'Ik ga niet terug,' zegt de jongen ineens hardop. 'Ik zal mijn eigen weg wel zoeken!' Zijn oog valt op een specht, die hem vanaf een tak nieuwsgierig schijnt aan te kijken. 'Kleine vriend!' zegt Allan. 'Je bent beter af dan ik, die nu eenzamer ben dan een vogel. Jou laten ze met rust, op mij zullen ze jacht maken... Daarom ga ik weg, vér weg... Waar de Heruli mij niet kunnen vinden... ik zal...' Hij breekt eensklaps zijn alleenspraak af. De specht heeft een onrustige beweging met de kop gemaakt. 'Gevaar, kleine broeder?' fluistert Allan. Scherp luisterend blijft hij staan om zich daarna onhoorbaar wat verder tussen de bomen terug te trekken. Ja, daar kraken takken! Juist op tijd verbergt hij zich achter een zware stam. Met ingehouden adem kijkt hij naar de donkere gestalten, die op slechts enkele meters afstand voorbij gaan. Het is zo ver, denkt de knaap bitter. Zij zoeken mij... om mij daarna te verstoten...

Onbeweeglijk blijft de jongen staan. De mannen gaan verder, zonder hem opgemerkt te hebben. Met zijn geoefend oor, dat gewend is, de duizend geluiden van het bos te onderscheiden, schat hij de afstand tot hij meent, dat ze ver genoeg weg zijn. Dan treedt Allan uit zijn schuilplaats naar voren. 'De jagers der Heruli zullen met ledige buidels terugkeren!' fluistert hij. Hij, die de dieren zijn vrienden noemt, kent de taal van het woud beter dan welke jager... Als een schim glijdt Allan weg, dieper het woud in. Alleen zijn gedachten blijven bij hem... die telkens terugkomende vraag, wat hij doen moet. Natuurlijk een nieuwe woonplaats zoeken, vèr van de mensen... ja, zoals die egel daar! Voorzichtig laat hij zich op de grond glijden en slaat glimlachend het bedrijvige gedoe van de egelfamilie gade. De dieren gaan rustig hun gang, alsof ze voelen, dat ze van Allan niets te vrezen hebben. Maar dan rijst het beeld van zijn moeder voor hem op. Hij kan niet weggaan, zonder haar gezien te hebben. Hij moet haar zeggen, waaròm hij gaat. Zijn vader stuurt gewapende krijgers om hem te halen, wel, hij zal vrijwillig komen... maar niemand zal hem zien. Niemand, behalve zijn moeder!

Als de avond bezit neemt van het woud, nadert Allan de woonstede der Heruli. Van verre ziet hij de omheining tussen de bomen door. Lenig klautert hij in een hoge boom en even later blikt de jongen neer op de houten huizen en hutten der Heruli. De wind draagt de vertrouwde geluiden mee van iedere avond... het blaffen van de honden en het gekletter van vaatwerk, een stem in de verte, die iets roept, de voetstap van een jager, die laat terugkeert uit het woud. En een diepe weemoed overvalt Allan, als hij zich realiseert, dat hij, die toch één van deze mensen is, door de harde, wrede wetten van de Heruli, voorgoed een uitgestotene is...

'Jouw beurt!' zegt de krijger bij de doorgang in de omheining. Zijn metgezel knikt en onderdrukt een geeuw. 'Weer een ronde!' zegt hij lui. 'En waarvoor eigenlijk?' De ander lacht in zijn baard en knikt. 'De jachtgronden der Heruli zijn sinds lang niet door vreemde voetstappen betreden.' 'Bah!' gromt de andere krijger weer. 'We zitten hier aardig uit te drogen. Een krijgstocht! Dàt hebben we nodig om weer staal in de spieren te krijgen! Al dat slappe gedoe van jagen en vissen...' 'Je hebt gelijk,' valt de ander zijn makker in. 'De jongemannen van Heruli worden week als vrouwen, zelfs de zoon van Robart...' De twee krijgers lachen. 'Een hert! Hij durfde niet te schieten...!' Hoofdschuddend verwijdert de man zich om zijn ronde te gaan maken. Vanuit het donkere gebladerte van de boom, die over de omheining is heengegroeid, kijken twee donkere ogen de krijger na. Langzaam sterft het geluid van zijn voetstappen weg. De nachtelijke stilte heeft zich over de woonstede uitgespreid en slechts hier en daar vertelt een zwak lichtschijnsel, dat nog niet alle Heruli's zich ter ruste hebben begeven. De roep van een nachtuil klinkt luid op boven het geluid van ontelbare tsjirpende krekels. Plotseling schiet een donkere schim uit de boom omlaag. Met een zachte plof komt een slanke gedaante tussen de huizen neer en onttrekt zich direct aan het maanlicht. Beschermd door de schaduw van de huizen sluipt Allan naar zijn ouderlijk huis. In de vertrekken van zijn moeder, evenals in de grote raadzaal brandt nog licht. Zij spreken over mij! denkt de knaap. Hij haalt de schouders op. Onderzoekend gaan zijn ogen over de open plek, welke hem nog van het huis scheidt. Alles blijft stil. Juist wil hij het wagen, als de gebaarde krijger op zijn ronde naderbij komt. Met een ruk trekt Allan zich in het duister terug en met sneller kloppend hart ziet hij de wachter voorbijgaan...

Door het verlichte venster dringen zachte stemmen naar buiten... flarden van een gesprek. De slanke gestalte kruipt tegen het schuine dak omhoog en werkt zich behoedzaam zo ver naar voren, dat hij de figuren in het vertrek kan gadeslaan. Een dienares helpt de vrouwe der Heruli bij de toebereidselen voor de nacht. 'Ik hoor gerucht aan het venster,' zegt de dienares en ze heft luisterend het hoofd omhoog. Haar meesteres fronst de wenkbrauwen en beweegt in een plotselinge onrust de hand. 'Het is niets,' zegt ze dan afgemeten. 'Een nachtuil wellicht!' 'Ik zal eens kijken,' merkt de andere vrouw op, maar Allans moeder houdt haar terug. 'Help mij deze doeken vouwen,' zegt zij kort en even later voegt ze er aan toe: 'Je kunt nu wel te ruste gaan!' Zij staat op en geleidt de vrouw naar de deur. Met een vriendelijke groet laat zij haar gaan. Nauwelijks is de deur dichtgevallen of Allan glipt door het venster naar binnen. Zijn moeder keert zich om, maar er ligt geen schrik in haar ogen, als zij de donkere gestalte op zich toe ziet treden. 'Allan!' fluistert zij. 'Moeder!' stamelt de jongen en in dit ene woord legt hij heel zijn innerlijke ontreddering bloot. 'Ik wist dat je zou komen,' zegt zij rustig. Zij kijkt haar zoon met een liefdevolle blik aan, maar dan verandert de uitdrukking van haar gezicht en terwijl de angst haar plotseling overvalt, fluistert zij gejaagd: 'Je had niet mogen komen, Allan, je kunt hier niet blijven! Je moet weg, nu dadelijk, een groot gevaar bedreigt je...'

'Ik blijf maar even, moeder!' zegt Allan en hij zet zich neer op een laag bankje aan haar voeten. 'Ik ben gekomen om afscheid te nemen, om je nog eenmaal te zien en om je te zeggen...' Zijn stem stokt. 'Ik ben immers een lafaard?' stoot hij uit. 'Maar ik laat mij niet verstoten. Ik zal zélf gaan!' Hij lacht zenuwachtig. Zij schudt het hoofd en kijkt peinzend op haar zoon neer. 'Nee,' zegt ze. 'Een lafaard ben je niet. Je bent immers hierheen gekomen, waar het gevaar je zoekt?' 'Ik kom voor jou!' zegt de knaap fel. 'Ik hoor niet bij de Heruli. Ik ben te slap, nietwaar? Ik kan niet eens een hert schieten... Bah! Ik wens niet langer een Heruli te zijn. Hier geldt het voor moedig om weerloze dieren te doden. Ruw en wreed, dat zijn zij, deze "mannen"... Maar voor dit heldendom bedank ik. Daarvoor zijn de dieren mij te lief! En daarom ga ik weg... vrijwillig, hoor je, moeder?' 'Stil toch!' gebiedt zijn moeder. 'Je overdrijft, als altijd. Het is niet zoals jij 't je voorstelt. Dezelfde dieren, die jij je vrienden noemt, doden elkaar ook!' Allans moeder strijkt hem over het haar. 'Je bent net als je vader,' zegt ze weemoedig. 'Hoe anders je ook bent. Jij noch hij weten maat te houden. Het leven zal je nog veel leren... Maar je moet nu gaan,' zegt ze ineens gejaagd. 'Je mag niet langer wachten, als je vader komt en je hier vindt, is het te laat. Snel nu!' 'Zul je me niet verachten?' vraagt Allan dringend. 'Nee, nee,' zegt de moeder. 'Ik ken je goede hart, maar ga, ga nu! Ik wil niet, dat je hier ellendig wordt weggejaagd. Ik... dadelijk kan je vader komen. Ga...' Ze houdt ineens op en wendt het hoofd om. Allan volgt haar blikken. Een schok vaart door hen beiden heen. Hoog opgericht in de deuropening staat de brede gestalte van heer Robart en in zijn ondoorgrondelijke blik is niet te lezen, hoe lang hij daar al staat en hoeveel hij van hun gesprek gehoord heeft...

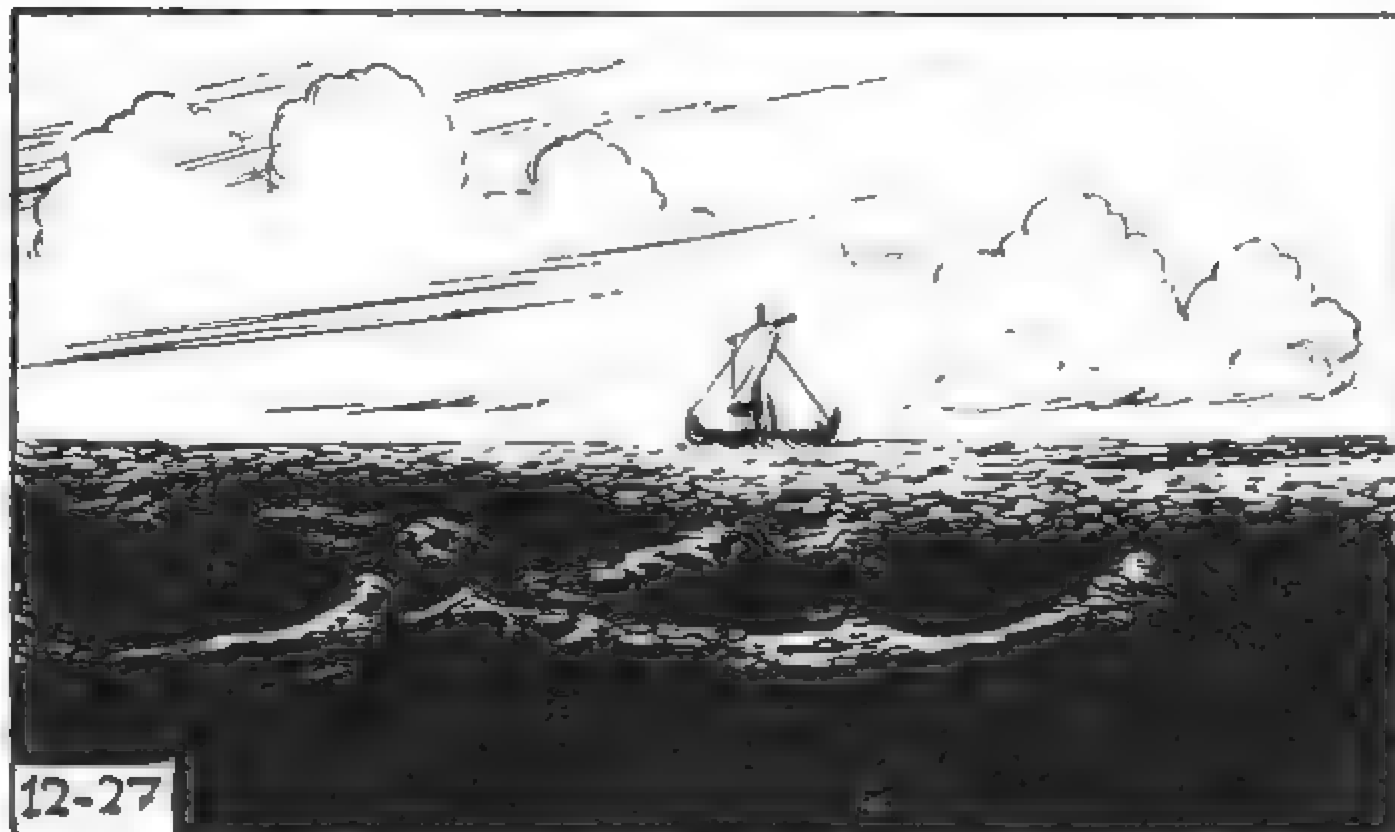

Voordat Allan en zijn moeder van hun ontsteltenis zijn bekomen, treedt Robart langzaam naderbij. Zijn felle ogen zijn op de jongen gericht, die onwillekeurig een stap terug doet. Maar dan overwint de moeder haar aarzeling en treedt haar man tegemoet, waarbij zij zich beschermend tussen hem en zijn zoon plaatst. 'Luister,' begint ze. 'Mijn zoon...' 'Mijn zoon spreekt vreemde woorden!' zegt de heer der Heruli onbewogen. 'Laat hem verdergaan!' 'Allan is nog zo jong,' herneemt zij. 'Hij is...' 'Hij is een Heruli, vrouwe!' zegt Robart langzaam. 'Ook voor hem geldt de Wet der Jonge Krijgers. "De Hoef van een hert, de Staart van een vos en de Klauw van een beer" zélf gewonnen met eigen handen op een eerlijke jacht!' 'Allan is geen lafaard,' werpt de moeder tegen. 'Hij is hier gekomen uit vrije wil, hoewel hij wist wat hem te wachten staat. Erken zijn moed en wees rechtvaardig.' Robart schudt het hoofd. 'Rechtvaardig ben ik, als ik de Oude wet in ere houd. Ik kan de knaap, die mijn zoon is, niet buiten deze wet stellen!' 'Zul je hem dan laten verstoten?' roept de vrouw verontwaardigd. De heer der Heruli wendt zich nu tot Allan. 'Ik heb,' zo sprak hij, en in zijn stem trilt nauw bedwongen ontroering, 'je lot in handen gelegd van de Raad van Ouden!' Allan voelt zich verstijven. Maar hij dwingt zich, zijn vader in de ogen te zien. 'De Ouden schenken je een laatste kans,' gaat Robart verder en, als hij zijn gade een verraste beweging ziet maken, voegt hij er snel aan toe: 'Heet mij daarvoor geen dank! Niet ik heb om deze gunst gevraagd, die ter ere van mijn geslacht verleend is, maar die mij dieper vernederd heeft dan een verstoten zoon zou kunnen doen!' De oude krijgsman haalt diep adem en zijn stem klinkt hard als hij opnieuw het woord tot Allan richt: 'Herstel de eer van ons geslacht! Jij zult vertrekken naar het noorden. Mijn krijgers zullen je begeleiden over de zee. Zij zijn je niet welgezind. Mijn trouwe Ragno weigerde al nog éénmaal door jou vernederd te worden. Maar het zij zo! Nog éénmaal krijg je de kans, om een man te worden. Je krijgt een krachtige leermeester, de meest waardige aller koningen: ERIC DE NOORMAN!'

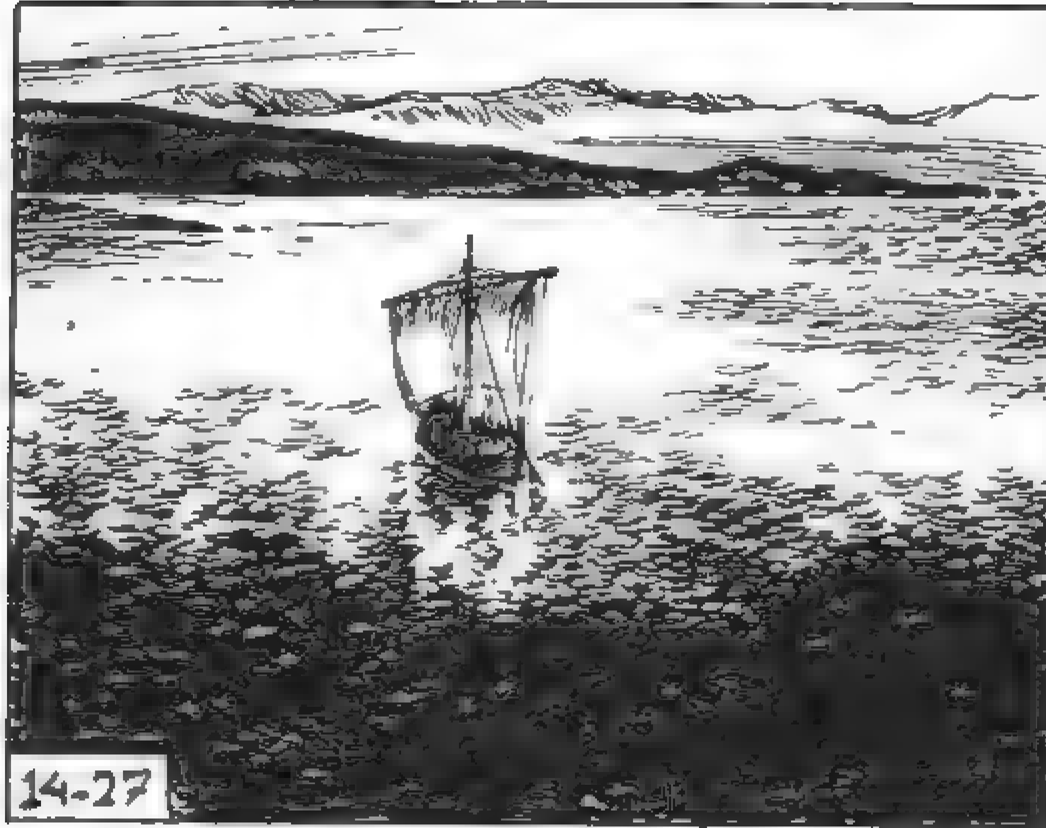

Zacht glijdt het schip over de bijna spiegelgladde zee. Het is stil weer en de golven schijnen uit te rusten van de gesel van de wind en storm. Somber kijkt de jongen in de boeg naar het slaphangende zeil en zijn blikken glijden weg over de zee, alsof hij daar in de eindeloze verte een antwoord zoekt op de vragen, die hem kwellen. Nog hoort hij de woorden van zijn vader en de aankondiging van zijn vertrek. De dagen voor het schip afvoer, heeft hij zich gekweld gevoeld door spottende blikken en verkapte toespelingen. Wat staat hem nog meer te wachten? Bogul, een verweerde krijgsman, die door heer Robart is belast met de leiding van de tocht, werpt zo nu en dan van terzijde een blik op de knaap, die aan zijn hoede is toevertrouwd. In zijn ogen ligt de onuitgesproken vraag: 'Hoe kan de zoon van de dappere Robart zo'n slappeling zijn?' De mannen aan de riemen, die met hun spierkracht de wind moeten vervangen, denken hetzelfde, maar... ze zeggen het ook. Een grote kerel met een felrode haardos voert het hoogste woord. 'Hé daar,' roept hij één van zijn makkers toe. 'Zie je nog geen herten zwemmen? Onze jonge held moet toch zijn hoeven nog verdienen?' Een bulderend gelach klinkt op. 'Dat komt wel in orde bij de Noorman, Helge!' kaatst een ander terug. 'Bij hem is geen plaats voor slappelingen!' Allan staart zwijgend voor zich uit en hij tracht zich te houden, alsof hij de schimpscheuten niet hoort. Maar Helges zware, doordringende stem eist opnieuw aller aandacht op. 'Die Noorman!' buldert hij, 'roostert jonge hertjes aan het spit! Levend!' Allan huivert en hij moet zich bedwingen om de kerel niet naar de keel te vliegen.

Dagen achtereen wordt er gevaren; een harte tocht vol ontberingen op het open schip. Als de wind krachtiger wordt en het zeil hen, opbollend, in snellere vaart vooruitbrengt, korten de krijgers zich de tijd met dobbelen. De knaap voelt zich steeds ellendiger. Helge raakt niet moe te vertellen over de Noorman en zijn bloedige verhalen zijn zo doorspekt met rauwe beschrijvingen van meedogenloze gevechten, dat de jongen er misselijk van wordt. O, hoe begint hij deze Eric te haten, die geweldenaar die daar in het onherbergzame noorden heerst door de macht van zijn bloedig zwaard. Hoe zal die Noorman ooit iets kunnen begrijpen van Allans vriendschap met de dieren? 'De beste jager van de wereld!' buldert Helge treiterig. 'Een makker van mij heeft een jaar lang onder hem gediend. Hij heeft twaalf beren met eigen handen de strot dichtgeknepen en zijn burcht hangt vol met berenkoppen en geweien van herten. Ha!' Helge werpt zijn kornuiten een scheve blik van verstandhouding toe. 'Je moet eens met de Noorman op jacht gaan, jongen! Die heeft nog nooit een ree gemist en een hertenjong evenmin!' Weer klatert het hoongelach van de mannen op. Allan werpt een verstolen blik op Bogul. Die schijnt zich van Helges grappen niet veel aan te trekken. In de stille hoop, dat hij bij Bogul steun zal vinden, vraagt de knaap: 'Hoeveel dagen moeten we nog varen?' Bogul wijst recht vooruit. 'Als de wind gunstig blijft,' zegt hij, 'kunnen we tegen de avond van morgen de kust bereiken!' Allan knikt hem dankbaar toe, maar het is of er een golf koud water over hem heen gaat, als de krijger bijtend verder gaat: 'En dáárvandaan zul je niet zo licht naar je moeder terugwandelen!' De krijgers belonen hun aanvoerder met uitbundige vrolijkheid. Allan verbijt zich. Die vreselijke eenzaamheid... geen enkele vriend, tot wie hij zich wenden kan... geen van zijn vertrouwde dieren... en dan wacht hem Eric, die wilde man in het noorden, die hem natuurlijk óók zal uitlachen en treiteren met ruwe woorden... Néé, denkt Allan, dat nooit, dan is het beter... Zijn adem stokt even en in zijn hoofd rijpt langzaam een gewaagd plan.

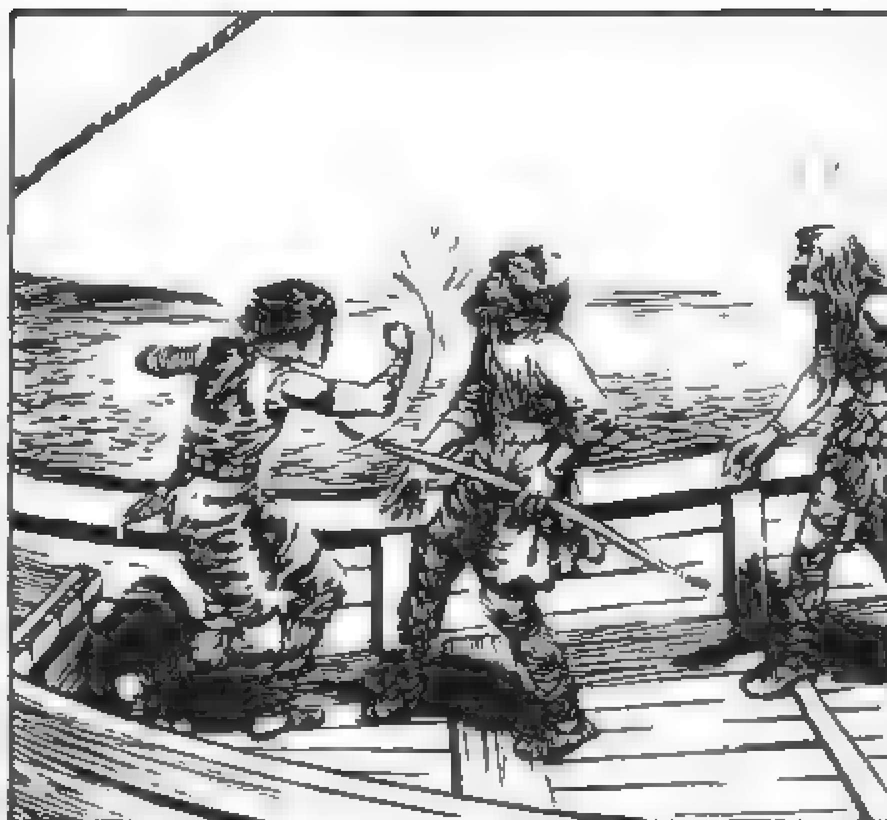

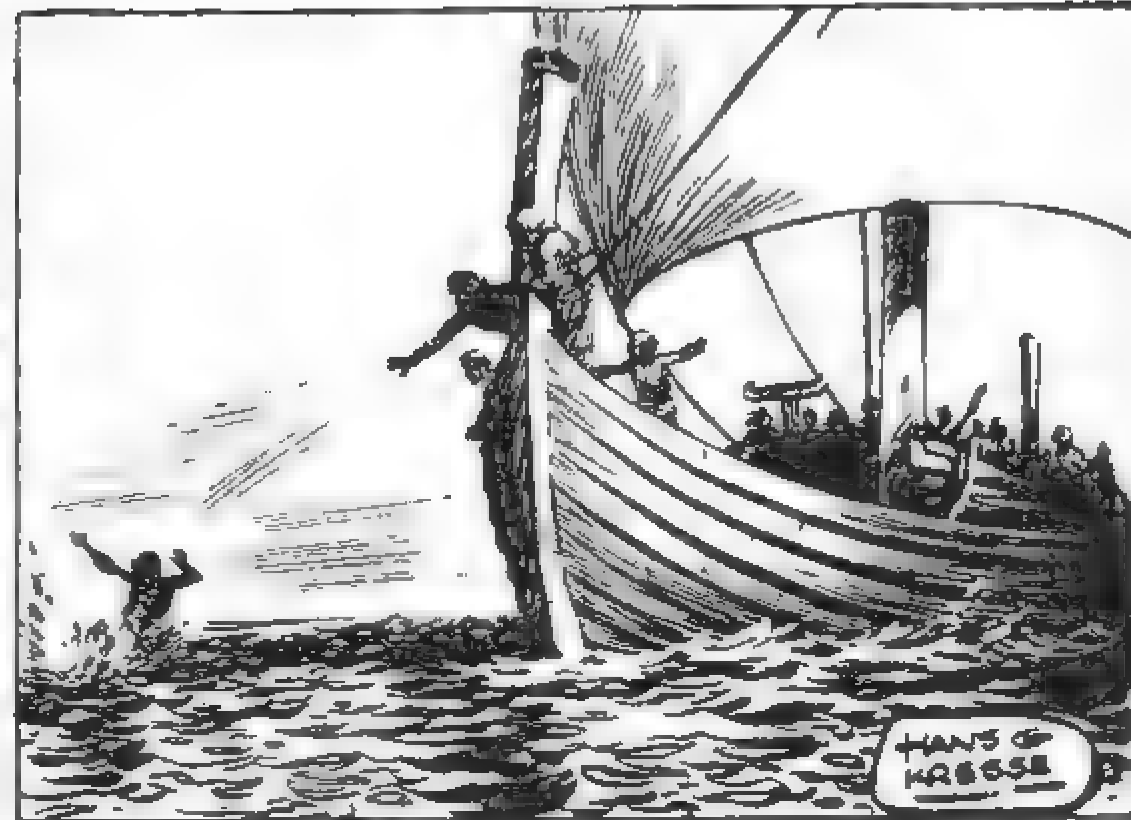

Kort na de middag van de volgende dag trekt de verre noorderkust een vage streep aan de horizon, die langzaam duidelijker wordt tot ze zonder veel moeite de bomen boven het strand kunnen onderscheiden. 'Het einde is nabij, knaap,' zegt Bogul. 'Nog slechts enkele dagen en je zult oog in oog staan met de dapperste en moedigste aller vorsten, de meest onverschrokken krijger en jager, die ooit geleefd heeft. De Noorman. Die zal...' Bogul bemerkt ineens, dat de jongen nauwelijks luistert. Met gretige ogen volgt hij de buitelingen van de zeemeeuwen, die laag over de golven scheren om ineens weer omhoog te schieten, in de grijze lucht. 'Vogels!' herneemt Bogul. 'Zie je kans ze te raken, knaap? Heb je er al eens een als een steen naar beneden zien ploffen, als je pijl hem had doorboord?' Allan kijkt de krijgsman met fonkelende ogen aan. 'Op vogels schieten?' zegt hij verontwaardigd. 'Hoe kom je erbij?' Zijn blik zwerft weer weg en het is alsof hij op hetzelfde ogenblik de man en het schip en al zijn plaaggeesten vergeten is. 'Hoe schoon!' zegt hij half-luid, stil mijmerend voor zich heen, zoekend naar woorden. 'Hoe schoon daar Uw vleugels wieken... vanaf het vroege ochtendkrieken... hoe...' 'WAT?' roept Bogul ongelovig uit en Helge, die de laatste zachte woorden van Allan ook heeft opgevangen, barst in een daverend gelach uit. 'Ochtendkrieken!' brult hij de andere kerels toe. 'Waar háált-ie 't vandaan!' 'Wacht!' zegt Bogul. 'Ik zal je tonen hoe mánnen dat doen!' Het volgende ogenblik heeft hij zijn boog gericht. 'Nee!' roept Allan vertwijfeld uit. 'Niet doen!' Hij springt op de oude krijger toe en wil hem aan de arm trekken, wil hem verhinderen te schieten. Maar Bogul stoot een korte lach uit en eer de knaap hem heeft kunnen bereiken, snort de pijl het doel tegemoet...

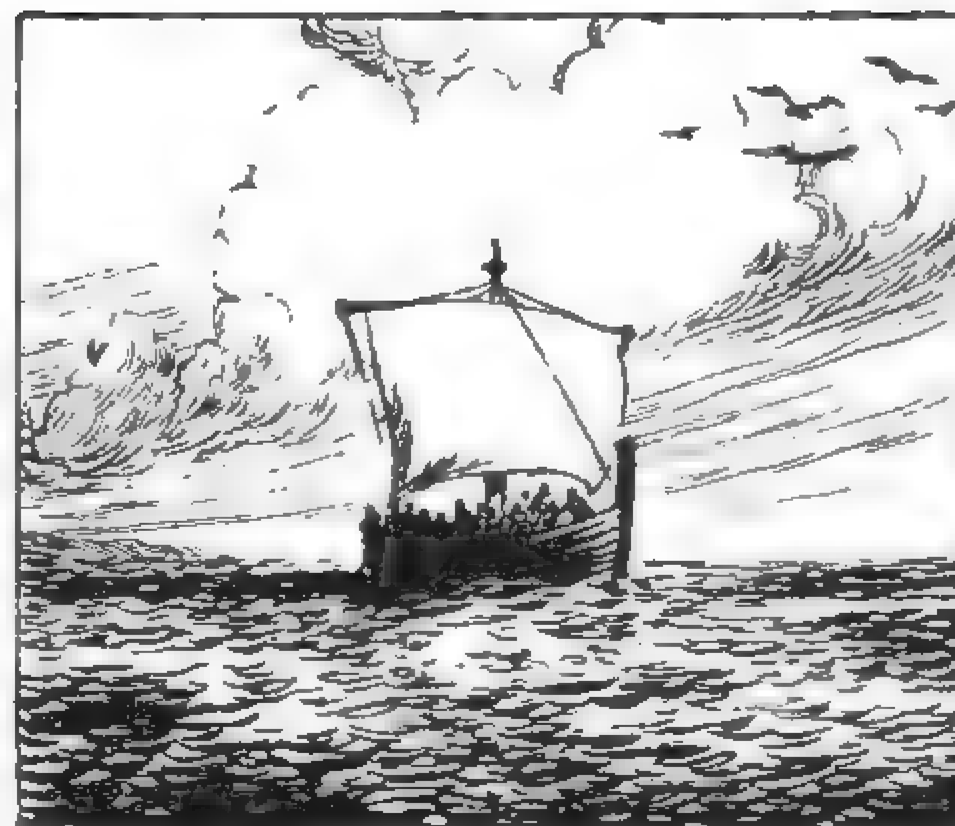

Als of een onzichtbare hand hem plotseling uit de lucht heeft geplukt, stort de meeuw in zee. Aan boord van het schip gaat een luid gejuich op, waarin bewondering voor Boguls trefzekerheid samengaat met de zucht, de knaap eens goed te laten voelen hoe ze over hem denken. Allan staat een ogenblik met verwilderde ogen naar het schouwspel te kijken. 'Mooi schot!' klinkt de vergenoegde stem van Bogul en het zijn deze twee woorden, die de jongen tot de werkelijkheid terugbrengen. Een hevige woede maakt zich van hem meester. 'Schurk!' roept hij met bijna overslaande stem. Vóór de ervaren krijgsman erop bedacht is, springt Allan op hem toe. Zijn vuist schiet naar voren en in die flitsende slag legt de knaap zoveel kracht en vaart dat de stoere krijger zijn evenwicht verliest en zwaar tegen het boord aan valt. De mannen in het schip staan een ogenblik als met stomheid geslagen. De mond van Helge valt open van verbazing. Maar éér iemand er op bedacht is, is Allan op de verschansing geklommen en springt in zee... Voordat iemand zich er rekenschap van heeft gegeven wat er gebeurd is, hebben de golven zich al gesloten boven het hoofd van de zoon van Robart.

'Redt hem!' buldert Helge. 'Redt dat halfgare rotjong vóór hij verzuipt!' 'Ik ga hem achterna!' roept een van de roeiers. Hij wil de daad bij het woord voegen, maar de stem van Bogul houdt hem terug. 'Het is nutteloos, mannen!' zegt hij. De oude vertrouweling van de heer der Heruli is zichzelf weer volkomen meester en op zijn grimmige gezicht valt niets meer te bespeuren van de boosheid, die de klap van de jongen in hem wakker had geroepen. 'Hier onder de kust zijn gevaarlijke stromingen!' vervolgt hij. 'Kijk!' Hij wijst op de golven, die uitlopen in een kokende branding. 'Er is al niets meer van de knaap te zien. Als je hem na wilt springen, wordt je zelf door de watergeesten gehaald. De knaap is verloren!' 'En wat moeten wij heer Robart zeggen?' vraagt Helge duidelijk ongerust. Bogul haalt de schouders op. 'Het bespaart de heer der Heruli de schande,' zegt hij grimmig. 'Hoewel...' 'Bang was die jongen toch niet!' merkt Helge op en een instemmend gemompel van de anderen bewijst, dat zij begrepen hebben, waarop hij doelt. 'Zwijg daarover!' zegt Bogul verstoord. Kort klinken zijn bevelen en de koers van het schip verandert. Nog een korte tijd kruisen de Heruli voor de kust heen en weer. Geen van de mannen heeft lust tot praten en Helge moet telkens weer omkijken naar de plek, waar de jongen in de golven is verdwenen... Maar dan geeft Bogul opnieuw een bevel en het schip der Heruli vaart de wijde zee tegemoet... Als het grote zeil langzaam wegschuift aan de einder, ligt tussen de vlokken schuim, die de wegebbende zee heeft achtergelaten een roerloze gedaante. Een huivering vaart door het lichaam en Allan, door de zee neergeworpen op de onbekende kust, kreunt zachtjes...

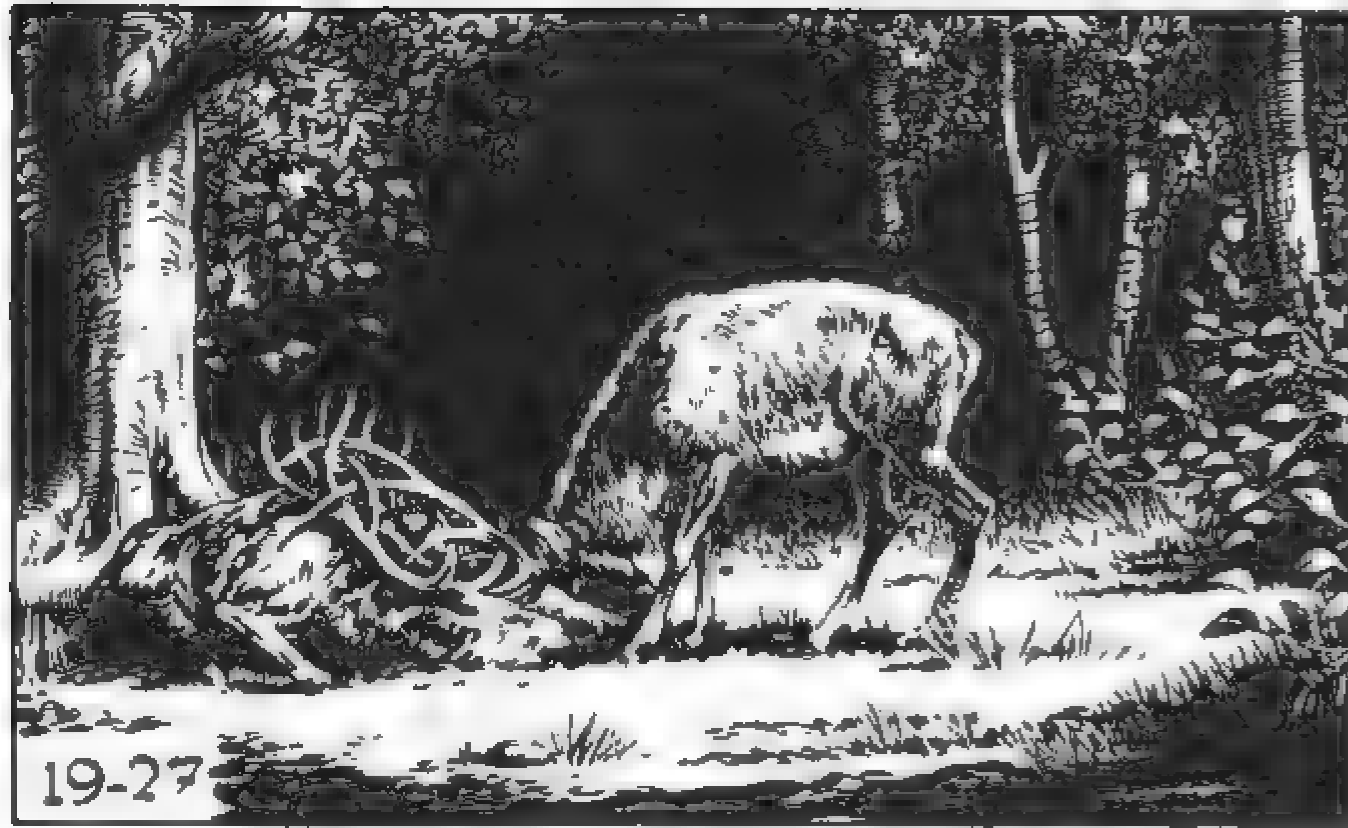
Allan knippert met de ogen. Hij wil het hoofd opheffen, maar een doffe pijn achter in zijn schedel doet hem kreunend terugvallen. Zijn gehele lichaam schijnt als verlamd en ook de minste beweging doet hem pijn. Lange tijd ligt hij als wezenloos op het strand. Dan slaagt hij er eindelijk in zich half op te richten. Bevreemd kijkt de jongen om zich heen. Het eentonig ruisen van de zee brengt de herinnering terug aan hetgeen er gebeurd is. Moeilijk komt hij overeind. Al zijn spieren zijn stijf en hij staat te zwaaien op zijn benen. Met een gevoel van onrust laat de knaap zijn blikken over de zee zwerven, maar dan ontsnapt hem een zucht van opluchting. Vèr aan de horizon verdwijnt, nog maar nauwelijks zichtbaar, een witte vlek, niet veel meer dan een stip. Het schip der Heruli! Misschien wanen zij hem wel verdronken... Ietwat opgemonterd door deze gedachte keert hij zich om en onderwerpt de omgeving aan een nader onderzoek. Het niet zeer brede strand gaat over in een rotsige, tamelijk stijl omhoog lopende kust. Allans ogen zoeken langs de kale rotsen. Een pad is nergens te zien. Er zijn ook geen andere aanduidingen, die op de aanwezigheid van menselijke bewoners zouden kunnen duiden. De jongen haalt diep adem. Langzaam en moeilijk door zijn pijnlijke ledematen, begint hij zich een weg te zoeken tussen de rotsblokken. Van steen tot steen klautert hij omhoog tot hij hijgend van inspanning, de top van de klip bereikt heeft. Een donker woud strekt zich voor hem uit. De knaap snuift de geur van de bomen op en met zijn scherp gehoor herkent hij boven het ruisen van de zee de vertrouwde geluiden van het bos. Goedkeurend blijft hij er naar staan kijken. Dàt heeft hij zich nu gewenst, de eenzaamheid van een onafzienbaar woud, vér van Heruli... Hij kijkt langs zijn verkreukelde, nog nauwelijks droge kleren, die behalve zijn mes, het enige zijn wat hij op de wereld nog bezit. Nog eenmaal wendt hij het hoofd om naar de zee. Van het schip is nu in het geheel niets meer te zien. 'Nu begint een nieuw leven!' mompelt hij zachtjes voor zich heen. Lenig loopt hij naar de zoom van het woud en een ogenblik later is hij geruisloos tussen de bomen verdwenen...

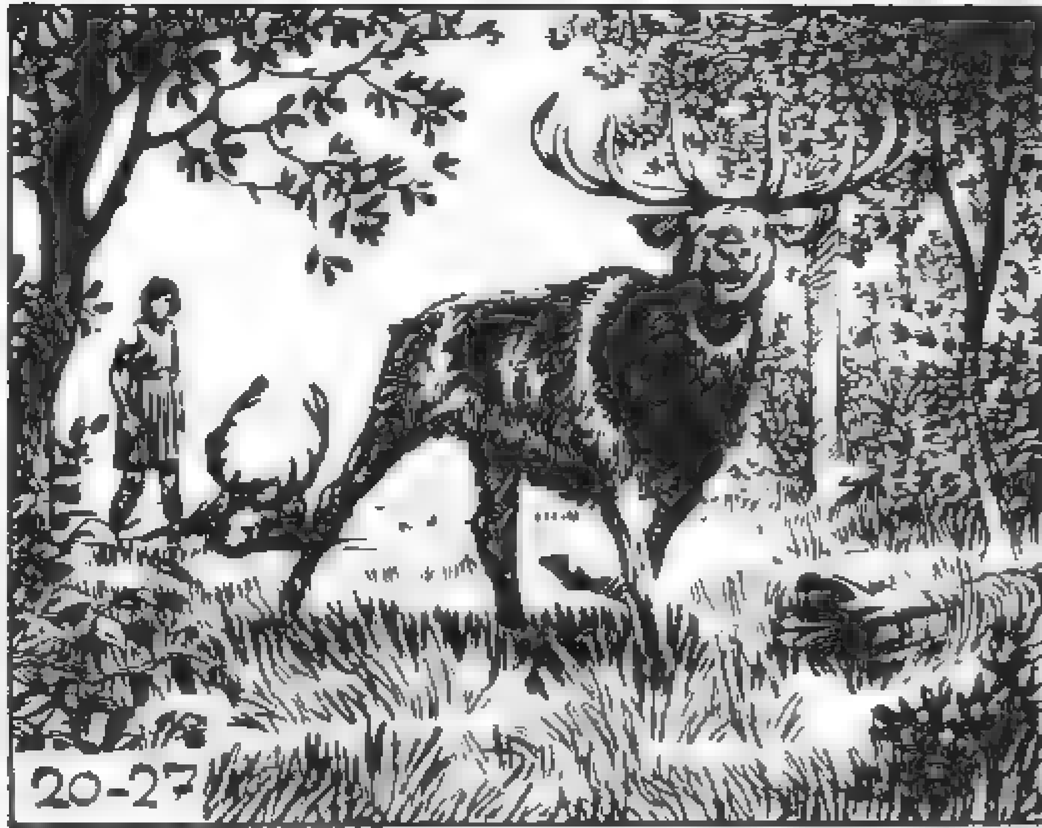
Met het zekere en veilige gevoel van iemand, die van kind af aan vertrouwd is met de natuur, loopt Allan langzaam voort. Hij is hier volkomen vreemd, maar alles schijnt hem bekend toe. De dieren zijn overal hetzelfde, peinst hij. Telkens weer blijft de jongen staan luisteren naar de vogels, die in de boomtoppen hun hoogste lied zingen, en het schijnt hem toe, als roepen ze hem een welkom. Maar dan dringt ineens tot hem door dat hij dorst heeft. Hij blijft een ogenblik staan luisteren en een glimlach glijdt over zijn gelaat. Dat is immers het murmelen van water! Het kost hem geen moeite de juiste richting te vinden, dwars door het dichte struikgewas heen. 'De natuur zorgt voor alles!' zegt hij vol vertrouwen. Hij doet zich te goed aan het klare, ijskoude water van de bosbeek en voelt hoe de moeheid uit zijn ledematen wegtrekt. 'Ruis beekje, ruis!' peinst Allan. 'Ruis en bruis, hier in 't woud... mijn eindeloos huis...' Hij haalt verbaasd de schouders op. Vreemd eigenlijk: Altijd weer vindt hij woorden, die zomaar vanzelf op elkaar rijmen... Wat hebben de mannen thuis hem er niet vaak voor uitgelachen. Wel, een beetje trots is hij er tòch op! Op een stil plekje strekt Allan zich behaaglijk uit. De armen onder het hoofd gekruist, kijkt hij naar de kleine plekjes blauwe lucht die tussen de bomen doorschemeren. Hij heeft honger gekregen ook! Ja, daar heeft hij eigenlijk nog niet bij stil gestaan. Hoe zich iedere dag voedsel te verschaffen? Och, maar het woud levert toch van alles op, vruchten, noten en bessen... ja, behalve 's winters... hij zet de onplezierige gedachte meteen van zich af. Ook de dieren komen immers de winter door! Een zachte wind suizelt langs het gebladerte... en eensklaps is het als voert hij een geluid mee... de jonge Heruli luistert roerloos. Nee, het zal wel verbeelding zijn. Zijn gedachten glijden weer weg, maar direct daarop meent hij het weer te horen. Hij heeft zich toch niet vergist. Dat zijn geen gewone geluiden... er kraakt iets... en... ja, dat kan alleen een smartelijk gesteun zijn... Ontsteld komt de knaap overeind en luistert scherp toe...

In een grote boog, om boven de wind te komen en zich niet door de reuk te verraden, sluipt Allan in de richting van het vreemde rumoer. Hij verstaat de kunst om ieder onnodig gedruis te vermijden. Het gekraak en het steunen worden duidelijker hoorbaar en nu verneemt de jongen ook het driftige stampen van poten, dof opklinkend op de bosgrond. Plotseling ziet Allan licht schemeren tussen de stammen en als hij de kleine open plek bereikt, stokt de adem hem in de keel. Voor zijn ogen ontrolt zich een der zeldzaam voorkomende tragedies van de wildernis. Twee edelherten, de trotse geweien in elkaar verward alsof een onzichtbare hand ze boosaardig ineengestrengeld heeft... Ze zijn gedoemd te sterven en slechts het zwijgende woud weet, hoe lang deze wrede worsteling al aan de gang is... Twee dagen... of drie... of een week...? De oude veertienender is reeds onder het geweld van de strijd gevallen... te uitgeput om zich nog te kunnen verdedigen tegen de wanhopige rukken van zijn jongere tegenstander. Deze staat weliswaar nog overeind... nòg probeert hij, in redeloze angst, steeds in een wijde kring achterwaarts lopende, zich van zijn tegenstander te bevrijden. Maar Allan weet, dat in deze titanenstrijd slechts één overwinnaar kan zijn, de Dood zelve... Die strijd, begonnen om het bezit van een paar hindes welke nu beide gedoemden al lang achter zich gelaten hebben. 'Hoe wreed,' mompelt Allan met starre ogen en eensklaps herinnert hij zich met een schok de woorden van zijn moeder. 'De natuur... ook daar wordt gedood!' Nee, toch niet! denkt hij koppig. Ik ben immers op tijd gekomen? Ik zal de herten verlossen. Vastberaden treedt hij op de dieren toe, hoewel hij weet dat het gevaarlijk is, wat hij gaat doen. De jonge bok, geprikkeld door die inmenging slaat als razend de hoeven achteruit in een uiterste poging om aan dit nieuwe gevaar te ontkomen. Maar Allan grijpt snel de horens beet. Het is een wanhopige taak, die geweien van elkaar te bevrijden. Als de dieren zich nu nog stil hielden... maar zij blijven worstelen en zich verzetten met hevige rukken. Allan wil al bijna de strijd opgeven als plotseling door een toevallige beweging van de veertienender de geweien losschieten... De oude bok laat hijgend de kop op de grond vallen en blijft bijna zonder beweging liggen. Stevig houdt de jonge Heruli het gewei van de achtender in zijn greep... hij kan het wit van de ogen van het dier zien en even aarzelt hij... hij moet het dier loslaten, maar dan bestaat de kans, dat de bok, door het dolle heen van angst en pijn, hem te lijf zal gaan...

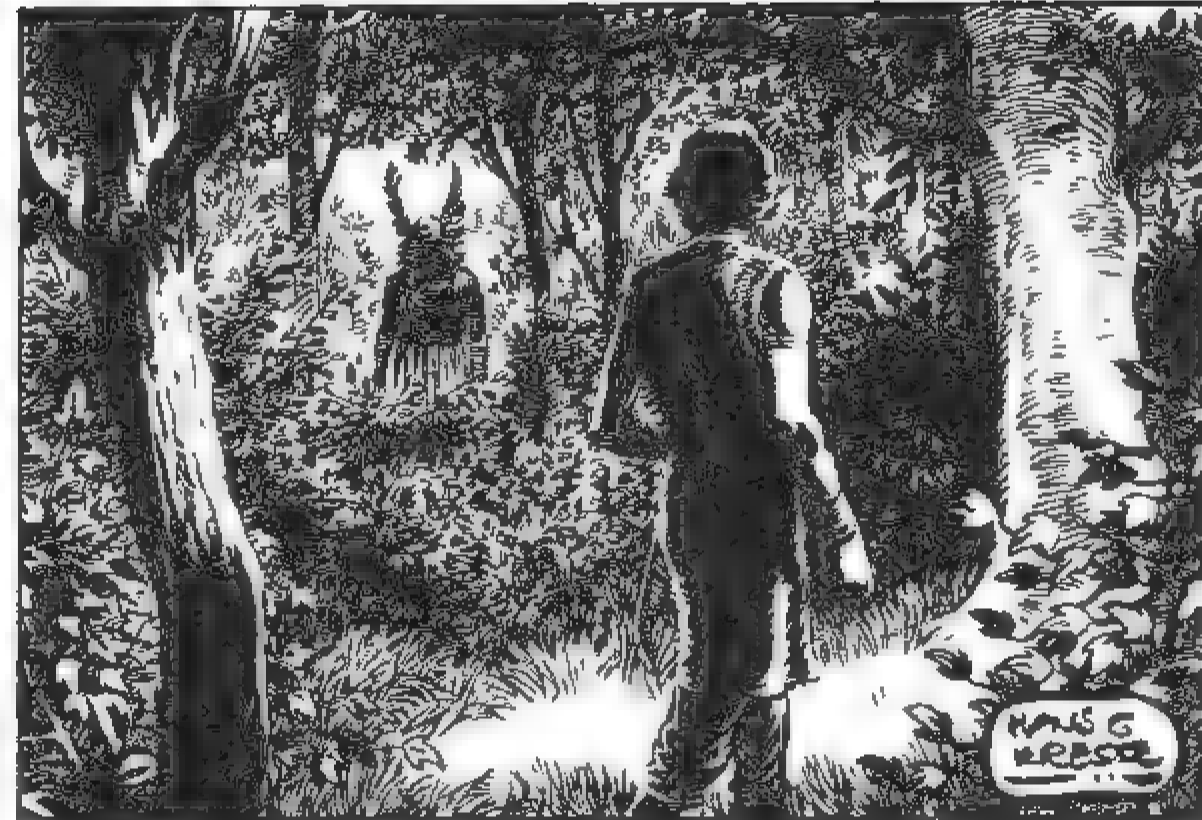

Allan voelt, dat hij het hert niet lang meer zal kunnen houden. Hij moet het loslaten... Nú, denkt hij en springt meteen achteruit om de bok geen gelegenheid te geven hem met de horens te raken. Het dier staat enkele ogenblikken als dronken te zwaaien en kijkt met laaghangende kop de Heruli aan. De grote ogen zijn bloeddoorlopen en als vanzelf sluit de hand van de knaap zich om het heft van zijn jachtmes. Het staat hem plotseling duidelijk voor ogen, dat hij misschien... als het om zijn leven gaat... Dan zou ik moeten doden! denkt hij. De enkele seconden, dat mens en dier daar roerloos, vijandig haast, tegenover elkaar staan, schijnen de jonge Heruli een eeuwigheid toe, maar dan, met een lome beweging, draait het dier zich om en breekt brullend door het struikgewas... Met een diepe zucht van opluchting steekt Allan het mes weg. Het gestamp van de hoeven wordt zwakker en langzaam keert de jongen zich om. De oude veertienender ligt nog steeds op dezelfde plek, bijna roerloos maar zwaar ademend. Slechts de donkere ogen bewegen... Eén blik is voldoende om de Heruli ervan te overtuigen, dat de dood deze monarch van het woud reeds getekend heeft... De jongeling knielt naast het trotse dier neer en spreekt het zachtjes toe... de ogen van het hert glanzen vochtig, het is alsof het de Heruli verstaat en het blijft hem onafgebroken aanzien. Eensklaps heft het hert de voorpoot op. In een opwelling grijpt Allan de hoef en alsof het dier dit zo gewild heeft, laat het zich nu opzij zakken. Nog één keer tracht de trotse kop zich op te heffen, maar het heeft er de kracht niet meer toe. Slechts de ogen weet het op de knaap te vestigen... de adem stokt de jongen in de keel. Wat willen die donkere ogen hem zeggen? Het komt hem voor, alsof er een boodschap in besloten ligt... Plotseling voelt hij een krampachtige trilling door de poot van het dier gaan. Allan weet, dat dit het einde is. Hij staart naar de hoef, die hij nog steeds in de hand houdt. Een boodschap, denkt hij. Kan het zijn... 'Broeder Hert!' zegt de knaap zacht voor zich heen en zijn hand tast met een lichte aarzeling naar zijn mes...

Het is Allan vreemd te moede als hij het hert de hoefspitsen afsnijdt. Hij gaat met een eerbiedige voorzichtigheid te werk. Zorgvuldig bergt hij de hoefpunt op in het zakje onder zijn opperkleed en hoewel hij dit zichzelf niet toe wil geven, beseft hij toch dat hij hiermee voldoet aan de tradities van zijn volk... aan één van de drie eisen, die de Heruli aan de jonge krijgers stellen... 'Heb dank, broeder Hert!' zegt de jongen met trillende stem. Behoedzaam trekt hij zich terug, stap voor stap. Als hij zich eindelijk heeft omgekeerd en een ogenblik peinzend blijft staan, overvalt hem plotseling een hevige schrik. Dat zijn stemmen, die hij daar hoort, menselijke stemmen! Weg is meteen zijn ernstige stemming, weg ook de vreemde rust, die over hem gekomen was...

Mensen... het volgende ogenblik schiet hij weg tussen de bomen om een veilig heenkomen te zoeken tussen het struikgewas, in de beschutting van het woud. Weer hoort hij het geluid van een stem, het kraken van takken en het ritselen van bladeren. Het lijkt zelfs of ze dichterbij komen, die mannen, die zijn rust komen verstoren. Hij sluipt snel verder in de tegenovergestelde richting. Zij mogen hem niet zien en hij zal er wel voor zorgen, dat ze hem niet hóren! 'Sta stroper!' klinkt ineens een barse stem vlak achter hem. Allan blijft als aan de grond genageld staan en keert zich bijna automatisch en zonder na te denken om. Achter hem rijst de massieve gestalte op van een verweerde Noorse krijger...

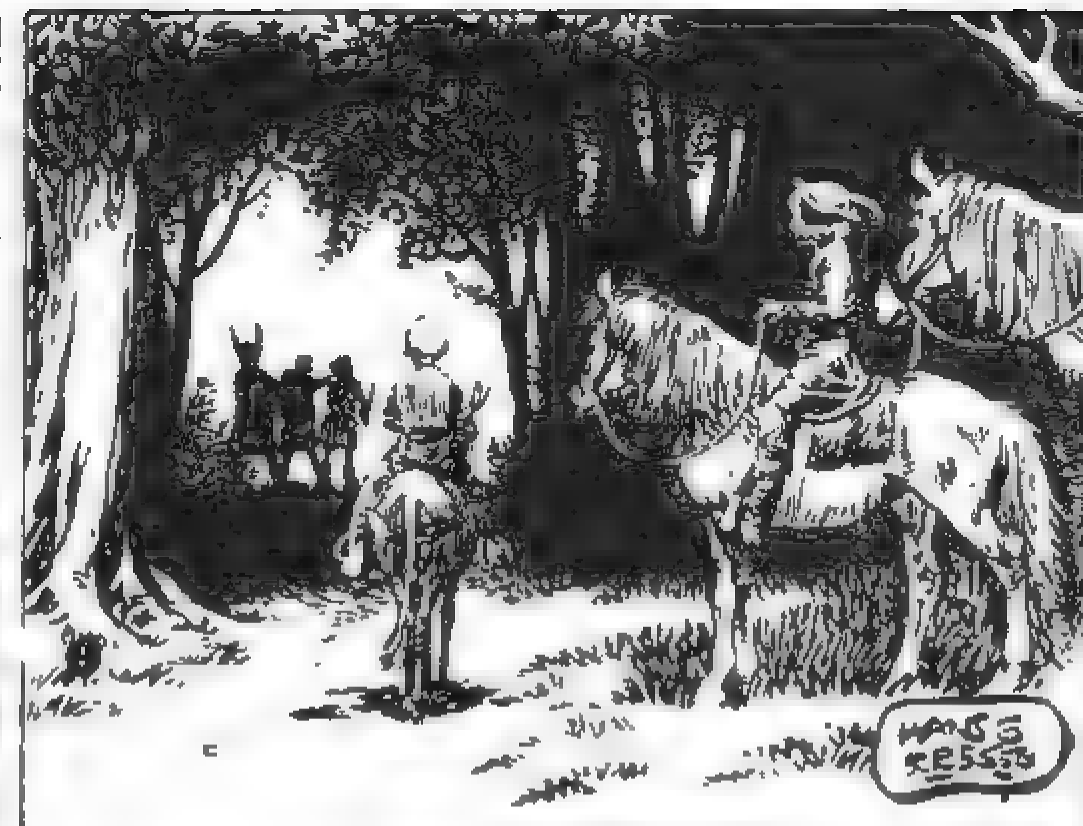

Onbeweeglijk blijft de knaap staan. De Noor komt wantrouwend naderbij. Van onder zijn borstelige wenkbrauwen kijkt hij Allan loerend aan. 'Stroper!' zegt hij verachtelijk. 'Dat komt je duur te staan, knaap, koninklijke herten stropen!' 'Ik?' begint Allan met fonkelende ogen. 'Ik...' 'Geen uitvluchten!' snauwt de ander. 'Je weet drommels goed, dat al het wild in dit jachtgebied het eigendom is van Eric, koning der Noormannen!' De zoon van de heer der Heruli krijgt een schok bij het vernemen van die naam. Hij weet echter zijn zelfbeheersing te bewaren. 'Niet ik doodde het hert!' verweert hij zich. Snel doorsprekend, bijna struikelend over zijn woorden, probeert hij uit te leggen, wat er gebeurd is. 'Ik heb alleen de hoefpunten genomen,' zegt hij tenslotte. 'De oude bok bood ze mij aan, uit dankbaarheid...' De Noorman heeft zwijgend geluisterd en grinnikt met grimmige spot bij Allans laatste woorden. 'Uit... eh... dankbaarheid, zeg je? Of je bent niet goed bij je hoofd, of je denkt dat ik 't niet ben... spaar je praatjes, vrind. Bovendien: wat moet je met de hoeven van een hert beginnen; en ik heb slechts één hert gevonden; jij spreekt van twee... waar is het andere dan gebleven, huh?' Hij schudt het hoofd en neemt de jonge Heruli met stijgend wantrouwen op. 'Je bevalt me helemaal niet, knaap!' bitst hij ten laatste. 'Je doet vreemd genoeg om je eens nader aan de tand te voelen. Onze bevelhebber zal de waarheid wel uit je krijgen! Vooruit, mee!' De wapenknecht doet een stap voorwaarts en wil Allan bij de arm grijpen, maar deze treedt vlug terzijde en zoekt meteen een goed heenkomen. 'Sta!' schreeuwt de Noorman driftig. 'Sta, knaap! Of je laatste uur heeft geslagen! Sta stil, zeg ik...' De toornige stem drijft Allan tot groter spoed aan. Hij duikt weg achter een bosje en vlucht weg door de struiken.

'Hij krijgt mij niet!' prevelt Allan opgewonden, die veel vlugger vooruitkomt dan zijn zwaarbewapende achtervolger. Maar direkt daarop bemerkt hij hoezeer hij zich vergist. Een andere wapenknecht duikt eensklaps voor hem. De vluchteling ziet de boog in de hand van deze nieuwe tegenstander en houdt zijn vaart in. Het is nutteloos... Gelaten wacht hij af tot de beide mannen hem bereikt hebben. 'Ziezo!' zegt de eerste Noorman, nog hijgend van de achtervolging. 'Kom maar mee, knaap! Met stropers weten we wel raad!' 'Waar breng je me heen?' vraagt Allan, die zijn best doet om niets van zijn vrees te laten blijken. 'Naar koning Eric!' luidt het antwoord. 'Hij zal je oordelen.' Die naam werkte op de jonge Heruli als een zweepslag! Met een wilde ruk probeert hij los te komen, maar vergeefs. De beide mannen geven hem geen schijn van kans. Wanhopig rukt en trekt Allan om zich te bevrijden, maar het mag hem niet baten. Getweeën kunnen zij hem gemakkelijk de baas. Langs een smal pad wordt Allan meegeduwd en meegetrokken tot ze een kruispunt bereiken van verscheidene wegen en paden. Daar ziet Allan, dat de twee krijgers niet alleen zijn in het woud. Een jongeling, gezeten op een kleine Noorse pony met naast zich een zonderling klein mannetje met een groot hoofd, die een ezel berijdt... een dwerg met bolronde ogen en geweldige flaporen wacht hen op...

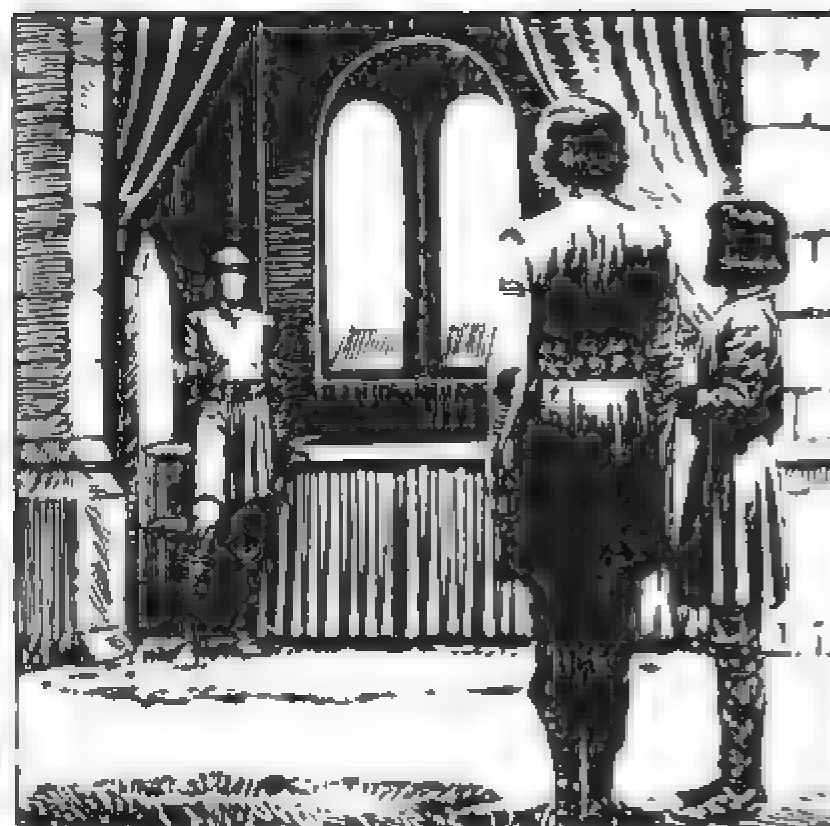

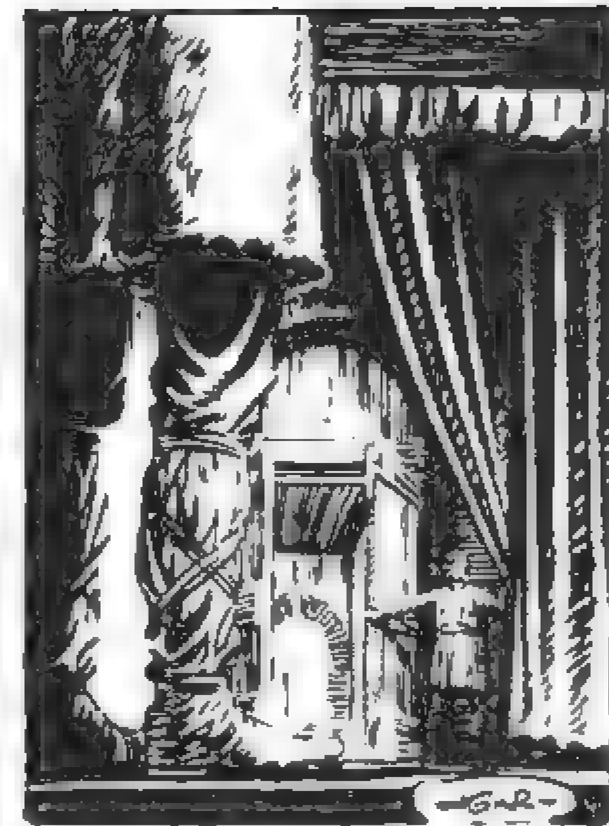

'Wie ben jij?' vraagt de jongeling vriendelijk. Vanaf zijn pony kijkt hij parmantig op Allan neer. Maar deze blijft stugzwijgend voor zich uit staren. 'Je ziet er helemaal niet als een Noorman uit!' gaat de jongen met heldere stem verder. 'Maar je kunt toch zeker wel praten?' 'Een stroper, Erwin!' legt de wapenknecht uit. 'Je vader zal hem wel afleren op koninklijke herten te jagen.' Allan kijkt verbaasd op. De eerbiedige toon van de oude en diens woorden maken hem opmerkzaam. Erwin schijnt zijn gedachten te raden. 'Mijn vader is de koning!' knikt hij tevreden. 'Hij heeft de grootste burcht van de hele wereld. Je moet meekomen, dan mag je alles zien.' De zoon van Eric de Noorman, denkt de Heruli verwonderd, hij kan nauwelijks geloven, dat die vriendelijke jongen de zoon van die geweldenaar kan zijn. Dan glijdt een schaduw over zijn gezicht, als hij bedenkt, hoe weinig hij zelf op zijn vader lijkt. 'Heb je geen paard?' vraagt Erwin weer. Allan schudt het hoofd. De wachter schraapt zijn keel. 'Je kunt beter niet met hem spreken,' zegt hij. 'Je vader zal hem wel leren hoe we hier met stropers handelen.' 'Je kunt van mijn pony gebruik maken!' zegt Erwin, zonder zich aan de waarschuwing van de krijger te storen. Lenig laat hij zich op de grond glijden. 'Erwin!' zegt de wapenknecht geschrokken. 'Wat doe je nu? Op die manier zal hij nog ontsnappen!' Erwin schudde beslist het hoofd. 'Zeker niet!' zegt hij. 'Hij zal me zijn erewoord geven, niet te ontsnappen. Nietwaar?' wendt hij zich tot de Heruli, terwijl hij deze met zijn donkere ogen scherp aankijkt. 'Welnu?' dringt Erwin met een zweem van teleurstelling aan, als de gevangene blijft zwijgen. 'Beloof het mij. Toe nu!' Heer Robarts zoon kijkt even zwijgend op de knaap neer... dan knikt hij, met nauw verholen glimlach. 'Ik beloof het!' zegt hij kort. 'Zie je wel?' triomfeert Erwin. 'Laten we gaan!' Erwin loopt vrolijk pratend naast de pony, waarop Allan zwijgend voortrijdt. Direkt daarachter volgen de krijgers, waarvan de een voor alle zekerheid een pijl op de pees houdt... En helemaal achteraan drukt Pum Pum met donkere blik zijn knieen heftig tegen de flanken van de ezel. 'Ik niet vertrouwen!' mompelt hij. 'Pum Pum oog houden op vreemde stroperman.' Mopperend verdwijnt hij als laatste achter de kromming van de weg.

'Ik keur dit besluit goed, Svitjold,' zegt Eric de Noorman. 'Maar er moet ook...' Een klop op de deur onderbreekt hem. 'Ja!' Een oude krijger komt, een jongeling voor zich uitduwend, het vertrek in. 'Vergeef mij de storing, koning,' begint hij eerbiedig. 'Deze knaap trof ik in het woud aan... bij een dood hert! En hij durft nog te beweren, dat hij géén stroper is ook!' 'Een stroper?' vraagt Eric. Scherp neemt hij de slanke knaap in de wolvenpels op. De donkere ogen zweven rusteloos heen en weer. Stugge afkeer en vrees liggen op dat smalle gelaat. Een kort ogenblik slechts blijven die ogen op Eric rusten, maar lang genoeg om de mensenkenner, die de Noorman is, te overtuigen. 'Wacht buiten een ogenblik,' zegt hij kort. 'En dat hert, zorg dat het hier gebracht wordt!' Als de meest dringende zaken afgehandeld zijn, geeft de koning zijn getrouwen een wenk dat zij zich kunnen verwijderen. Svitjold werpt zijn vorst een vragende blik toe, maar Eric schudt het hoofd. 'Het schijnt mij beter, dat ik die vreemdeling alleen ondervraag,' merkt hij op. 'Laat hem komen, Svitjold.' Het is Erwin, die enige ogenblikken later de vreemdeling binnenbrengt. 'Hier is hij, vader!' schalt zijn stem. 'Hij heet Allan en hij zal vast mijn vriend worden!' Glimlachend kijkt de Noorman van zijn zoon naar de stugge knaap, die de ogen neergeslagen houdt en opstaande, zegt hij vriendelijk: 'Welkom op Wograms burcht.' De Heruli kijkt snel op. Hij voelt weer dezelfde verwondering als toen hij de Noorman voor het eerst zag. Want in plaats van de woesteling, die Helge en Bogul hem afgeschilderd hebben, ziet hij een rijzige gestalte voor zich, een van wilskracht getuigend, maar innemend gezicht en heldere, vriendelijke ogen. Is dit werkelijk Eric de Noorman? 'Laat ons alleen, Erwin!' zegt de Noorman. Teleurgesteld ziet de jongen zijn vader aan, maar zonder protest trekt hij zich terug. Eric neemt zijn vreemde gast onderzoekend op. Op nieuw treft hem de sombere uitdrukking in die donkere ogen. 'Je voelt je hier niet op je gemak, is 't wel?' merkt hij op. De knaap schudt bijna onmerkbaar het hoofd. 'Het komt mij voor,' gaat de Noorman verder, 'dat je niet tot ons volk behoort.' En als de jongen nog steeds blijft zwijgen, voegt Eric er aan toe: 'Je hoeft geen vrees te koesteren; er zal je hier niets kwaads geschieden. En wat dat stropen betreft... jij lijkt net zoveel op een stroper als ik op stokvis.' Zonder een reactie van de jongen af te wachten, begeeft de Noorman zich naar de deur. Met een forse beweging schuift hij het zware gordijn opzij en duwt de eikenhouten deur wijd open. 'Je bent vrij om te gaan waarheen en wanneer je verkiest...'

Roerloos staart Allan de Noorman enkele ogenblikken aan maar als hij de twinkeling in die lichte ogen ziet, slaat hij de blik neer, en wendt zich half om. Een glimlach krult zich om Erics lippen. 'Wel aan, als je dan toch nog even blijft,' zegt hij met een lichte ironie in zijn stem. 'Laat ons dan plaats nemen!' Nog steeds zwijgend laat de knaap zich neer op de rand van een der zetels. Het is duidelijk, dat hij zich nog steeds niet op zijn gemak voelt. 'Wel... eh... Allan, nietwaar?' begint de Noorman. 'Vertel mij nu eens, wat was dat met het hert?' 'Ik... ik... ik dood geen herten,' zegt de jongen met een plotselinge felheid. 'Nooit! Alle dieren zijn mijn vrienden. Een mens doodt zijn vrienden en broeders toch niet!? Ik nam alleen de hoefspitsen... die bood het hert mij aan... zie!' Verbaasd kijkt Eric naar de uitgestoken hand. 'De spitsen van een hertenhoef?' vraagt hij bevreemd. 'Waar heb je die voor nodig?' De knaap schuift haast onmerkbaar iets achteruit en vervalt weer in een stuurs zwijgen. Als Eric die stug-gesloten uitdrukking op Allans gelaat ziet, begrijpt hij dat het beter is, hier voorlopig niet op door te gaan. Op dat ogenblik treedt, als een toonbeeld van achterdocht, Pum Pum binnen, op de voet gevolgd door prins Erwin, die met beide handen de ketting van Wolf omklemd houdt. 'Vader!' roept hij en terwijl Pum Pum er schaapachtig bij staat, gaat hij voort: 'Pum Pum zegt, dat honden slechte mensen ruiken. Is dat zo?' De koning staat schielijk op. Hij weet maar al te goed, hoe weinig Wolf op vreemden gesteld is, en hij staat al op het punt Erwin een berisping te geven, als zijn aandacht getrokken wordt door de Heruli, die zich langzaam heeft omgewend en de grote wolfshond zwijgend opneemt. Wolf buigt de kop naar voren en begint langzaam te kwispelen. 'Voorzichtig! 't Is een echte wolf hoor!' zegt Erwin griezelend, als hij Allan ziet opstaan. Maar Eric heeft met een oogopslag gezien, dat Wolf de vreemdeling niet kwaad gezind is. 'Laat hem maar los!' zegt hij. Aarzelend laat Erwin de ketting glippen, maar Wolf komt direct met kleine sprongetjes op Allan toe en tot grote verbolgenheid van Pum Pum laat het dier zich door de vreemde over de kop strijken. Kwispelend steekt Wolf de snoet naar voren en onverwachts geeft hij de jongen een lange lik over de wang... 'Wel, wel, Pum Pum!' zegt Eric glimlachend. 'We schijnen wel een erg goed mens te gast te hebben, nietwaar?' 'Mag hij blijven, vader?' komt Erwin geestdriftig. 'De burcht staat voor hem open,' merkt Eric uitnodigend op. Het zal Erwin goed doen, als de vreemdeling blijft. Afwachtend kijkt de koning naar Allan. Deze heft het hoofd op en zonder de hond los te laten, kijkt hij de Noorman peinzend aan. Eindelijk zegt hij aarzelend: 'Ik wil nog wel blijven...'

De koning neemt Allan en Erwin mee naar de vertrekken van Winonah. Zij zal hem wel op zijn gemak stellen! denkt hij, en het zal Winonah waarschijnlijk gemakkelijker vallen hem wat meer mededeelzaam te maken. 'Dit is mijn vriend, moeder!' zegt Erwin opgetogen. 'Ik heb hem in het bos gevonden!' Ietwat bevreemd neemt Winonah de onverwachte bezoeker op. Te oordelen naar zijn grove, simpele kleding zou deze jongeling een landarbeider kunnen zijn of een kolenbrander, maar er zijn trekken in zijn gelaat, die op iets heel anders duiden. 'Deze jonge vreemdeling denkt enige tijd bij ons te blijven,' valt de Noorman in. 'Hij... eh... heeft, dunkt mij, rust nodig!' Winonah ontmoet zijn blik en zij begrijpt onmiddellijk de bedoeling. 'Je bent bij Erwin in de smaak gevallen,' zegt zij met een glimlach. 'Je hebt zeker een lange tocht moeten maken om ons een bezoek te brengen?' De knaap ziet haar aan en voor het eerst ontspant zich zijn houding. Hij knikt Winonah toe. 'Ik kom van heel ver!' mompelt hij. Deze vriendelijke vrouw brengt hem in verwarring. Het is net of die donkere ogen in zijn diepste innerlijk kunnen zien... Zij doet hem denken aan zijn moeder; aan het afscheid... thuis... 'Ik ben een Heruli!' laat hij er dan plotseling op volgen. Er valt even een stilte. Pum Pum gluurt ademloos van de een naar de ander. De kleine man weet niet wat een Heruli is, maar te oordelen naar de verbaasde blikken die zijn meester en zijn meesteres wisselen moet het beslist wel iets heel ergs zijn... Erwins heldere stem verbreekt de spanning. 'Mag ik hem nu meenemen, vader? Ik wil met Allan gaan spelen!' 'Het is goed!' knikt Eric. Opgetogen rent de jongen naar de deur. Allan kijkt nog eens aarzelend naar de koningin. Dan wendt hij zich om en terwijl Eric en Winonah hem zwijgend nakijken, volgt de Heruli langzaam zijn nieuwe speelmakker. 'Een Heruli!' zegt de Noorman nadenkend. 'Ik zou wel eens willen weten, hoe hij hier gekomen is...' 'Het is vreemd!' zegt Winonah. 'Er is iets met die jongen!' En terwijl ze Eric ernstig aanziet, laat ze er langzaam op volgen: 'Ik heb het gevoel dat we hem hier moeten houden...'

Vrolijk babbelend over de burcht en de bedienden en het genoegen dat hij zich belooft van Allans aanwezigheid, neemt Erwin de Heruli mee naar zijn eigen vertrek. 'Ga daar nu eens in die zetel zitten,' zegt de jongen bedrijvig. Hij beschouwt de knaap helemaal als zijn eigen gast. 'Nu zal ik je iets heel moois laten zien!' Met een geheimzinnig gezicht loopt hij naar een met ijzer beslagen kist toe. 'Blijven zitten hoor!' keert Erwin zich nog eens om. 'Ik zal je wat laten zien... nou!' Allan glimlacht geduldig. Hij vindt het wel aardig dat die vriendelijke jongen zoveel moeite doet het hem naar de zin te maken. Heel gewichtig, alsof hij op het punt staat een wonder te verrichten, buigt Erwin zich over de kist heen en met een zegevierend gebaar houdt hij plotseling twee speelgoedzwaarden voor zich uit. 'Hier!' roept hij triomfantelijk. 'Voor jou een en voor mij ook een! Nu gaan we spelen, dat jij de rover bent, die mij moet vangen... of nee, ik zal wel de rover zijn... hier, pak aan! Dit is jouw zwaard!' Allan springt onthutst op. 'Nee,' zegt hij kort. 'Nee, ik doe niet mee, – dit is geen goed spel!' 'Hè? Waarom niet?' vraagt Erwin verwonderd. 'Ik speel het zelf toch ook!' 'Nee!' zegt Allan nog eens. 'Ik niet! 't Is niet goed!' 'Maar waarom dan niet?' houdt Erwin aan, terwijl hij spijtig naar zijn zwaarden kijkt. 'Grote mannen doen 't toch ook? Het is toch echt!? Kom nou, ik zal je laten zien, hoe het gaat! Je vindt het vast mooi! Mijn vader...' Hij houdt ineens op en er komt een rimpel tussen zijn ogen. 'Je bent toch niet láf?' vraagt hij. Het bloed stijgt Allan naar de wangen. 'Ik doe niet mee!' zegt hij hees. 'Ik, ik ga een stukje wandelen... ik...' Maar meer hoort Erwin niet. De Heruli heeft zich haastig omgedraaid en loopt vlug het vertrek uit. Geheel uit het veld geslagen blijft Erwin beteuterd staan, terwijl Allans voetstappen zich in de gang snel verwijderen.

Met een hoogrode kleur van opwinding stormt Erwin de kamer van zijn moeder binnen. Winonah kijkt glimlachend op van haar weefgetouw. 'Wel?' vraagt ze. 'Kun je het samen nogal goed vinden?' 'Nee, hij is een lafaard!' kondigt Erwin woedend aan. 'Hij durft niet tegen mij op en hij is nog wel groter dan ik!' 'Zo?' zegt Winonah verwonderd. 'Vertel het eens rustig, Erwin! Wat is er eigenlijk gebeurd?' 'Allan is laf!' zegt Erwin. 'Hij werd bang van mijn zwaard. Dat is toch laf, moeder?' Pum Pum knikt heftig, maar Winonah glimlacht. 'Misschien heeft Allan het niet goed begrepen,' zegt ze toegeeflijk. 'Vàst wel!' protesteert Erwin. 'Vader vindt het vast ook laf! Hij durft niet te vechten, hij zegt dat het slecht is!' 'Hij zelf slecht!' gromt Pum Pum opstandig. 'Stil nu!' gebiedt Winonah. 'Men is niet slecht als men niet wil vechten. Integendeel! Allan heeft eigenlijk gelijk, mijn zoon, vechten is niet goed!' Erwin kijkt haar verbouwereerd aan. 'En vader dan?' stamelt hij met trillende stem. Winonah glimlacht. 'Luister Erwin,' gaat ze ernstig verder. 'Vechten is slecht, maar soms zijn er duistere, kwade machten, die de rechtvaardigen DWINGEN, naar het zwaard te grijpen, omdat anders het kwade in de wereld zou overheersen en het goede verstikt zou worden...' Vrouwe Winonah werpt een liefdevolle blik op haar zoon, die ineens zijn boosheid vergeten is. 'Ga nu snel!' zegt ze. 'Zoek Allan op, anders gaat hij misschien voorgoed weg.'

Op hetzelfde ogenblik loopt de Heruli met een somber gezicht door de gangen van de burcht. Ik ga weg! denkt hij. Het bos in! Nu die jongen ook weer... hij is wel vriendelijk, maar zij zijn toch allemaal hetzelfde... alleen de Noorman... Hij kijkt om zich heen hoe hij lopen moet om de poort te bereiken en schrikt als hij een kleine gestalte ziet, die hijgend en puffend de trap af komt hollen. Zo vlug als zijn buik en zijn korte beentjes het toelaten, komt de dienaar op de Heruli toe. Als hij eindelijk zoveel adem verzameld heeft, dat hij zich verstaanbaar kan maken, zegt hij: 'Koning Eric heeft mij bevolen, je deze klederen te geven, dat is een gebruik op Wograms burcht voor hen, die hier verblijf houden!' 'Ja, maar ik...' stamelt de Heruli. Verbaasd kijkt hij naar de stapel kleren, die de dienaar op de arm torst. 'Ik zal je naar je vertrek brengen!' biedt de dienaar aan. Allan staat in tweestrijd, maar hij kan niet over zich verkrijgen, die man met zijn vriendelijke gezicht teleur te stellen. En met een kleine glimlach, zegt hij: 'Het is goed, ik ga dan maar met je mee!'

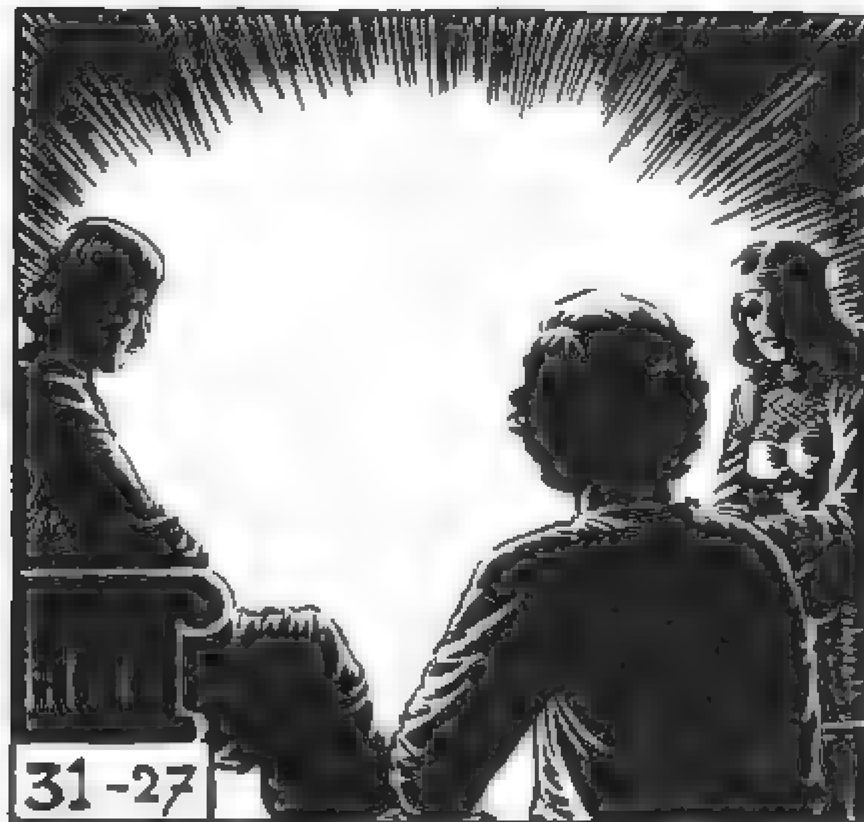

De welgedane dienaar brengt Allan in een van de vertrekken, die hij altijd voor de gasten gereed moet houden. 'Dit is je vertrek, heer!' zegt hij. 'Voor zolang je maar wenst!' Allan kijkt belangstellend om zich heen. Het vertrek is rijker ingericht dan thuis... en die prachtige kleren... Hij pakt een fijn linnen opperkleed van de bank, waar de dienaar de stapel heeft neergelegd en betast afwezig de stof. 'Wie in dit schoon gewaad... door Wograms burcht heengaat...' mompelt hij. 'Waar gulheid is een daad... die...' Een luide slag doet hem plotseling ophouden en hij luistert even verwonderd naar de voetstappen op de gang, waar een dikke welgedane dienaar zich voortspoedt om aan iedereen die het horen wil te vertellen, dat er een dichter te gast is op de burcht... Zwijgend zit de jonge Heruli met Eric en Winonah die avond om het haardvuur. 'Het heeft mij moeite gekost, Erwin naar bed te doen gaan!' zegt Winonah. 'Ik moest hem telkens verzekeren, dat je niet zou weggaan en hij heeft mij wel honderdmaal beloofd niet meer met een zwaard te spelen.' Allan antwoordt niet maar werpt de koningin een snelle blik toe, waarin iets van dankbaarheid ligt. 'Hoe ben je toch hier gekomen?' vraagt Eric zich wat vooroverbuigend. Langzaam begint Allan te vertellen en het schijnt dat hij meer en meer zijn terughouding laat varen. Wel langzaam en met horten en stoten verhaalt hij, wat er bij de Heruli gebeurd is, hoe hij verstoten zou worden en waarom de Raad der Ouden hem naar Eric toe wilde brengen... 'Je zou mij veranderen!' voegt hij er met een kort lachje aan toe. 'Maar ik eh... ik wilde helemaal niet, ik had veel over je gehoord... en ik hou helemaal niet van mensen, ze zijn hard en wreed... ik wilde liever alleen leven, in het woud en daarom wilde ik ook niet op het schip blijven!' 'En de anderen?' vraagt Eric. 'Wat is daar van geworden? Waarom zijn die zeelieden niet met je meegekomen? Waar zijn zij eigenlijk?' 'Och,' zegt de knaap met een licht schouderophalen. 'Die zullen wel ergens op zee rondzwerven...'

En ver naar het zuiden staat op dit ogenblik Bogul voor in de boeg van het schip der Heruli. De stemming aan boord is geladen. Bogul voelt dat zijn mannen hem ontwijken, dat zij evenals hij voortdurend bezig zijn met de vraag, die hen allen in een haast ondraaglijke spanning gevangen houdt – de vraag hoe zij heer Robart moeten zeggen, dat zijn zoon dood is...

'Vertel mij alles, wat er op het schip gebeurd is,' zegt Eric vriendelijk. 'Zijn de mannen, die je wegbrachten aan land gekomen?' Allan schudt het hoofd. 'Ik ben over boord gesprongen!' legt hij grimmig uit. De Noorman fronst het voorhoofd. 'Ik was het aldoor al van plan,' mompelt de jonge Heruli en haalt de schouders op. 'Ik wilde niet naar je toe, ik... ik was bang voor je... maar ik zou 't waarschijnlijk toch nooit gedaan hebben, als Bogul die meeuw niet had doodgeschoten... de lafaard...!' 'Zeker, dat is laf!' knikt Eric. 'Men moet niet doden als er geen noodzaak toe bestaat!' 'Men moet helemáál nooit doden!' stoot Allan uit. 'En het schip?' vervolgt Eric, zonder op Allans laatste opmerking in te gaan. 'Ze zijn weggevaren,' antwoordt de jongen. 'Ze hielden mij natuurlijk voor dood. En ik wilde alleen blijven in het woud, in de natuur wonen, met mijn vrienden, de dieren...' 'Dus als mijn krijger je niet gevonden had, dan zwierf je nu ergens in het woud rond. Ongewapend? Zonder je te kunnen verweren tegen wolven en beren? Komaan, vriend; dat is...' Allan lacht. 'Ik vrees de beer noch de wolf,' zegt hij luchtig. 'Ik ben hun vriend. Een dier voelt dat, nietwaar?' 'Dat zal wel,' glimlacht de Noorman. 'Aangenomen dat jij met broeder beer goed zou kunnen opschieten, hoe wil je je zonder pijl en boog voedsel verschaffen?' 'Oh, maar ik zou geen dieren willen schieten!' antwoordt de Heruli verontwaardigd. 'Hoe dacht je dan je honger te stillen?' 'Wel... de natuur levert immers alles op?' antwoordt Allan vol vertrouwen. 'De dieren...' 'Ook de dieren verslinden elkaar,' valt Eric bedaard in. 'Om in leven te blijven! Aan dit bestel, zoals de goden het gewild hebben, kun je niets veranderen!' Allan schudt vastberaden het hoofd. 'Dat zou ik nooit kunnen!' Winonah heeft stil toegeluisterd. 'Ik voel,' merkt zij op, 'dat je meent wat je zegt, maar bij je komst was je in een wolvenpels gehuld. Daar heeft toch een wolf voor moeten sterven, nietwaar? Vind je dat dan niet erg?' De Heruli kijkt haar bedremmeld aan. 'Ja,' zegt hij aarzelend. 'Ja...' Winonah laat hem niet verder spreken. 'De natuur gehoorzaamt aan een strenge wet,' zegt zij. 'Die geldt voor alle schepselen, óók voor de mens! Liefde voor de mensen is een groot gebod en zo is het ook goed, de dieren lief te hebben. Maar vergeet niet, dat geen schepsel de natuurwet kan trotseren zonder ten onder te gaan...' Allan kijkt haar peinzend aan. 'Vreemd,' zegt hij eindelijk, 'jij spreekt als mijn moeder...' Als de knaap zich teruggetrokken heeft, zegt Winonah bezorgd: 'Hij heeft hulp nodig en wij moeten die geven. Zijn vader heeft het trouwens zo gewild en wij zijn dus verantwoordelijk voor hem!' 'Ik aanvaard die taak,' zegt Eric ernstig. 'Vreemde speling van het lot! De Heruli staan bekend om hun harde leefwijze en de zoon van hun vorst komt tot mij... om een màn te worden...' Nadenkend staat hij op. Maar dan verheldert een glimlach zijn gelaat. 'Ik geloof,' zegt de Noorman langzaam, 'dat ik weet, hoe die knaap moet worden aangepakt...'

In de volgende dagen wordt Eric zozeer in beslag genomen door andere zaken dat hij Allan aan Erwin en Winonah moet overlaten. Wat hij van hen hoort, sterkt hem in de overtuiging, dat de Heruli een goede inborst heeft en voor geen kleintje vervaard is. Dan, op een morgen, neemt hij Allan mee het woud in. Erwin moet thuisblijven, want de Noorman acht het beter de dagelijkse lessen van zijn zoon niet in de war te sturen. Over een smal bospaadje rijdt Allan naast de koning voort. Eric merkt op, dat hij een voortreffelijk ruiter is, zoals deze knaap zoveel voortreffelijke eigenschappen heeft... Alleen zijn vreemde gedachten over de natuur... Woorden kunnen hem daar blijkbaar niet van af brengen, denkt Eric, maar misschien zal de natuur zelf er toe bijdragen... als ik hem die leer zien, zoals zij werkelijk is...! Rondom hen zijn de geluiden van het bos, het gezang en gekwetter van de ontelbare vogels, die de kruinen van de bomen bevolken. Dan klinkt de scherpe roep van een fazant tussen de struiken en terzijde van het pad ziet zij een koppel kleurige vogels wegschieten. 'Hoe heerlijk is 't woudleven!' zegt Allan geestdriftig. 'Hoe schoon de vogels ten hemel wieken...' Eric kijkt hem van terzijde aan en een fijn glimlachje speelt om zijn lippen. Hij begrijpt, waarom de fazanten weg-vluchten... zijn geoefende ogen hebben een vlammend rode pels tussen de struiken gezien! Het eentonig geklok gaat over in een angstig gekakel... twee, drie vogels vliegen op in wilde angst... 'Wat gebeurt daar?' roept Allan ontsteld, wreed gestoord in zijn dichterlijke stemming. 'Wat...' Maar dan zwijgt hij, want de geluidloze rode jager glipt, op slechts enkele passen van hem vandaan weg en draagt triomfantelijk zijn buit mee...

Wolf springt onmiddellijk achter roodrok aan, maar een kort bevel van de Noorman doet hem terugkeren. Jankend snuift hij in de struiken langs het pad. 'Grijp de rover!' roept Allan driftig. Vonken van kwaadheid schieten uit zijn ogen. 'De bruut! Doodt hem!' 'Dat kun je toch niet menen?' vraagt Eric met goedmoedige spot. 'Alle dieren zijn immers je vrienden?' De knaap schudt heftig het hoofd. 'Er zijn goede en slechte dieren!' zegt hij koppig. 'Net zo goed als er goede en slechte mensen zijn.' 'Jij vergist je, vriend!' antwoordt de Noorman, terwijl hij zijn ogen recht in die van zijn tochtgenoot boort. 'Een mens kan slecht zijn, een dier nooit!' 'En die moordenaar dan?' roept de Heruli opgewonden. 'Dat roofzuchtige beest?' 'De vos doodt ook om te leven!' wijst de Noorman hem terecht. 'In het vossehol wordt hij waarschijnlijk opgewacht door kleine, donzige vosjes, die jij o zo graag onder je vrienden wilt tellen! Verlang jij dan, dat ik die vos dood en de kleinen van hun moeder beroof? Zouden ze niet ellendig omkomen?' De Heruli kijkt Eric besluiteloos aan. 'Ik begrijp je niet,' zegt hij eindelijk. 'Jij spreekt zo vreemd...' 'Dan hebben wij tenminste iets gemeen!' glimlacht de Noorman. 'Maar kom, het is nog vroeg in de morgen. Misschien hebben we geluk!' Verwonderd kijkt Allan op. 'Wat bedoel je, heer?' vraagt hij argwanend. Maar Eric maakt een gebaar. 'Stijg af!' zegt hij zacht. 'En volg mij...'

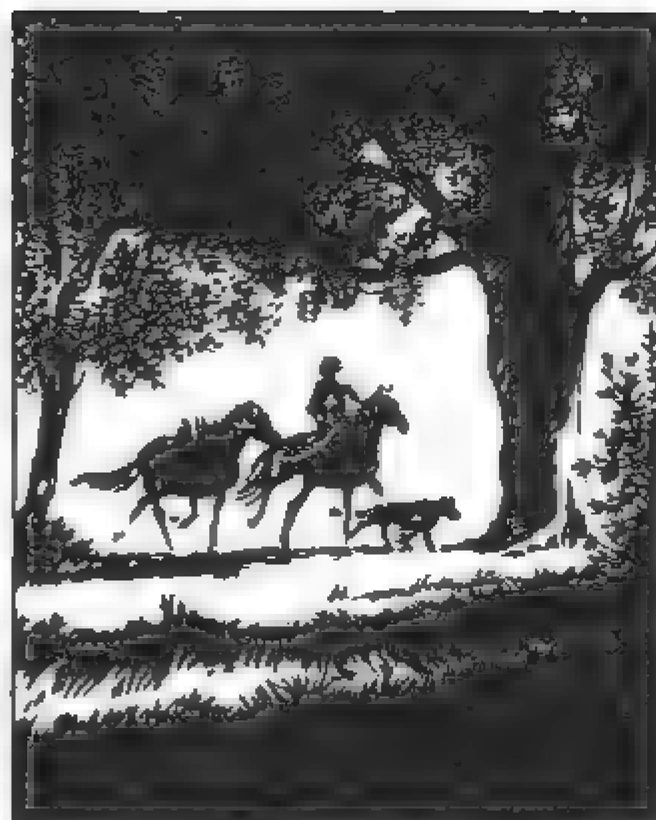

Als de rijdieren op een beschutte plaats zijn vastgebonden, sluipen Eric en de Heruli door de struiken. Met waardering stelt Eric vast dat de Heruli zich door het struikgewas beweegt als een geboren woudbewoner, omzichtig, soepel en geluidloos... wat een jager zou er uit deze jongen te vormen zijn! Wolf begint te grommen en voor zich uit ontwaart Eric op een bosweide een klein roedel edelherten. De Noorman laat zich tussen de struiken glijden. 'We moeten meer naar links aanhouden, tot we helemaal boven de wind zijn,' voegt hij de Heruli toe. 'Kom, volg mij!' Een beweging van Allan houdt hem terug. 'Wat,' vraagt deze onrustig. 'Boven de wind... wat wil je dan?' 'Dat moet jou toch duidelijk zijn,' antwoordt Eric met een glimlach. 'Je hoeft niets te doen, je hebt trouwens geen pijl en boog. Het zou voor jou natuurlijk niet gelden, maar als je de scherpte van je oog en de vastheid van je hand nu zou willen beproeven...' Allan kijkt de koning recht in de ogen en de blikken van de jongen zijn een mengeling van afkeer en verontwaardiging. 'Jij bent slecht!' sist de Heruli met snel opkomende drift. 'Maar ik doe er niet aan mee! Thuis niet en hièr niet! Hoor je? Ik heb er genoeg van gezien, jij... jij... vos in mensengedaante!' En voordat Eric van zijn verwondering bekomen is, heeft de Heruli zich omgedraaid en verdwijnt met enkele lenige sprongen tussen het gebladerte...

Met een kort bevel houdt Eric Wolf terug. Nadenkend staart hij naar het struikgewas, waarin de Heruli verdwenen is. Het zou verkeerd zijn, de knaap nu achterna te gaan en hem te dwingen naar de burcht terug te keren. De Noorman schudt het hoofd. Allan kan met woorden niet overtuigd worden. Hij zal zelf moeten ondervinden, hoezeer hij zich vergist. Een beetje teleurgesteld keert Eric naar de paarden terug. Hij heeft geen lust meer, alleen de jacht voort te zetten. De hele dag hangt er een gedrukte sfeer in de burcht. Als het 's avonds voor Erwin tijd wordt om naar bed te gaan, verklaart de jonge prins met ongewone heftigheid, dat hij op wil blijven. 'Tot Allan terugkomt!' zegt hij. 'Hij mòet komen! Ik kan toch niet slapen als hij er niet is!' 'Kom mijn zoon!' sust Winonah. 'Je behoeft je niet ongerust te maken. Morgen zal hij er zeker zijn.' 'Mij niet geloven!' valt Pum Pum in, maar Eric wenkt hem te zwijgen. 'Het is tijd, Erwin!' zegt hij op een toon, die geen tegenspraak duldt. 'Morgen zullen wij verder zien!' In zichzelf namokkend laat Erwin zich door zijn moeder wegbrengen. 'Ik had wellicht beter gedaan, de jongen terug te houden,' peinst Eric als Winonah in het vertrek is teruggekeerd. 'Jij behoeft jezelf geen verwijten te maken,' antwoordt zij kalm. 'Het schijnt mij dat deze jonge Heruli steeds overijld handelt. Later zal hij gaan nadenken en naar de burcht terugkeren... Een nacht in het woud zal hem wel het dwaze in zijn gedrag doen inzien.' De Noorman zucht. 'Ik hoop het,' merkt hij op. 'Ik ben in zeker opzicht voor hem verantwoordelijk. Wij zullen zien.' Maar Eric kan deze avond zijn rust niet terugvinden. En voor hij zich te slapen begeeft, gaat hij zelf naar de wachter bij de poort: 'Het is mogelijk dat de jonge Heruli deze nacht terugkeert. En dan zul je hem terstond binnenlaten.' De wachter knikt en met een korte groet verwijdert Eric zich, maar, zijn woorden ten spijt voelt de Noorman dat zijn verwachting niet in vervulling zal gaan... dat de poort deze nacht gesloten zal blijven.

'Laat jij je door Allans vlucht niet te zeer terneerslaan?' vraagt Winonah bezorgd. 'Je bent zo onrustig...' 'Ik ben voor hem verantwoordelijk!' antwoordt de Noorman ernstig. 'Wellicht heb ik hem te hard aangepakt en in ieder geval was het beter geweest hem onmiddellijk met Wolf terug te halen. De dag daarna waren alle sporen al verdwenen. Wie weet hoever de knaap reeds hier vandaan is? Wat denk jij ervan, Svitjold?' 'Ik geloof, nee, ik weet, dat hij zich nog steeds in de omgeving van de burcht ophoudt! Verschillende krijgers menen hem gezien te hebben!' Onder het spreken wenkt 's konings plaatsvervanger een krijgsman, die terzijde staat. 'Zeg mij!' spreekt de Noorman hem toe. 'Kun jij iets naders mededelen over de Heruli?' De krijger knikt. 'Ik heb hem gezien. Omstreeks een uur gaans van hier, in het woud. De jongen zag mij echter ook en vóór ik een stap in zijn richting had kunnen doen, was hij verdwenen.' Met een hulpeloos gebaar ziet hij de koning aan. 'Ik heb nog gezocht...' Er valt een stilte. De Noorman staart met gefronste wenkbrauwen voor zich uit. 'Pum Pum blij!' klinkt plotseling de schrille stem van de dwerg uitdagend. 'Slechte Heruli niet goed zijn voor burcht!' 'Stil Pum Pum!' zegt Eric zacht. 'Ik vrees, dat hier onheil uit kan voortkomen...'

En op de kust van het land der Heruli loopt een zwijgende stoet mannen naar de woudrand. Dan houdt Bogul hen met een bruusk gebaar staande... Eén voor één kijkt hij zijn mannen aan en dreigend bijt hij hen toe: 'Onthoudt wat ik jullie gezegd heb! Ik, en ik alleen doe het woord! Slechts dat kan ons redden...' Een sluw lachje kruipt langs zijn lippen. 'En voor het geval een van jullie mocht willen... eh... spreken...' laat hij er onheilspellend op volgen. 'Weet dan, dat jullie aanwezigheid op de boot alleen al voldoende zou zijn om heer Robart te overtuigen van je medeschuld... En nu vooruit!' Zonder hen nog een blik waardig te keuren gaat Bogul de mannen voor en langs een smal paadje verdwijnen ze achter elkaar in het woud...

De vlammen in de vuurpot flakkeren wild op als de mannen eindelijk de moed vinden om het huis van de hoofdman binnen te treden. De gloed verlicht het gezicht van de heer der Heruli, die verrast overeind komt als hij de mannen ziet die zijn zoon naar het rijk van de Noorman gevoerd hebben. Reeds wil hij hen verwelkomen, wanneer hij getroffen wordt door hun onrust... Zij slaan de ogen neer en vermijden hem aan te zien. Er valt een doodse stilte... Alleen het vuur knettert. 'Welkom, Bogul!' zegt de Heruli eindelijk, en het lijkt of zelfs zijn stem gedempt wordt door de stilte. 'Heb je een goede reis gehad?' STILTE. De mannen schuifelen onrustig heen en weer. Er parelen zweetdruppels op Boguls voorhoofd. 'Hoe ontving de vorst der Noren mijn zoon, Bogul?' De vlammen dansen onrustig; zwarte schaduwen schieten schichtig langs de wanden. De heer der Heruli springt plotseling overeind: krassend schuift de zetel achteruit en zijn hoge gestalte verduistert een ogenblik het licht. 'Maar spreek dan toch, man,' grauwt hij driftig. 'Wat bezielt jullie? Er is wat met mijn zoon gebeurd?' Bogul deinst verschrikt terug als hij de Heruli dreigend op zich toe ziet komen. In een flits ziet hij Allan weer voor zich op het ogenblik dat de jongen overboord sprong – en hij weet ineens dat hij nimmer de moed zal vinden om de Heruli te bekennen dat het zijn, BOGULS schuld was. 'De Noorman...' 'Wat bedoel je? Spreek!!!' 'Hij doodde je zoon...' prevelt Bogul asgrauw en bevochtigt zijn droge lippen. En geen van de mannen vindt de moed deze leugen te ontkennen als de Heruli plotseling als door de bliksem getroffen blijft staan en hen aanstaart. Langzaam deinzen zij terug naar de deur, bevreesd dat hij zich op hen zal storten. Maar hij beweegt zich niet; met gebalde vuisten staart hij hen bewegingloos na, tot de deur zich achter de laatste gesloten heeft en het vuur hoog en dreigend opvlamt in de tocht. Het is of de vlammen de Heruli uit zijn stille krankzinnigheid opschrikken. Met een ruk trekt hij zijn zwaard en wendt zich tot het vuur. 'Vlammen... verteer mijn vijand!' mompelt hij halfluid. 'Vuur... hoor mijn eed... vuur uit het binnenste der aarde... vuur uit de hemel... zie mij... sta mij bij... laat mij doden en verbranden mijn vijand... Eric de Noorman... de moordenaar van mijn zoon...' De vrouw die achter hem is binnengekomen slaakt een verschrikte kreet...

Als de heer der Heruli zich omwendt staart de vrouw hem ontzet aan. Het vuur werpt een bloedrode glans over zijn gelaat en het is of zijn ogen die gloed honderdvoudig weerkaatsen. 'De vuureed...?' 'De heiligste eed der Heruli, vrouwe!' klinkt het dof. 'Moge het vuur mij bijstaan om Eric de Noorman te doden. Mogen de vlammen de lafaard verteren, die mijn zoon de dood inzond.' 'Zwijg toch! Iedereen die de vuureed lichtvaardig zweert moet sterven,' zegt ze angstig. 'Hoe weet je, dat Eric...' 'Mijn mannen brachten mij het bericht!' 'Maar waarom? Waarom zou de Noorman...' 'Hij doodde mijn zoon! Dat is voldoende, vrouwe!' zegt hij bitter, en wendt zich om. Maar de vrouw klemt zich angstig aan hem vast. 'Nee, nee...' fluistert ze bezwerend. 'Het is niet waar. Ik voel dat het niet waar is. Mijn zoon leeft! Herroep de vuureed! Je hebt de mannen niet eens ondervraagd! Herroep je vuureed, Robart... Snel... Snel... niemand heeft gehoord dat je hem uitsprak. Maak je er vrij van of het vuur zal je vernietigen!' 'De hoogste eed der Heruli is niet te herroepen!' Robart duwt haar van zich af. 'Jij bent een vrouw! Laat het aan een man over om zich met het vuur te verbinden en zijn zoon te wreken. Als het vuur de hemel tekent en de donder spreekt, zal ik uitvaren om het hart van de Noorman te halen.' En als zij hem angstig aanziet, alsof zij voelt welke boze bezweringen zijn woorden over het huis brengen, herhaalt hij woest en dreigend: 'Als de donder spreekt, vrouwe! Als de donder spreekt!!!' Het vuur flakkert nog eenmaal triomfantelijk op. Dan dooft het plotseling en duisternis vult de ruimte...

Eric schrikt op als snelle voetstappen op de gang klinken. Een ogenblik later stuift een opgewonden krijger binnen, op de voet gevolgd door een nog veel opgewondener Erwin en een ietwat beteuterde Pum Pum. 'Ik heb hem gezien!' roept de man triomfantelijk. 'In het woud! Nog geen kwartier geleden aan de noordzijde van de burcht bij de grote eiken.' Eric springt verheugd op. 'Uitstekend Borne. Ik ga er direct heen!' 'En ik ga mee!' schreeuwt Erwin verheugd. 'Ik ga mee, Fadir!' 'Ik geloof, dat ik beter alleen kan gaan,' zegt de Noorman haastig. 'Allan schijnt niet erg op gezelschap gesteld te zijn.' 'Nee, nee! Ik wil mee!' roept Erwin stampvoetend, terwijl tranen van spijt hem in de ogen schieten. 'Hij is MIJN vriend, en als hem iets overkomen is wil IK hem helpen!' Eric werpt een snelle blik naar de kleine gestalte die vuurrood van opwinding voor hem staat, en dan glijdt er een glimlach om zijn lippen. 'Wel, wel,' zegt hij met lichte spot. 'Mijnheer mijn zoon schijnt een eigen willetje te hebben. Kom dan maar mee, jonge driftkop! Mag ik misschien de eer hebben je voor te gaan...?' 'Ik bedoel het niet zo, Fadir...' zegt Erwin, als de oude en de jonge Noorman zich voorthaasten langs het smalle pad, dat in de richting van de eiken voert, 'maar Allan is mijn vriend, ook al doet hij soms raar, en ik...' Eric werpt een tevreden blik op zijn zoon, maar alles wat hij zegt is: 'Ssst. Stil... Onze stemmen dragen ver in het bos en het is beter als hij ons niet hoort komen. Wij moeten trachten hem onopgemerkt te naderen...' Snel verdwijnt hij in het kreupelhout. Een enkele dorre tak kraakt onder Erwins voeten, maar de Noorman, gewend aan het leven in de wildernis, beweegt zich zonder het minste gerucht door het struikgewas. Plotseling blijft hij staan en houdt zijn zoon terug. Nieuwsgierig buigt Erwin zich voorover en gluurt tussen de takken door. Dan komt er een uitdrukking van verbazing in zijn ogen. 'Fadir...' fluistert hij. 'Wat doet Allan daar?'

Verward buigt Erwin zich naar voren en kijkt niet begrijpend naar de jonge Heruli. Deze zit niet ver van hen vandaan roerloos op een omgevallen boom, terwijl verscheidene kleine vogels luid kwetterend om hem heen fladderen. Zij schijnen volstrekt geen vrees voor deze mens te koesteren en als Erwin ziet hoe Allans lippen zich fluisterend bewegen, voelt hij eensklaps een vage vrees in zich opkomen. 'Hij praat met ze, Fadir... Hij praat met vogeltjes...' Maar Eric grijpt zijn zoon geruststellend bij de hand en treedt met hem uit het struikgewas. Door geen beweging verraadt Allan dat hij hun nadering heeft bemerkt. 'Hoe is het woudleven je bevallen?' probeert Eric met goedmoedige spot de vreemde spanning te verbreken. 'Ben je genezen van je denkbeelden?' Roerloos staart de Heruli voor zich uit. 'Mijn vader komt...' mompelt hij toonloos. 'Ik voel het. Hij is nabij. Onheil nadert over zee...' Een gevoel van medelijden doorstroomt de Noorman als hij in het smalle gelaat van zijn beschermeling kijkt. 'Kom, mijn vriend,' zegt Eric zacht. 'Jij bent totaal uitgeput. Dagenlang heb je in de wildernis rondgezworven. Jij bent jezelf niet meer... Waarom zou je vader zo'n lange zeereis ondernemen? Er is toch geen enkele reden voor? Kom, laat ons naar de burcht gaan.' 'Er komt onweer,' zet de jonge Heruli zijn alleenspraak met een vage blik voort. 'Het vuur tekent de hemel... De donder zal spreken...' Erwin kijkt zijn vader schichtig aan, maar de Noorman glimlacht geruststellend. 'Sta op, Allan en wees verstandig...' Gehoorzaam komt de Heruli overeind maar in zijn ogen ligt een heimelijke vrees. 'De donder zal spreken...' prevelt hij. 'Regen en onweer...' De Noorman fronst de wenkbrauwen en staart naar de lucht. Vreemd... een zwarte wolk heeft zich dreigend voor de zon gesteld en in enkele ogenblikken is de aanblik van het woud veranderd. Huiverend laat de Heruli de eerste dikke regendruppels uiteenspetten op zijn hand. 'Het teken van het vuur... De stem van de donder...' De rest van zijn woorden gaat verloren in het aanzwellende gedruis van neerstromende regenvlagen. Dan baadt het woud eensklaps in helse gloed en terwijl een hevige rukwind de boomkruinen doet sidderen, grift de eerste bliksemschicht zijn onheilsteken langs de verduisterde kim.

Het raadselachtige noodweer breekt zó plotseling en met zo'n ongekende hevigheid los, dat het Eric volkomen overrompelt. Maar wanneer hij de kleine hand van zijn zoon in de zijne voelt, schudt hij zijn verbazing van zich af. 'Terug naar de burcht!' klinkt zijn stentorstem. 'Men zal zich ongerust maken over ons!' Terwijl de regen hen in het gelaat striemt worstelen zij voort. Maar als gedreven door een geheimzinnige macht achterhaalt de donder hen. In minder dan geen tijd bevindt het onweer zich welhaast recht boven hen en keer op keer zet een bliksemschicht de omgeving in een blauwe gloed terwijl ratelende donderslagen het woud doen sidderen. 'Ik ben bang, Fadir!' schreeuwt Erwin. De Noorman drukt zijn zoon dicht tegen zich aan en rent met hem in de beschutting van een hoge eeuwenoude beuk. Ergens achter hem hoort hij Allan schreeuwen maar hij let er niet op. Dicht drukt hij Erwin tegen de stam en buigt zich beschermend over de jongen heen. Plotseling reist de Heruli met doodsbleek gelaat naast hem op. Diens hand klemt zich als een tang om Erics schouder en met de kracht van een bezetene rukt hij de Noorman weg van de boom. 'Mee vooruit!' bijt hij Eric toe. 'Opschieten!' Half vallend, verblind door de regen, laat de Noorman zich meevoeren door de Heruli, die als gedreven door een vreemd instinct blindelings voort blijft rennen. Nauwelijks hebben zij vijftig passen afgelegd, als een vreselijk licht de duisternis verbrijzelt... En met een slag die de aarde doet kreunen, splijt een vurige bliksemstraal de beuk, waaronder Eric nog slechts enkele seconden geleden beschutting zocht...

Op hetzelfde ogenblik schuift Allans moeder een lederen voorhang terzijde en staart vol onrust naar de donkere wolken aan de noordelijke horizon. Een kille vrees omsluit haar hart als zij aan haar gemaal denkt en aan de vreselijke vuureed welke de heer der Heruli in drift heeft gezworen. 'Als het vuur ten hemel tekent,' fluistert de vrouw angstig, 'zal hij uitvaren...' Een regendruppel raakt haar wang en mengt zich met de tranen, die langzaam langs haar gezicht glijden. 'O Robart, waarom ben je zo? Jij zwoer te haastig! Je onverzoenlijkheid brengt onheil over ons huis! Je wilt je woord niet breken, maar breekt mijn hart... Je bent groot en moedig... maar niet grootmoedig... Omdat jij geen maat kent in niets... Je eer jaagt je in de dood... jouw trots is mijn ongeluk...'

Even onverwacht als het noodweer is opgekomen, trekt het weer weg, er valt een stilte in de natuur. Het is alsof de aarde zich moeizaam herstelt van de wonden, die de geselende storm geslagen heeft. Loom hangen de takken naar omlaag en geheimzinnig klinkt het geluid van druppels water op de doorweekte grond. 'Kijk eens hoe nat ik ben, Fadir,' grijnst Erwin, op wiens verregende gezicht al geen spoor meer van de doorstane emotie te bekennen is. Hij veegt zich een dikke regendruppel van het voorhoofd en begint ijverig zijn mouwen uit te wringen. 'Nat, maar gelukkig ongedeerd,' knikt Eric opgelucht. Hij kijkt de Heruli dankbaar aan. 'Jij hebt ons het leven gered,' laat hij er ernstig op volgen. Allan glimlacht gedwongen maar de sombere gloed in zijn ogen ontgaat de Noorman niet. 'Ik begrijp hoe je je voelt,' zegt hij hartelijk. 'Maar nu is alles weer voorbij. De natuur is opgefrist... en wij ook! Kom, laat ons snel naar de burcht terug gaan, een droog stel kleren hebben wij wel nodig!' De Heruli werpt hem een ondoorgrondelijke blik toe. 'De zon droogt ook,' mompelt hij stroef. 'Ik blijf nog wat in het woud...' Eric wisselt een snelle blik met zijn zoon en als de Noorman de twinkeling in Erwins donkere ogen ziet, weet hij genoeg. 'Zoals je wilt, Allan. En jij, Erwin?' 'Ik ga met mijn vriend mee,' antwoordt de jongen opgewekt. Eric glimlacht haast onmerkbaar... zijn zoon heeft hem begrepen... Met een korte groet verwijdert hij zich en de twee jongens blijven, elkaar zwijgend aanziende, achter. 'Wel,' klinkt Erwins heldere stem. 'Wat zullen we nu gaan doen? Dit is een fijn bos om rover te spelen, maar daar hou jij niet van. Wat dan?' 'Ik... eh... wandel nog wat,' antwoordt de jonge Heruli stijfjes. 'Nou goed, dan gaan we samen een stukje wandelen, hè?' knikt Erwin volgzaam en naast de zwijgende Heruli stapt hij opgewekt het woud in. De twee jongens zijn nauwelijks een kwartier onderweg als de Heruli eensklaps roerloos staan blijft. 'Ik hoor wat,' sist hij zijn metgezel toe. 'Luister, een beest!' 'Het gromt kwaadaardig,' beaamt Erwin ademloos. 'Het lijkt wel een beer.' Allan buigt zich behoedzaam voorover en spiedt tussen de takken. Dan wenkt hij de jonge prins en fluistert: 'Het IS een beer!'

'Hoe vreselijk,' stamelt Allan. 'Arm beest.' Huiverend, maar toch wel nieuwsgierig komt Erwin naderbij en dan stokt de adem hem in de keel. Door een grillige speling van het lot is een grote bruine beer onder de brede takken van een door het noodweer gevelde boom bekneld geraakt. Met ingehouden adem slaan de beide jongens de worsteling van het dier om zich uit die dodelijke omstrengeling te bevrijden, gade. Maar dan kan de Heruli het schouwspel niet langer aanzien. 'Ik moet hem helpen,' zegt hij hees. 'Alleen kan de beer zich nooit bevrijden...' Snel springt hij uit het struikgewas naar voren, maar Erwin grijpt hem verschrikt bij de arm. 'Ben je GEK?' roept de prins. 'Dat kan je niet doen! Hoor je! Blijf hier! Hij verscheurt je!!' 'De beer is mijn vriend,' antwoordt Allan met een geduldig lachje. 'Als ik hem red, zal hij mij dankbaar zijn! Laat dit maar aan mij over, gerust!' Zacht wil de Heruli zich losmaken uit Erwins greep. Maar deze laat niet los en eensklaps bijt Allan zijn metgezel bout toe: 'Laat mij gaan, jongen! Zie je dan niet, dat de beer hulp nodig heeft?' Met een ruk trekt hij zich vrij. 'Je bent gek! Je bent een sufferd!' schreeuwt Erwin hem woedend en wanhopig achterna, maar de Heruli luistert niet. Langzaam loopt hij op de beer toe... Het beest begint woedend te grauwen en rukt wild aan de takken. Maar terwijl hij het monsterlijke dier kalmerend toespreekt, zet Allan vol zelfvertrouwen zijn schouders onder de zware stam. Al zijn krachten inspannend, weet hij de gevallen boom centimeter voor centimeter op te lichten. Dan geeft hij een forse ruk aan een der takken... er komt beweging in... Nogmaals werpt hij zijn hele gewicht op de tak en de beer, die de druk voelt verminderen, poogt zich grommend op te richten. Hijgend van inspanning trekt Allan aan de takken; het is of al zijn spieren zullen scheuren. Dan, plotseling, geeft de boom mee en rolt zwaar opzij... Een ogenblik leunt Allan duizelig tegen de stam, terwijl de beer knorrend en zijn vacht schuddend overeind komt. 'Jij bent vrij, broeder beer,' hijgt de Heruli glimlachend. 'De zon beschijne je pad, het ga je...' De woorden besterven hem op de lippen, want als hij in die kleine, bloeddoorlopen kwaadaardige, glimmende oogjes van het dier kijkt, beseft hij eensklaps dat hij een fout begaan heeft... een fout, waarmee hij zijn leven op het spel heeft gezet...

Een moment staren mens en dier elkaar aarzelend aan. De bruine beer beweegt traag de machtige kop maar zijn fonkelende ogen blijven onafgebroken op de Heruli gericht. Allan weet, dat de minste beweging hem noodlottig kan worden... hij moet wachten tot de beer op de vlucht slaat... of aanvalt... En in dit ogenblik van gespannen onzekerheid treft Allan eensklaps een wonderlijke gedachte; in een flits herinnert hij zich de drie proeven der Heruli-jongelingen; de hoef van het hert... de hoektand van de beer... de staart van een vos... Vreemd, welke speling van lot heeft achtereenvolgens de dragers van de eerste twee trofeeën op zijn pad gebracht... de twee herten, machteloos inééngestrengeld... de beer neergeworpen door een ontwortelde boom. De bruine beer laat hem echter geen tijd, hier verder over na te denken, want eensklaps schiet een machtige klauw vooruit en slechts ternauwernood weet Allan deze verraderlijke snelle beweging te ontgaan. Voor de Heruli goed en wel zijn ontsteltenis te boven is, gaat de beer tot de aanval over, met een snelheid, welke men van zo'n log beest niet zou verwachten. In een wanhopige poging, de verpletterende slag van de kolossale voorpoot te ontwijken, springt Allan achteruit, maar zijn voet glijdt uit op het natte gras en ruggelings slaat hij tegen de grond. Met een kreet van afgrijzen ziet Erwin zijn vriend vallen. Bijna zonder na te denken grijpt de jonge prins een zware tak en op het moment, dat de beer zich op de Heruli wil storten, daalt een regen van harde stokslagen neer op bruins' vacht. Met een grauw wendt de beer zich om, teneinde met deze nieuwe vijand korte metten te maken en deze adempauze is genoeg voor Allan. Haastig wentelt hij zich buiten bereik van de machtige klauwen, terwijl een diepe bewondering in hem opwelt voor de grenzeloze moed van de kleine Noorman. Met een verbeten gezicht breekt de Heruli een zware tak af, en hij staat op het punt, zijn jonge vriend bij te springen, als de kille hand der ontzetting zijn keel toeknijpt... De beer, tot het uiterste getergd door de stokslagen, heeft zich op de achterpoten opgericht en stort zich met opgeheven voorpoten op zijn kleine, aalgladde tegenstander. Bliksemsnel springt Erwin achteruit, maar in de hitte van de strijd ontgaat het de dappere jongen, dat er vlak achter hem een oude boomstronk in het gras ligt... De waarschuwende gil van de Heruli komt te laat... Erwins voet blijft steken en met een vertwijfelde kreet valt hij op zijn rug. Met een venijnige grauw springt de beer toe...

Verstard van ontzetting sluit Erwin de ogen. De hete adem van de bruine beer strijkt langs zijn gelaat. Reeds meende hij, dat zijn laatste uur geslagen heeft, als de strijdroep der Heruli's luid over het woud schalt en Allan, gelijk een stormram, de beer in de flank stoot. Met roekeloze moed grijpt Allans bruine vuist de beer in de nek, terwijl hij in blinde woede op het ondier inbeukt. 'Je loon!' brult de Heruli, met bliksemende ogen. 'Lafhartige! Verraderlijk monster! Kruip, hond, voor de woede van een Heruli!' Beduusd waggelt de beer twee stappen achteruit en snel als de weerlicht kruipt Erwin terzijde. 'Ik kom je te hulp!' schreeuwt de kleine Noorman opgewonden, terwijl hij zijn stok weer grijpt en haastig opkrabbelt. De beer, wiens verbazing omgeslagen is in woeste razernij heeft met één ruk van zijn machtige voorpoot de Heruli van zich afgeschud en stormt brullend op zijn tegenstander in. 'Haal hulp! Erwin! HAAL... haal hulp! Erwin... HAAL HULP!!!' klinkt de stem van de Heruli vertwijfeld. Als een bezetene van zich afslaande probeert Allan de afstand tussen hemzelf en de razende beer te bewaren. Een ogenblik staat Erwin besluiteloos. 'Snel toch!' smeekt de Heruli, stap voor stap achteruit wijkend. 'Haal gewapende krijgers... wij tweeën kunnen de beer nooit de baas... NOOIT!!!' Met een droge snik smijt Erwin zijn tak neer en terwijl Allans laatste woorden in zijn oren hameren, keert hij zich om en duikt weg tussen de stammen. Hete tranen biggelen over zijn wangen en op vleugelen van angst snelt Erwin voort... voort... in een wilde wedloop om het leven van zijn vriend...

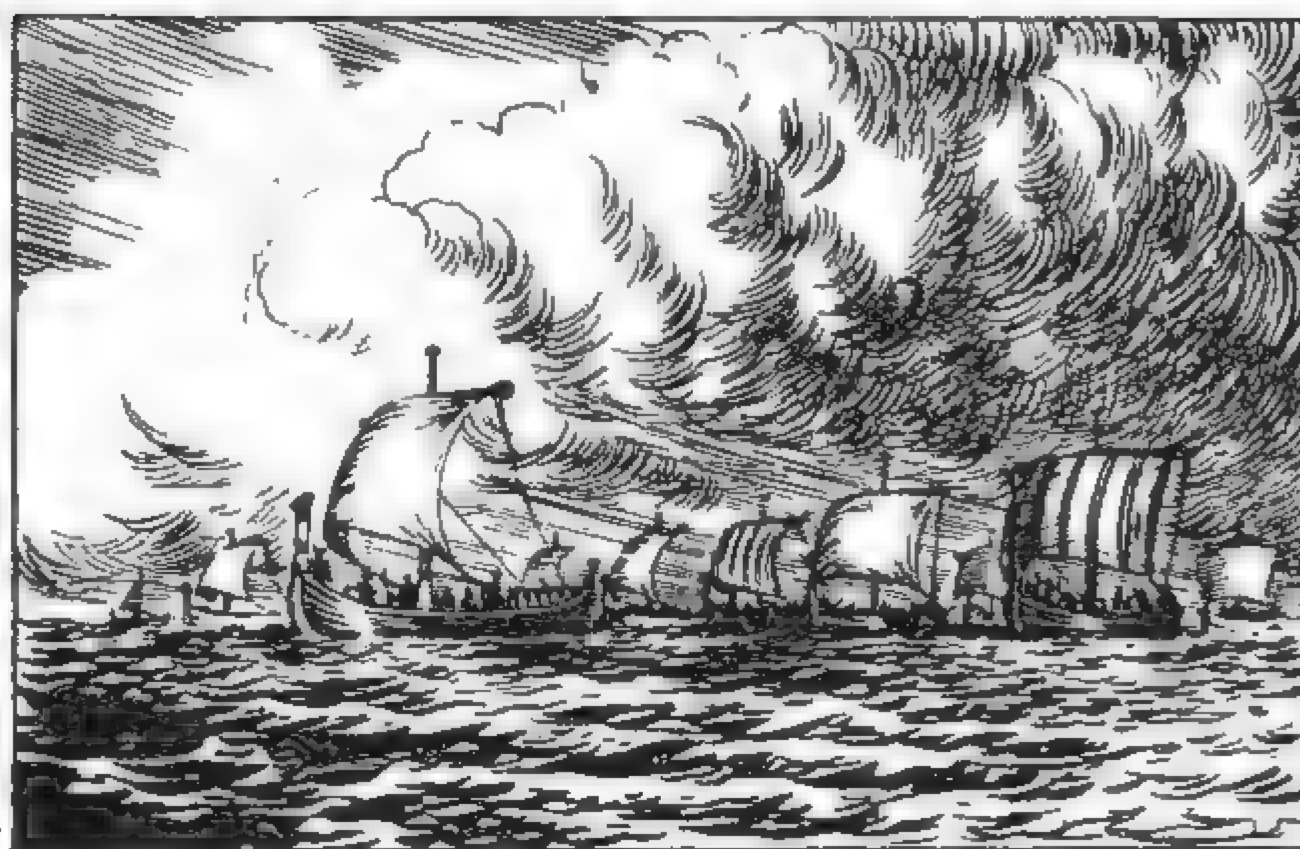

Hijgend en struikelend stormt de kleine prins door een zijpoort de burcht binnen. 'Te wapen!' schalt zijn ijle jongensstem langs de gewelven. Verschrikte krijgers komen toelopen en snakkend naar adem stoot Erwin onder het voorthollen zijn opgewonden relaas uit. Er is echter niemand, die iets van zijn gehakkelde woorden begrijpt, en enkele knechten pogen hem staande te houden, om hem nader aan de tand te voelen. Maar wild met zijn vuisten maaiend baant de jonge Noorman zich een doorgang, terwijl de beteuterde wapenknechten hem aarzelend volgen. Met twee, drie treden tegelijk rent Erwin de trappen op en als een wervelwind stormt hij Erics werkvertrek binnen, waar de koning met Svitjold en een raadsheer in bespreking is. Als de mannen het doodsbleke gezicht van de prins zien, rijzen zij verschrikt uit hun zetels op... Struikelend over zijn woorden tracht de jongen half snikkend zijn vader het vreselijke gebeuren te vertellen, maar de Noorman begrijpt al wat er gebeurd moet zijn, vóór Erwin de helft van zijn omsamenhangend relaas heeft verteld. Zijn gezicht wordt bleek en met een ruk gooit hij zijn mantel af. 'Laat paarden zadelen! Snel!!! Svitjold! Breng mij boog en pijlen!' roept hij. 'Zend drie krijgers met de hond naar de poort, waar zij op mij moeten wachten. Ik voeg mij direct bij hen! HAAST JE!!!' Nauwelijks tien minuten later weerklinkt het dof gedreun van paardenhoeven over de valbrug van de poort en in razende vaart verdwijnen Erwin, de drie krijgers en Eric met Wolf aan zijn zijde in het woud. Tien minuten, denkt Eric grimmig. Tien minuten... Nooit werden paarden sneller gezadeld, nooit waren krijgsknechten sneller uitgerukt; en toch... voor de Heruli kan reeds één minuut te lang zijn... en te laat...

'Hier vlak bij, Fadir!' roept Erwin, lenig uit het zadel springend. Snel stijgen de mannen af. 'Twee van jullie blijven bij de paarden!' zegt de Noorman kort. 'En houdt je ogen goed open!' Met de derde wapenknecht volgt Eric zijn zoon, die reeds met Wolf vooruitgegaan is. 'Allan!' klinkt Erics krachtige stem. 'Houdt moed! Wij komen!' Vér schallen de woorden door het woud, maar er komt geen antwoord en de zwakke echo maakt de stilte nog dreigender... Even vlamt in Erwin de hoop op, dat de beer verslagen is door Allan en dat de Heruli weer dieper het bos is ingegaan... maar als zij de plek van het gevecht bereikt hebben, schijnen zijn bange voorgevoelens waarheid te worden. Zacht grommend snuffelt Wolf over de door het gevecht omgewoelde grond, waarin vochtige donkere plekken zwijgend getuigen van een bloedige strijd. En als het trouwe dier blijft staan bij de gebroken tak, waarmee Allan zich de beer van het lichaam probeerde te houden, dan begrijpt Eric, dat hier geen hulp meer baten kan. Zwijgend ziet hij rond. Een bebloede lap... kan het iets anders zijn dan een stuk van Allans kleed? 'Fadir?' zegt Erwin met trillende stem. 'We moeten de beer volgen! Het spoor is duidelijk... het monster kan nog niet vèr zijn...' De Noorman ziet begrijpend op zijn zoon neer, en, hoewel hij beseft, dat alle verdere pogingen tot mislukking gedoemd zijn, geeft hij Wolf een kort bevel. Grommend snuffelt de hond met laaghangende kop over de onheilsplek. In een oogwenk heeft Wolf het spoor gevonden en met overeind staande haren vliegt hij vooruit. Ver behoeven de mannen hem niet te volgen. Voor een dicht kreupelbos blijft Wolf jankend staan. Eric schudt ernstig het hoofd. 'Kom, wat nut heeft het nog,' zegt hij. 'Hier kunnen wij de beer niet verder volgen.' 'Maar ik wèl,' zegt Erwin schel. 'Ik wèl en Wolf ook!' 'Nee!' antwoordt Eric. 'Kom mee, mijn zoon. Jij kent de beer niet... hij is sluw en hij weet dat in dit dichte kreupelhout alle voordelen aan zijn kant zijn. Je zou spoedig het lot van Allan delen... kom!' Bleek van woede en vertwijfeling kijkt Erwin zijn vader aan. De tranen springen hem in de ogen. Met een ruk keert hij zijn vader de rug toe en terwijl een vreemde ontroering zich meester maakt van hem, ziet Eric met deernis neer op de tengere gestalte van zijn zoon... dan, met een zucht, keert ook hij op zijn schreden terug...

Somber en gedrukt keert de kleine ruiterstoet naar Wograms burcht terug. Er wordt geen woord gesproken, want ieder heeft genoeg aan zijn eigen gedachten over deze vreselijke gebeurtenis. Erwin worstelt met zijn tranen. Ik had bij hem moeten blijven! denkt de knaap met een brok in de keel. Samen hadden wij de beer misschien kunnen vellen... Maar langzaam dringt zich de gedachte aan hem op, dat de Heruli hem juist heeft willen redden, door hem om hulp te zenden... en dan stromen de tranen hem over de wangen... De Noorman ziet van terzijde hoe zijn zoon het te kwaad heeft. Ook hij beseft, hoe weinig het gescheeld heeft, dat Erwin er heelhuids afgekomen is. Maar een andere bange vraag rijst in zijn gedachten op; de heer der Heruli moet verwittigd worden van Allans dood... maar hoe?

En overzee nadert onder een grauw, laaghangend wolkendek een vloot van vele zeilen de kust van Noorwegen. Alle schepen liggen diep in de golven onder de last van tientallen tot de tanden gewapende krijgslieden. De krijgsvloot der machtige Heruli komt, voortgestuwd door een gunstige wind, om aan Eric de Noorman de wraak te voltrekken, die de heer der Heruli's zo lichtvaardig heeft gezworen... Op de boeg van het grootste vaartuig staat heer Robart zelf; hoog rijst zijn brede gestalte op, donker afgetekend tegen het witte zeil. Zijn sombere ogen staren over de schier eindeloze zee. Als een toonbeeld van stille, koude haat staat hij onaandoenlijk uit te zien naar de kuststreep, alsof hij het ogenblik van de vergelding naderbij wil dwingen. En terwijl zijn mannen op gedempte toon spreken over de naderende strijd, mompelt de heer Robart onverstaanbare verwensingen, die altijd weer terugkomen op dezelfde bedreiging: 'Wee jou... Wee jou... oh NOORMAN...'

Over het beweeglijke leven op Wograms burcht is een sombere schaduw gevallen. Meer nog dan door het tragische nieuws van Allans dood is Winonah geschokt door de smart van haar zoon. En in de avond, als Erwin zich te ruste heeft begeven kijken Eric de Noorman en Winonah elkaar enige ogenblikken stil aan. 'Op ons rust de plicht de vader van de knaap deze noodlotstijding over te brengen!' merkt de Noorman grimmig op. 'Maar hoe... Vreemd,' laat hij er na een kort zwijgen op volgen. 'Herinner je je dat plotselinge onweer van deze morgen?' Niet begrijpend knikt de koningin. 'Welnu, Allan voorspelde dat onweer... kort voor zijn dood!' Eric wacht even en kijkt zijn gemalin recht in de ogen. 'Ook zei hij, dat...' even aarzelt de Noorman, 'dat zijn vader zou komen... Hij leek bevreesd en hij was zeer ernstig toen hij mij waarschuwde voor naderend onheil... onheil over zee...' Winonah heeft moeite een huivering te bedwingen. Zij staart voor zich uit en eindelijk zegt zij zacht: 'Eric... om mijnentwille... laat van nu af de kust bewaken...!' Eric kijkt snel op en ziet haar onderzoekend aan. 'Maar je gelooft toch niet?...' begint hij met enige aarzeling. Winonah laat hem niet uitspreken. 'Wil je het doen?' vraagt zij eenvoudig. 'Om mij?' En reeds de volgende dag schrijden zwaarbewapende krijgsknechten over de hoge rotsen aan de kust. Scherpe ogen zoeken onafgebroken de zee af... dag na dag. Dan, op een avond, als Eric zich juist te ruste wil begeven, komt een bestofte krijger melden, dat een grote vloot aan de horizon is waargenomen. Er valt een onheilspellende stilte. 'Wanneer kunnen de schepen onze kust bereiken?' vraagt de koning ten laatste. 'Tegen het krieken van de ochtend, heer!' meent de krijger. Eric kijkt nadenkend. 'Zendt alle wachtposten terug naar de burcht!' beveelt hij dan rustig. 'Het is hen verboden over de vloot te spreken. Iedere onrust moet vermeden worden! Begrepen?' De wachter knikt en wil zich verwijderen. Maar Eric houdt hem terug. 'Zeg heer Svitjold, dat ik hem spreken wil!' De krijger aarzelt. 'Heer Svitjold heeft zich reeds ter ruste begeven, heer!' meldt hij. 'Wek hem dan,' zegt Eric kort en met een blik, die langs de wapenknecht heen gaat, voegt hij er langzaam aan toe: 'Dit kan ernstig worden...'

Binnen enkele ogenblikken meldt Svitjold zich bij de koning en de ervaren krijger verbleekt, als hij verneemt, hoe groot de vloot is, die de Noorse kust nadert. 'Hoe zou jij in dit geval handelen?' vraagt Eric, die het bezonken oordeel van zijn plaatsvervanger hogelijk op prijs stelt. 'Ik neem aan, dat dit de vloot der Heruli is,' zegt Svitjold resoluut. 'En dan gebiedt de voorzichtigheid, een strijdmacht in het kustgebied gereed te houden!' En als Eric weifelend het hoofd schudt, laat hij er op volgen: 'Wij moeten op alles voorbereid zijn.' Eric kijkt peinzend voor zich uit. 'Het is wel vreemd,' merkt hij langzaam op. 'Dat deze vloot zo weinig dagen na de dood van de jonge Heruli naar Noorwegen komt, maar... wij behoeven dat niet met elkaar in verband te brengen. De heer der Heruli kán nog niet van de dood van zijn zoon op de hoogte zijn!' 'Herinner je je Allans woorden?' klinkt plotseling de stem van Winonah. Zij staakt haar rusteloos heen en weer gaan door het vertrek en ziet de koning doordringend aan. 'Hoe vreemd was deze knaap!' gaat zij verder. 'Hij voorspelde het onweer en hij noemde de komst van zijn vader een onheil. Wat zijn deze Heruli voor mensen? Weet jij, of zij niet over vreemde gaven beschikken en lezen kunnen in hetgeen voor ons verborgen blijft? Zou dan ook niet Allans vader de toekomst kennen en weten... van zijn zoon?' In de geladen stilte, die op Winonahs woorden volgt, kan Svitjold met moeite een huivering onderdrukken. Maar eindelijk schudt Eric het hoofd. 'Dit gaat te ver!' zegt hij vriendelijk tot Winonah. 'Wij moeten ons niet verliezen in het bijgeloof der oude volksverhalen. Wij weten bovendien niet of de schepen met vijandige bedoelingen komen. Mogelijk wenst heer Robart ons slechts te bezoeken...' 'Zou hij dan zijn gehele vloot meebrengen, koning?' vraagt Svitjold fijntjes. 'Ik verzoek je met klem krijgers gereed te houden!' Afwachtend kijkt de krijgsoverste de Noorman aan. Eric staart zwijgend voor zich uit. Natuurlijk, denkt hij. Zij komen met een grote vloot, maar zij kùnnen immers niets afweten van Allans dood... nee, het kàn niet! Plotseling staat de koning op. Zijn besluit is genomen en tot ontsteltenis van Winonah en Svitjold, zegt hij: 'Ik kan je raad niet opvolgen, Svitjold! De krijgsmacht moet hier uit blijven! De Heruli zullen mij niet kunnen verwijten, dat ik hen met het zwaard ontvang. Zonder leger moeten wij hen tegemoet treden..., zonder argwaan en vijandschap... En daarom zal IK gaan... ALLEEN!!!'

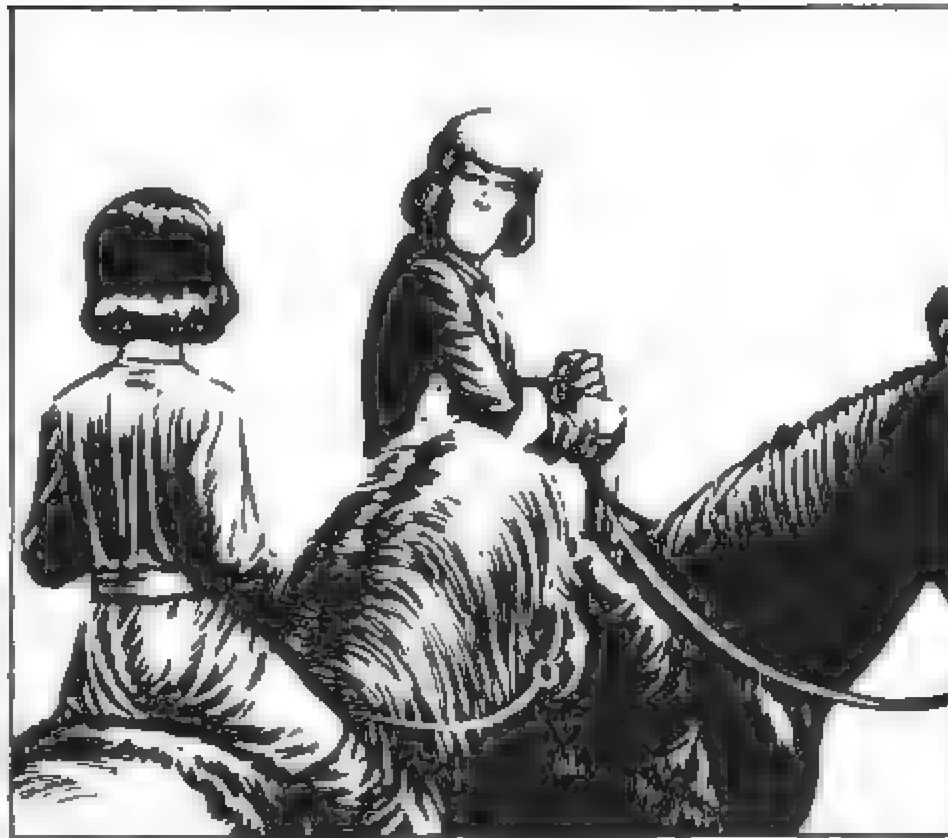

'Alléén??' roept Svitjold geschrokken uit. 'Dat kan je niet doen, koning. Als zij met kwade bedoelingen komen, ben je aan hen overgeleverd!' Winonah valt de ervaren hoofdman bij: 'Je weet hoe goed ik je begrijp,' zegt ze zacht. 'Maar mijn gevoel waarschuwt mij... je mag niet gaan... niet alleen...' Even legt Eric de hand op haar arm. Dan wendt hij zich tot Svitjold. 'Jullie kunnen mijn besluit niet veranderen,' zegt hij glimlachend. 'De Heruli mogen onder geen beding een vijand in mij zien. Het zal al moeilijk genoeg zijn, de heer der Heruli de dood van zijn zoon te melden... en de aanblik van wapenen zou hem slechts prikkelen!' 'Neem dan tenminste Wolf mee!' zegt Winonah. 'Ook Wolf niet,' antwoordt de Noorman beslist. 'Men weet nooit hoe de hond zich zal gedragen tegenover vreemden. En dán kan zij gevaarlijker zijn dan tien krijgers.' Winonah buigt het hoofd. Als Eric eenmaal iets in zijn hoofd heeft, kan zelfs zij het er niet uitpraten.

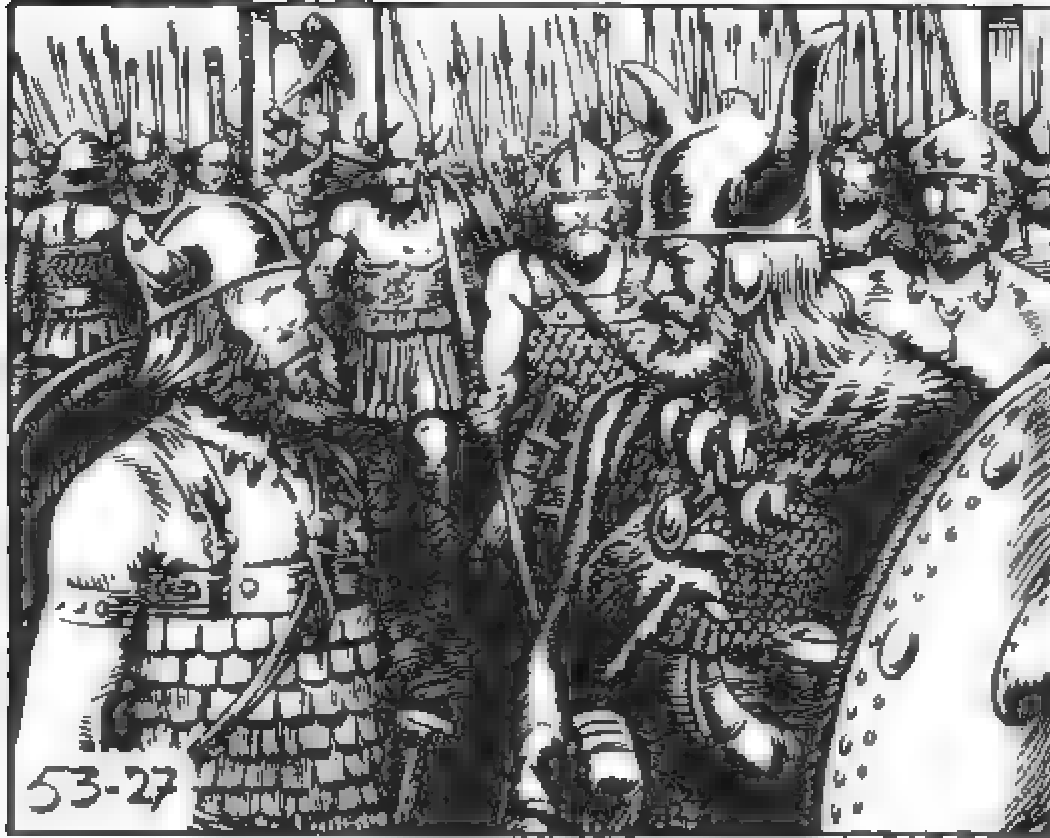
In het eerste bleke licht van de nieuwe dag rijdt Eric de Noorman uit. Hij draagt geen ander wapen dan een zwaard, dat slechts dient om hem van een horige te onderscheiden. Peinzend rijdt hij door het woud naar de kuststreek. De Heruli wonen vér van Noorwegen, denkt hij. Maar de verhalen over hun moed en onkreukbare eerlijkheid zijn ook tot het noorden doorgedrongen. De heer der Heruli wordt altijd afgeschilderd als de krachtigste van allen... Het zal zwaar vallen, juist deze man de dood van zijn zoon mede te delen, zonder zijn toorn op te wekken. De Noorman schudt het hoofd. 'Het noodlot neemt grillige wegen,' peinst hij. Op hetzelfde ogenblik houdt Eric zijn paard in. Het komt hem voor, dat hij hoefgetrappel hoort... Snel wendt hij zich om. Zijn oren hebben hem niet bedrogen. De schim van een ruiter maakt zich los uit de schaduwen van het woud... de afstand, die hem van Eric scheidt, mindert snel... en met een schok herkent Eric Erwin, zijn zoon...

'Wat zoek je hier, Erwin?' vraagt Eric ontstemd. 'Wie heeft je verteld dat ik was uitgereden?' De jonge prins kijkt zijn vader met samengeknepen lippen aan. 'Moeder!' zegt hij met een half-uitdagende koppigheid, alsof hij zich al bij voorbaat te weer wil stellen tegen de bezwaren van zijn vader. 'Je moet onmiddellijk terugkeren!' zegt de Noorman ongeduldig en als hij zijn zoon onwillig met de schouders ziet trekken, voegt hij er kort aan toe: 'Niemand kan mij volgen bij de taak, die ik moet vervullen... en bovendien, als je niet snel teruggaat, mis je je lessen!' 'Lessen?' klinkt het verbeten. 'Die lessen moeten maar wachten. Ik ga met jou mee!' De Noorman is een ogenblik te verbaasd om te antwoorden. Hij voelt de boosheid in zich opkomen over het ongehoorzame gedrag van zijn zoon. Maar als hij de knaap recht in de ogen kijkt, bespeurt hij achter die opgewonden flikkering iets van bezorgdheid. Hij wordt 'n man, denkt Eric plotseling milder gestemd. En een man heeft een wil! Het is misschien wel goed, dat Erwin toch meegaat. Hij is de laatste, die met Allan gesproken heeft en hij kan vertellen van het gevecht met de beer. 'Welnu! Je kunt meegaan!' zegt Eric. Erwin knikt als vanzelfsprekend en met een vastberaden trek op zijn jongensgezicht volgt hij zijn vader in de richting van de kust. Als Eric en Erwin de rotsen bereikt hebben, vanwaar zij het strand kunnen overzien, worden de eerste schepen der Heruli reeds door de vloed naar het strand gedragen. 'Komen die mannen ons bezoeken, Fadir?' vraagt Erwin opgewonden en aarzelend laat hij er op volgen: 'Waarom... waarom zijn er zoveel?' Eric geeft geen antwoord en hij vermijdt het zijn zoon aan te zien. Erwins woorden vertolken zijn eigen heimelijke onrust. Met een schouderophalen tracht hij het onaangename gevoel van zich af te zetten. 'Kom, mijn zoon,' zegt hij kort. 'Dat gaan wij hen vragen.'

Het hoge tij, dat de schepen der Heruli vèr op het strand draagt, vergemakkelijkt de ontscheping. Heer Robart, in volle wapenuitrusting, monstert goedkeurend zijn krijgers. 'Een kleine afdeling blijft bij de boten!' wendt hij zich tot Bogul. 'Twintig van je mannen bezetten de hoogste punten op de rotsen. De rest volgt mij! Begrepen?' De onderaanvoerder knikt. 'Wacht!' zegt Robart en hij strekt de arm uit naar de hoogoprijzende klippen. 'Daar is een belangrijk punt, zet daar twee man... en daar... en...' Hij breekt plotseling af en zijn gelaat wordt asgrauw. 'Zij hebben ons gezien, Fadir!' fluistert Erwin. 'Zijn het vrienden, Fadir? Zie, hoeveel wapens ze hebben meegebracht, kùnnen dit vrienden zijn?' De Noorman legt kalmerend zijn hand op Erwins schouder... dan springt hij van het steenblok dat hun uitkijkpost was en daalt zwijgend langs de rotsen verder omlaag. Erwin volgt hem en hij doet zijn best om nèt zo rustig en vastberaden te lopen als zijn vader... Het rumoer onder de krijgers op het strand verstomt. Aller ogen zijn gericht op die twee nietige gestalten, die nog kleiner schijnen tegen de majestueuze grootheid van de rotswand. Met bijna dichtgeknepen ogen ziet heer Robart het tweetal naderbij komen. 'Hij is moedig!' fluistert de heer der Heruli hees. Hij heeft onmiddellijk begrepen dat het slechts de Noorman kan zijn, die hem hier tegemoet treedt. 'Een sluwe vos!' gromt Bogul laatdunkend. De vrees wordt in hem wakker dat Robart en Eric elkaar zullen spreken... dat zijn misdaad uit zal komen. 'Dit is een valstrik, heer!' stoot hij uit. 'Zwijg,' gromt Robart. 'Bij mijn eer! Deze Noorse viseter heeft de moed van een Heruli...!' Ten prooi aan een hevige opwinding slaat heer Robart de Noorman gade, die met Erwin aan zijn zijde onbevangen voortschrijdt. 'Sla hem dood!' brult Bogul ineens. En met een uitbarsting van haat, die door angst wordt gevoed, laat hij er rauw op volgen: 'Een oog voor een oog, een...' 'Stil hond!' buldert Robart hem toe. 'Jij bezoedelt mijn eer! Wacht hier!' Met een vlugge beweging ontdoet de heer der Heruli zich van zijn wapenuitrusting, tot nog slechts het zwaard hem rest. Dan richt hij zich hoog op en terwijl hij een verachtelijke blik op Bogul werpt, zegt Robart langzaam: 'Ik ga hem tegemoet... ALLEEN!!!'

Een beklemmende stilte hangt over het strand. Slechts de roep van een meeuw klinkt uit boven het zachte ruisen van de branding. Het is alsof de Heruli de adem inhouden om niets van het schouwspel te missen van de beide koningen, die daar op elkaar toeschrijden. De Noorman met Erwin, die een schrede achter is gebleven, heer Robart alleen. Eric voelt de spanning onder deze mannen, die als vijanden zijn gekomen maar wiens vijandschap hij niet wenst noch verdient... Voor het front der Heruli staart Bogul zijn heer besluiteloos na. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd en hij schrikt als Helge, de reus, zich onverwachts naar hem toebuigt. 'Het kan wel eens kwaad voor je aflopen!' bromt Helge tussen zijn tanden. 'Als de Noorman spreekt zal heer Robart begrijpen, dat jij gelogen hebt.' Bogul schudt onwillig het hoofd. Zijn adem gaat sneller. Maar Helge houdt niet op. 'En dán, Bogul? En dan?' Bogul werpt de reus, die hem spottend aanziet, een giftige blik toe en met een onverstaanbare grauw gaat hij in snelle schreden Robart achterna. Rustig maar op zijn hoede slaat Eric de nadering van ook de tweede Heruli gade. Maar zijn ogen blijven op Robart gevestigd. Als de beiden vorsten elkaar tot op enige meters afstand genaderd zijn, vinden hun blikken elkaar in een eerste, zwijgende krachtmeting... De heer der Heruli vertraagt zijn gang als om de Noorman beter op te kunnen nemen. En als Eric de edele trekken ziet van dat scherp getekende gelaat, voelt hij onmiddellijk sympathie voor de ander. 'Fadir!' fluistert Erwin opgewonden. 'Waarom doen die mannen zo boos, zo... zo dreigend? Zijn het geen vrienden?' Eric schudt bijna onmerkbaar het hoofd en wenkt hem te zwijgen en in de loden stilte staart hij onbewogen naar de fiere gestalte van Robart en de onverholen haat in de blik van die ander... naar de tweede Heruli, die daar nadert...

Op slechts drie passen afstand van de Noorman blijft Robart staan. Hij buigt zich iets naar voren en neemt Eric scherp op. Rustig doorstaat Eric die felle, onderzoekende blik en zijn houding brengt de Heruli aan het twijfelen. Er komt een onzekere uitdrukking op zijn gelaat, maar de opbruisende, redeloze woede wint het. 'Jij wolf in schaapsvacht!' zegt hij hees. 'Ik doorzie je, zoals je hier komt... om mij te misleiden!' 'Sla hem dood!' schreeuwt Bogul rauw, die zijn heer tot iedere prijs tot handelen wil aanzetten. 'Die laffe hond!' 'Zwijg jij!' voegt de heer der Heruli hem toe, en zich weer tot Eric wendend, gaat hij voort: 'Wraak heb ik gezworen! Wee jou, jij moordenaar van mijn zoon!' Verwonderd hoort Eric de bedreiging aan. Zonder te letten op Erwins verontwaardigde gepruttel, schudt hij het hoofd. 'U moet u vergissen!' zegt hij rustig. 'Onder mijn hand is je zoon niet gevallen!' Plotseling schieten hem Allans woorden in de gedachten en, verrast, laat hij er op volgen: 'Maar hoe kun jij, heer Robart, weten dat je zoon dood is?' 'Aha!' buldert Robart. 'Dus tóch!' Hij stoot een honende lach uit. 'Toen ik je zag komen,' gaat hij wat kalmer verder, 'toen meende ik, ja, ik hoopte het – dat ik mij vergiste, maar nu... je geeft het dus zelf toe!' 'Leugenaar!' schettert de hoge jongensstem van Erwin er tussendoor. 'Hoe durf je mijn vader te beledigen? Ik zal je... ik... ik... ik heb toch zelf gezien hoe de beer...' 'Uitvluchten!' schreeuwt Bogul woest. De bedrieger voelt dat het gesprek een verkeerde wending neemt. 'Laat je niet misleiden, heer! Die Noorman...' 'Zwijg!' buldert Robart hem over zijn schouder heen toe. Hij vestigt de blik op Erwin en kijkt dan besluiteloos naar Eric. De jonge prins trilt van verontwaardiging en zijn ogen flikkeren. 'Spreek!' zegt Robart eindelijk met hese stem. 'Wat praat je van de beer? Wat betekent dit... verklaar je nader!!'

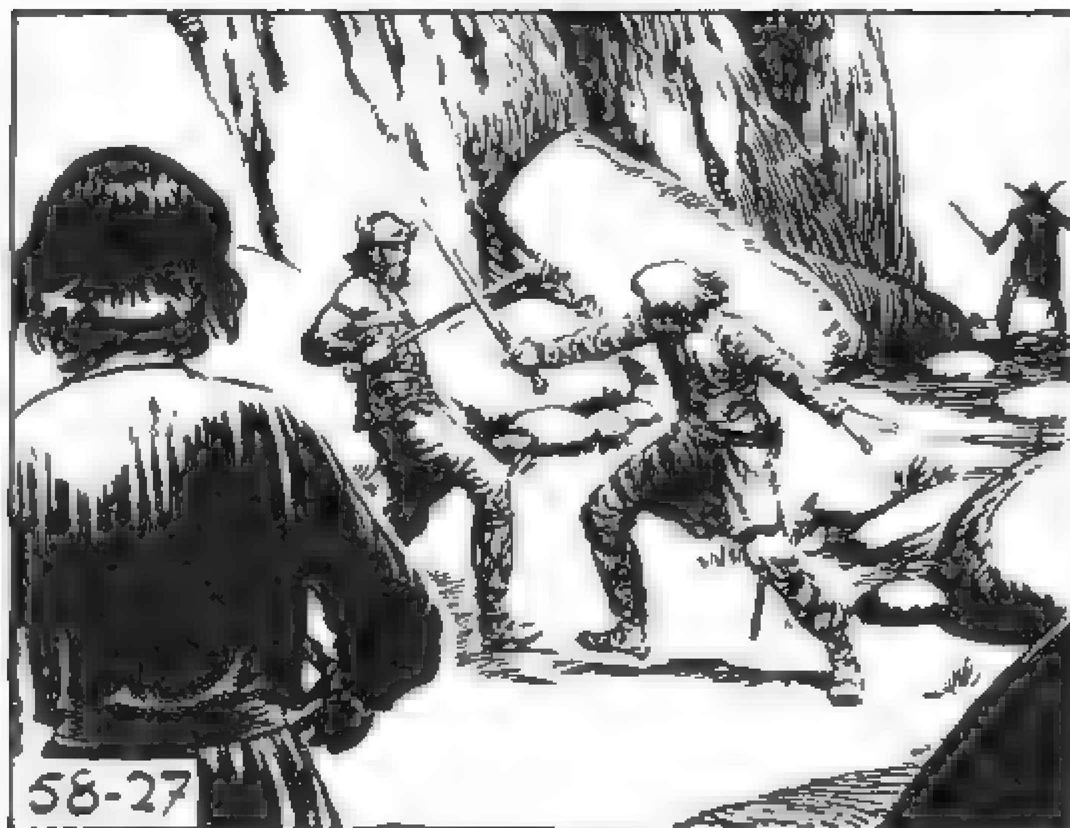
Voordat Eric of Erwin een woord van uitleg geven kan, springt Bogul naar voren. Hij voelt, dat dit gesprek de verkeerde kant op dreigt te gaan. 'Een beer!' grauwt hij Eric in het gelaat. 'Is dát het verhaal, dat je verzonnen hebt? Ben je dan vergeten, hoe je Allan neergestoken hebt als een hond, jij Noorse schurk?' Heer Robart kijkt besluiteloos van Eric naar Bogul, maar de laatste laat Robart geen gelegenheid om tussenbeiden te komen. 'Ontken het eens!' daagt hij Eric uit. 'Dat jij Allan met je eigen bloeddorstige klauwen...' 'Zwijg!' bijt Eric hem toe. Hij kan zijn verachting voor deze kerel niet langer bedwingen en, ofschoon hij heer Robart in geen enkel opzicht vijandig wil bejegenen, wenst hij zich door deze woesteling niet te laten beledigen. 'Verdwijn!' zegt Eric bevelend. 'Of ik maak korte metten met je! Ik spreek tot de heer der Heruli... niet tot zijn voetveeg!' 'Grootspraak!' schreeuwt Bogul weer. Robart heft zijn hand op om iets te zeggen, maar de onderaanvoerder raast door: 'Wat praten wij nog met deze moordenaar! Hier moet het zwaard spreken!' Voor Eric is de maat vol en met een snelle beweging grijpt hij naar zijn zwaard. Erwin doet een pas in de richting van heer Robart en het heeft er de schijn van dat hij die geweldige vreemdeling, die zijn vader beledigt, naar de keel wil vliegen. Onwillekeurig wijkt de heer der Heruli iets achteruit, maar zijn spieren spannen zich... 'Kijk!' roept Bogul triomfantelijk. 'Kijk! Hij grijpt naar zijn zwaard! Pas op, heer! Zo heeft hij het ook met Allan gedaan! Tand om tand!' De bedrieglijke Heruli voelt dat hij nu de kans krijgt zich hier uit te redden. Met een onverhoedse sprong tracht hij Erwin te bereiken. Maar de Noorman heeft hem geen seconde uit het oog verloren en hij handelt met de snelheid van het licht... Zijn zwaard flitst uit de schede en met een snelle beweging van zijn voet doet hij Bogul struikelen, voordat de kerel Erwin heeft kunnen aanraken. Tegelijkertijd ziet Eric vanuit zijn ooghoeken, dat de heer der Heruli zijn zwaard trekt en met een verbeten gezicht op hem toespringt.

De aanval van Robart komt zo snel, dat Eric al zijn aandacht nodig heeft om de felle slagen van de Heruli af te weren en daardoor moet hij zijn zoon voor het ogenblik aan zichzelf overlaten. Erwin weert zich echter geducht en als Bogul, ziedend van woede overeind komt, hagelen de kiezels en keien op hem neer, die de jonge prins, bij gebrek aan beter, als wapen gebruikt. Intussen bepaalt de Noorman zich ertoe de uitvallen van zijn tegenstander te ontwijken. Hij verfoeit deze onnodige strijd en in zijn hart heeft hij medelijden met heer Robart, die in zijn verblindheid een redeloze wraak zoekt. Eric kan zich aan dit tweegevecht niet onttrekken, maar hij doet zijn best de Heruli niet te kwetsen... tot een kreet van Erwin hem deze houding even doet vergeten. Met krachtige slagen drijft hij Robart achteruit en dan doet hij zijn zwaard met zulk een kracht op het wapen van de Heruli neerkomen, dat deze het met een kreet van pijn uit de hand laat vallen. Zonder zich verder om de Heruli te bekommeren snelt de Noorman zijn zoon te hulp. Achterwaarts teruggaande langs het pad tussen de rotsen is Erwin met zijn belager inmiddels uit het gezicht verdwenen. In plaats van te vluchten voor de toornige Bogul, houdt de jonge prins de verraderlijke Heruli zo lang mogelijk bezig om aldus zijn vader te helpen. Maar Bogul stoort zich niet meer aan de stenen, die hem om de oren vliegen. Met getrokken zwaard achtervolgt hij de zoon van Eric. 'Wolvejong!' brult hij, als een zware kei zijn knie raakt. 'Daar zul je voor boeten, jij en je vader!' Langzaam maar zeker haalt Bogul de jongen in en Eric, die nog te ver weg is, roept met stentorstem: 'BOGUL!' Met een ruk draait de Heruli zich om. De terugweg naar het strand wordt versperd door de Noorman met zijn zwaard. Terwijl Eric op hem toesnelt aarzelt Bogul en kijkt een ogenblik besluiteloos van de vader naar de zoon.

Boguls aarzeling duurt slechts kort. In zijn hart is hij een lafaard. Als hij die jongen doodt, bezegelt hij meteen zijn eigen lot... en om 't tegen die gruwelijke Noorman op te nemen... Zwetend duikt de Heruli opzij om langs de rotswand een goed heenkomen te zoeken. Maar Eric is sneller en het volgende ogenblik kletteren de zwaarden op elkaar. Bogul verweert zich wanhopig, maar zoekt na een krachtige uitval van de Noorman zijn heil in de vlucht. Eric staat op het punt hem te volgen, als heer Robart met snelle schreden op hem toekomt. Hij heeft de mantel afgeworpen om zich vrijer te kunnen bewegen en in de hand klemt hij het zo smadelijk verloren zwaard. Zijn ogen zijn donker van haat en vernedering omdat hij zich het wapen als een kind uit de hand heeft laten slaan. Nogmaals poogt Eric hem tot rede te brengen. 'Heer Robart!' roept hij. 'Ik wens deze strijd niet! Gebiedt je krijgers zich terug te trekken, en laat ons spreken, zoals mannen betaamt.' 'Mijn zwaard spreekt!' snauwt de Heruli dol van woede en met ontzagwekkende kracht houwt hij op de Noorman in. 'Heeft de moed je verlaten?' gromt hij honend. 'Strijdt, Noorse viseter! Jouw leven voor mijn wraak!' Zijn zwaard flitst vooruit met een snelheid, die zelfs de Noorman even verrast. Slechts met moeite kan hij de stoot ontwijken maar daarvoor moet hij een stap terug doen en die achterwaartse beweging wordt hem noodlottig. Zijn voet haakt achter een brok steen. Erwin, die vanaf de rotsen het gevecht ademloos volgt, slaakt een doordringende gil van ontsteltenis. Ruggelings smakt Eric tegen de grond. 'Wraak!' schreeuw Robart en met bliksemende ogen springt hij op zijn gevallen tegenstander toe...

Als Eric de ogen van zijn tegenstander ziet, die gloeien van haat en onberedeneerde woede, beseft hij grimmig, dat hij verloren is. Maar dan flitst een schaduw over de rotsen... met een wilde kreet heeft Erwin zich van boven af op de rug van de Heruli geworpen, in een opwelling juist het enige middel kiezend, waarmee hij zijn vader helpen kan. Robart verliest onder deze onverwachte stoot het evenwicht en wankelt voorover. Bliksemsnel duikelt de jonge Noorman in het zand en rolt zich buiten het bereik van de Heruli. Alles speelt zich af in minder dan een seconde maar in dat ondeelbaar ogenblik heeft Eric zich hersteld, en hij wacht rustig af, tot zijn tegenstander weer overeind is gekomen. Dat hij, overgeleverd aan de genade van de Noorman, ten tweede malen zijn zwaard moet oprapen, maakt Robart doller dan ooit. 'Luister, heer Robart!' roept Eric ernstig. 'Luister naar mij en staak dit onzalig en nutteloos gevecht.' Het is alsof zijn woorden het oor van de Heruli niet eens bereiken. 'Wraak!' brult Robart en zijn vertwijfelde uitval maakt het Eric duidelijk, dat deze door haat verteerde man nog slechts met geweld tot rede kan worden gebracht. Koel en bezonnen weert hij de aanvallen af om dan ineens zelf het initiatief in handen te nemen. Met een regen van slagen drijft hij de Heruli achteruit. Knarsetandend tracht Robart stand te houden, maar hoe hij zich ook weert, steeds meer moeite kost het hem de afstand tussen hem en zijn tegenstander te bewaren. Hij kookt van woede over de wending, die Eric aan de strijd heeft gegeven. Die vervloekte Noorman heeft met hem gespeeld als 'n kat met de muis. Als dit goed tot hem doordringt verliest hij het laatste restje van zijn beheersing en door een onbesuisde beweging vangt de heer der Heruli het zwaard van de Noorman eensklaps als het ware met zijn lichaam op. Ontsteld trekt Eric het wapen onmiddellijk terug, maar het is al te laat... De zware gestalte wankelt onzeker heen en weer en als hij, steunend, in de knieën zinkt, weet Eric, dat de heer der Heruli deze slag niet zal overleven... Ook Robart zelf heeft het begrepen. 'Jij hebt me gedood, Noorman,' stamelt hij. 'De eed... de eed is vervuld...' Er komt een brok in Erics keel. 'Ik heb dit niet gewild,' fluistert hij voor zich heen. Hij buigt zich voorover om bij de gevallen vorst neer te knielen. Maar de rauwe stem van Bogul doet hem onmiddellijk weer overeind veren. 'Ten aanval!' schreeuwt de lafaard. 'Krijgers der Heruli! Doodt de moordenaar van jullie koning!'

Het tweegevecht tussen Eric en heer Robart heeft zich tussen de rotsblokken voltrokken en de bij de boten verzamelde Heruli zien elkaar onzeker aan, als Bogul schreeuwend op hen toe komt rennen. Flarden van zijn wilde kreten dringen tot hen door. Eric springt onmiddellijk achter de onderaanvoerder aan, om hem de mond te snoeren. Misschien kan hij daardoor een bloedige strijd nog verhinderen. 'Fadir!' klinkt het achter hem. Eric kijkt snel om. 'Erwin!' roept hij zijn zoon toe, zonder stil te blijven staan. 'Naar de burcht! Haal hulp! Snel!' Als aan de grond genageld kijkt de jongen zijn vader na. 'Haal hulp!' Dezelfde woorden gebruikte ook Allan, voor hij stierf... Een snik breekt in hem los als Erwin zijn vader het strand ziet naderen... Eric heeft inmiddels al begrepen, dat hij Bogul niet achterhalen kan. Uiterlijk volkomen rustig blijft hij staan en het zwaard in zijn hand geklemd, wacht hij af, terwijl Bogul de Heruli met geschreeuwde bevelen verzamelt. Als ze tierend in beweging komen, als hij de bende op zich toe ziet komen, beseft hij, dat slechts een wonder zal kunnen verhinderen, dat dit gevecht tevens zijn laatste zal zijn...

En over de weg van Wograms burcht stormt een ruitertroep in vliegende galop naar de kust. Voorop rijdt heer Svitjold. Zijn gelaat is als uit steen gehouwen en zijn ogen staren in de verte. Maar het is, of hij in de langs hen heen schietende bomen steeds het bleke gelaat van Winonah ziet en in 't ruisen van de wind klinkt haar stem: 'Ga, Svitjold! Redt je koning! Redt hem tegen zijn wil desnoods! Maar ga!' Svitjold beseft dat hij tegen Erics bevel in handelt. Maar hij wil er niet aan denken. Zeker, hij zal omzichtig het strand naderen en slechts ingrijpen, als de nood er toe dringt... de nood, die hij al voelt als een werkelijkheid en die de vrees in hem wakker roept dat hij misschien tóch al te laat komt...

De schier hopeloze toestand waarin Eric zich bevindt, schenkt hem reuzenkrachten. De Heruli dringen op hem in, overmoedig in het besef van hun overmacht. Maar als de blonde reus Helge als eerste die overmoed met zijn leven betaalt, beseffen zij, dat het geen kinderspel is, deze eenzame strijder te overmeesteren. Hun aanvallen werken op de Noorman als een zweepslag. Links en rechts bijten de Heruli in het zand en een van de krijgers, die de Noorman van terzijde wil naderen voelt zich door een geweldige trap metersver weggeslingerd. 'Als dit mijn laatste gevecht moet zijn,' denkt Eric grimmig. 'Dan zal 't een gevecht zijn waar ze over honderd jaar nóg over praten.' De Heruli worden aarzelender in hun bewegingen. Het gemis van een aanvoerder maakt hen onzeker en gaandeweg bekruipt deze mannen een bijgelovige vrees... vrees voor deze verbazingwekkende krijger, die een flitsende snelheid paart aan de kracht van een beer, zodat het vlijmend staal van zijn wapen steeds dáár schijnt te zijn, waar zij hem trachten te raken. Maar als deze krijgers Erics gedachten konden lezen, zouden zij spoedig hun zelfverzekerdheid teruggevonden hebben, want met wanhoop in het hart denkt Eric aan zijn zoon, die hulp zou halen, hulp... die te laat zal komen... Erwin is helemaal niet naar de burcht gegaan. Enkele ogenblikken staat hij in tweestrijd... Hij denkt aan het lot van Allan, dat ook het lot van zijn vader zal worden, als hij wéér te laat zal komen en resoluut neemt de jongen een besluit. Ik hoor bij mijn vader... denkt hij. Het dringt nauwelijks tot hem door, dat hij geen wapens heeft, dat een jongen niets kan uitrichten tegen geoefende krijgsknechten... 'Ik kom je helpen, vader!' schalt zijn ijle stem, weerkaatsend tegen de rotsen, maar het geluid gaat verloren in het strijdrumoer. Springend over stenen en klauterend over rotsblokken zoekt hij zijn weg naar het strand. Plotseling ziet hij, vlak voor zich bij het lichaam van de gevallen Heruli, diens machtige zwaard liggen. Hij bukt zich om het op te rapen, maar schrikt terug als hij het lichaam ziet bewegen. Even wacht hij, met flikkerende ogen, dan, met een snelle beweging grijpt hij het zware zwaard en keert zich om... Maar op hetzelfde moment sluit een hand zich om zijn enkel en een diepe stem zegt: 'Halt, Wolvejong! Niet zo haastig...'

Voor Erwin zich van zijn val heeft kunnen herstellen, voelt hij een ijzeren greep om zijn arm. 'Laat me gaan!' schreeuwt Erwin vertwijfeld. 'Ik moet mijn vader helpen. Laat me los!' Hij rukt en trekt, maar hoewel iedere beweging Robart onmenselijke pijn bezorgt, verslapt zijn greep niet. Met een uiterste krachtsinspanning dwingt hij de jonge prins dichterbij te komen en hij kijkt hem recht in de ogen. 'Spreek op, wolvejong,' zegt de heer der Heruli moeilijk. 'Wie heeft mijn zoon vermoord? Zeg het mij, opdat ik rustig sterve...' Erwin doorstaat de vorsende blik en plotseling begrijpt hij iets van wat er in de man omgaat, begrijpt hij, waarom de haat uit die ogen verdwenen is. 'Een beer!' zegt hij gejaagd. 'Een beer heeft Allan gedood. Maar laat me nu gaan!' laat hij er fel op volgen. 'Zij zullen mijn vader doden, als ik niet op tijd kom!' Wanhopig rukt Erwin om los te komen en tot zijn verbazing voelt hij Robarts greep verslappen. Met een moedeloos gebaar laat de Heruli de arm van de jongen los. Erwin gunt zich geen tijd om zich over zijn plotseling herwonnen vrijheid te verbazen en springt onmiddellijk op het zwaard toe. Op dat moment komt een snelle ruitertroep het strand opstormen. Robart begrijpt onmiddellijk dat dit de Noormannen zijn, die hun koning te hulp komen. 'Wacht!' roept hij Erwin achterna. De prins kijkt om en hij ziet, hoe de heer der Heruli pogingen doet om op de been te komen. Onbewust vertraagt hij zijn gang. 'Help mij... snel!' steunt Robart. 'Help mij en breng mij bij mijn krijgers... als je niet wilt, dat dit Noorse strand met bloed gedrenkt wordt!' Ten prooi aan een hevige innerlijke strijd staat Erwin stil...

Eric voelt, dat zijn krachten hem gaan begeven. Het gonst en dreunt in zijn hoofd en zijn armen worden zo zwaar, dat ze wel met lood gevuld schijnen te zijn. Wanhopig poogt hij een grote krijger, een boom van een kerel, van zich af te houden. Maar op 't moment dat hij alles verloren waant, stormt plotseling een ruitertroep het strand op. Het gedreun van vele hoeven klinkt de Noorman als muziek in de oren. 'Dappere kleine Erwin!' fluistert Eric, wankelend van uitputting. Net als hij valt, vangen twee sterke armen hem op en Eric ziet Svitjold naast hem staan. Een geschreeuw van angst klinkt uit de Heruli op en mengt zich met de strijdkreten van de Noormannen. Eric ziet door een waas, hoe links en rechts de vijanden sneuvelen, terwijl de anderen in wanorde naar hun schepen vluchten. 'Staak de strijd!' zegt de Noorman tot Svitjold. 'Snel! De Heruli zullen...' Dan verliest hij het bewustzijn. Bevreemd ziet Svitjold op zijn vorst neer. Zijn gemoed komt in opstand, maar hij gehoorzaamt. Onbewogen verheft hij zijn stem: 'Verzamel je om de koning!' Verwonderd houden de ruiters hun paarden in en menig oog gaat argwanend naar de Heruli, die het bevel ook gehoord hebben en verlicht opademen. Ook Bogul, die zich bij de nadering van de ruiters snel achter de rotsen verborgen heeft, neemt de verandering in de toestand waar. Hij springt tevoorschijn en geeft zijn onderaanvoerder een wenk. 'Aanvallen, mannen!' schreeuwt hij de Heruli toe. 'Slaat ze neer!' Bogul heeft in een oogwenk gezien, dat de ruiters verre in de minderheid zijn. 'De overwinning is ons!' brult hij. 'Wreek je vorst!' Er komt beweging onder de Heruli. Zij beginnen zich om Bogul te verzamelen, maar dan dondert een diepe stem over hun hoofden. 'Stop! De wapens neer! Er is reeds te veel gedood!' Bogul staat als aan de grond genageld, want daar, als verrezen uit de dood, staat Robart, de heer der Heruli, en zijn arm rust zwaar op de tengere schouder van Erwin...

Met ijzeren wil en zelfbeheersing houdt heer Robart zich op de been. Zijn ene hand rust op het zwaard, de andere steunt op Erwin. Moeilijk maar stram schrijdt hij op de Noorman toe. Zijn gelaat is doodsbleek en van pijn vertrokken en in de beklemmende stilte wijken de mannen eerbiedig uiteen. De blik van heer Robart gaat over Erics gehavende gestalte. De Noorman is zijn inzinking weer te boven en ontroerd ziet hij de man naderen, die hij zo gaarne tot vriend gehad zou hebben. Alleen één man voelt het hart in de schoenen zinken. Bogul weet, wat dit voor hém betekent... Nog voelt hij de ijskoude blik, die Robart hem in het voorbijgaan heeft toegeworpen. 'Vergeving, Noorman!' zegt heer Robart met trillende stem. Eric geeft een van zijn getrouwen een teken en deze snelt toe om de zwaargewonde vorst der Heruli te ondersteunen, terwijl diens eigen mannen verbouwereerd en weinig op hun gemak toekijken. Erwin ziet de wonde in Erics arm en met een droge snik rent hij op zijn vader toe. 'Ook jij draagt het spoor van deze onheilige strijd!' zegt Robart ernstig. 'Maar jij... jij zult leven...!' Er gaat een huivering door de mannen heen.

Heer Robart spreekt verder: 'Ik sterf... ik doodde mijzelf met overijlde wraak... met een onbesuisde eed... maar vertel mij alles... vóórdat...' 'Wreek je heer!' snijdt een van opwinding overslaande stem door de loden stilte. Met een ruk kijken de mannen om. Bogul doet een laatste wanhopige poging om zijn huid te redden. Hij komt onheilspellend naar voren. 'Jij draagt de schuld, ellendige viseter!' grauwt hij de Noorman toe. 'Jij moordenaar... ik zal jou en je gebroed uitroeien! Slaat ze allemaal dood!' raast hij door. 'Allemaal! Horen jullie, ALLEMAAL!' Er komt beweging onder de Heruli. 'Ja!!! Wraak!!!' klinkt het achter uit de gelederen. 'Sla toe!' Svitjolds hand ligt al op de greep van zijn zwaard en Eric voelt, dat de geringste aanleiding de strijd opnieuw kan doen ontbranden. 'Mannen!' roept hij. 'Luister...' Maar voor hij verder kan gaan schalt plotseling, hoog boven hen allen uit, van de rotsen een stem: 'BOGUL!!!' De kerel draait zich om alsof hij door een adder is gebeten. 'Jij vervloekte!!!' Op hetzelfde ogenblik boort een lange speer zich met een doffe klap voor Boguls voeten in het zand...

Alsof zij gehoorzamen aan een dringend bevel kijken allen, vriend en vijand, met een ruk omhoog, waar een lenige gedaante, met de soepelheid van een dier langs de rotsen naar beneden komt. Hij is nog te ver weg, dan dat iemand zijn gelaatstrekken zou kunnen onderscheiden, maar als hij met snelle schreden naderbij treedt, slaakt Erwin een juichende kreet: 'ALLAN!' Een golf van beroering slaat over de Heruli. Het wordt Robart een ogenblik zwart voor de ogen. 'Mijn zoon!' fluistert hij, maar dan herstelt hij zich onmiddellijk. 'Wacht!' roept de heer der Heruli tot Erwin, die op Allan toe wil stormen. 'Wacht, jonge Noorman! Breng mij bij hem...' De beide krijgers, die de zwaargewonde vorst ondersteunen, voelen zich driftig terzijde geschoven. Kaarsrecht richt Robart zich op en hoewel hij slechts met moeite zijn evenwicht kan bewaren, doet hij een stap voorwaarts... Heer Robart ziet slechts zijn doodgewaande jongen, en dan ziet hij ook de vossenstaart in Allans haar, de keten van berenklauwen om zijn hals... 'De proeven!' mompelt hij. 'Mijn zoon tóch... een... krijger...' De glorie van dit ogenblik is te veel voor de snel slinkende krachten van oude Heruli. Hulpeloos zakt hij ineen en terwijl iedereen de adem inhoudt, is Allan reeds bij zijn vader. De jongen knielt bij hem neer en zijn hand glijdt aarzelend over de wapenrusting. Maar Robart heeft het bewustzijn reeds verloren... Afwezig staart Allan een ogenblik voor zich uit... dan wendt hij langzaam de blik om en zijn ogen vinden wat zij zoeken: Bogul!!! De sluwe bedrieger heeft van de algemene ontsteltenis gebruik willen maken om ongemerkt in de achterhoede te verdwijnen, maar hij vindt twee grimmige Noormannen op zijn weg en trillend van angst ziet hij het sombere vuur branden in Allans ogen. 'Jij!' mompelt de zoon van Robart tussen de tanden. 'Jij bent de schuld van alles, ellendige! De wraak van een Heruli zal je treffen...' En met een dreiging, die de Noormannen en de Heruli de adem beneemt, richt hij zich langzaam op...

Met een onheilspellende flikkering in de ogen komt Allan op Bogul toe, die een vergeefse poging doet om zich te beheersen. Het klamme zweet breekt hem uit en in de laatste, vertwijfelde drang naar zelfbehoud schuifelt hij achteruit. 'Jij bent een lafaard!' klinkt Allans stem zo helder en duidelijk, dat ook de achterste gelederen hem woord voor woord kunnen verstaan. 'Ik noem je een lafaard, voor het front van je krijgsmakkers! Een belediging, is het niet, Bogul?' Diepe verachting snijdt door zijn stem. 'Liet ooit een Heruli zijn eer ongewroken!? Welaan! Wreek je! Grijp je zwaard, zo je een Heruli bent!' Onwillekeurig gehoorzamend tast Bogul weifelend naar zijn wapen. 'Een lafaard dus!' tart Allan en met klemmende verwondering ziet Eric het schouwspel aan. Uit die zachtmoedige knaap ontplooit zich in deze ogenblikken een persoonlijkheid, die de situatie geheel beheerst. 'Alleen een lafaard kon mijn vader en mij aandoen, wat jij hebt gedaan!' zegt Allan en als de wrekende rechter die het vonnis bepaalt, gaat hij voort: 'Aan jou was ik toevertrouwd en jij tergde mij tot ik de aanblik van je gelaat niet meer verdragen kon. Toen ik mij aan je hoon onttrok en overboord sprong van het schip, toen heb jij mij dood gemeld en mijn vader belogen, dat de Noorman mij gedood had...' Een verontwaardigd gemompel gaat door de rijen der Heruli. Met een kort handgebaar doet Allan de stilte terugkeren. 'Vele van je handlangers, zo dapper met de mond toen zij mij uitgeleide deden, zijn gevallen onder het zwaard van deze ene man, van deze grote Noor! Daar in het stof ligt je vriend Helge... maar jij, Bogul, aanstichter van al dit leed, jij lééft... nòg!' De zoon van Robart haalt diep adem. 'Maar het is niet aan mij, om je dood te bevelen... laat het lòt beslissen!' Zich snel omwendend fluistert de jonge Heruli een der Noormannen een paar woorden toe en deze verdwijnt met een grimmige grijns achter de haag der toeschouwers. 'Kom,' bijt de jongen Bogul toe en deze volgt hem als een geslagen hond tussen de rijen der krijgsknechten door. De anderen, met Eric en Erwin vooraan, scharen zich om hen heen. 'Ziehier twee lansen!' zegt Allan, op de beide wapens wijzend die met de punten in het zand zijn geplant. 'Eén lans heeft een punt!' legt hij uit. 'De andere... nièt! Zo jij de lans trekt met de punt, Bogul, zullen wij strijden. Trek je de andere... dan zal je midden op zee, gebonden aan de mast van een verlaten schip, de dood afwachten...' Bogul wordt asgrauw en terwijl er een gemompel van afgrijzen door de toeschouwers gaat, roept Allan luide: 'NU... BOGUL! KIES!!!'

Bogul komt schoorvoetend dichterbij en loopt aarzelend om de beide speren heen. 'Kies, lafaard!' klinkt Allans metalen stem weer en anderen roepen hem na: 'Kies!' Maar Bogul durft niet. De speer met de punt laat hem een kàns zich te redden, mits hij Allan verslaat... maar die kans, die andere, die verschrikkelijke dood op zee, boezemt hem zóveel vrees in dat hij de moed tot een beslissing niet kan opbrengen. Met een honend gemompel slaan de krijgers de lafaard gade. Ook Eric ziet gespannen toe en hij verbaast zich over Allans vastberadenheid... dit zelfverzekerde optreden had niemand kunnen verwachten bij deze dromerige knaap... 'Mijn geduld is ten einde,' zegt de Heruli grimmig. 'En jij noemt je een Heruli! Drie tellen geef ik je!' bijt hij Bogul toe. 'Een, twee... drie, làfaard!' Iedereen strekt de hals om niets van het schouwspel te missen. Met een plotselinge ruk trekt Allan de speren uit de grond en er gaat een kreet van verrassing door de menigte, want het is eensklaps voor iedereen zichtbaar dat BEIDE speren hun scherpe punt nog hebben! 'Zelfs de minste jakhals,' sneert Allan sarcastisch, 'zou ik de dood op zee niet toegedacht hebben. Wat je keuze ook ware geweest, Bogul, een eerlijk gevecht was altijd je deel geweest. Maar je hèbt niet gekozen... ik wist het tevoren... omdat ik weet dat je lafheid geen grenzen kent... ik wist het... en iedereen weet het nu!' Terwijl de Heruli met zwijgend saamgeknepen lippen toekijken, gaat er een honend gelach op onder de Noormannen. De manier waarop die jongen de lafaard aan de kaak stelt, doet hun hart goed. 'Vechten!' brengt het slachtoffer van hun spot eindelijk schor uit. Hulpzoekend kijkt Bogul om zich heen, maar hij ontmoet slechts ijskoude verachting. 'Vecht dan, jonge grootspreker!' bralt hij vertwijfeld. 'Bah!' zegt Allan hartgrondig. 'Geen laffe hond zal mijn handen met bloed bevuilen! Jij zult worden meegevoerd naar de wijzen der Heruli! Dat de Ouden oordelen! Dat is mijn bevel!' Een diepe stem geeft Allan plotseling antwoord. 'Niemand dan de heer der Heruli geeft hier bevelen!' Er gaat een schok door de kring en geschrokken wijken de mannen uiteen. Daar staat Robart... wankelend... maar in zijn hand rust Allans speer. Bogul wordt lijkbleek en onwillekeurig doen Eric en Svitjold en zelfs Allan een schrede terug. 'De wet der Heruli,' spreekt Robart moeilijk. 'Vonnist lafheid! Ik zal de wet handhaven. Ontvang je loon, Bogul!' En met de laatste resten van zijn levenskrachten heft de heer der Heruli de wrekende speer...

Eer iemand ook maar een beweging heeft kunnen maken om in te grijpen, heeft Boguls noodlot zich voltrokken. Op hetzelfde moment dat Bogul dodelijk getroffen neerstort, zinkt ook de heer der Heruli ineen. Maar niemand bekommert zich om de verrader. Iedereen wendt eerbiedig de blik naar de stervende vorst. Hij mompelt enkele onverstaanbare woorden... nog eenmaal zoekt hij Erics blik alsof hij in diens ogen nogmaals de vergiffenis wil lezen... Dan valt zijn hoofd opzij... In de diepe stilte, die over het strand valt klinkt het eeuwig ruisen van de branding als een lijkzang. Allan ziet de koning der Noormannen vast in de ogen. 'Hij stierf met ere, zoals hij leefde!' zegt hij luid, zodat iedereen het horen moet. 'Onbuigzaam tot het laatste toe.' De Noorman knikt langzaam. 'Had ik hem toch tot vriend gehad,' zegt hij ernstig. 'Een moedig man was hij... en een eerlijk man...' Hij wacht even en gaat dan voort: 'Maar groter nog was hij geweest, indien hij in alles de matigheid gekend had en niet de hartstocht der overdrijving, die hem tot onredelijke dingen dreef. Het schaadt de mens niet in zijn eer, als hij bij tijd en wijle weet te wijken voor gevoel en verstand... alleen de dood wijkt... nooit!' Allan knikt zwijgend en met een ietwat verlegen uitdrukking in de ogen. Dan, als om de beklemming te doorbreken, klinkt plotseling een schorre stem uit de achterhoede: 'De Heruli zien hun vorst! Hij leve, de heer der Heruli!' Het komt voor de andere Heruli als een bevrijding en, aarzelend eerst, maar weldra luider klinkt het van alle kanten: 'Hij leve!' Allan veert op, alsof hij door een wesp gestoken is. En terwijl zijn ogen vonken schieten, keert hij zich met ingehouden woede dreigend om...

De vreugdekreten, die niet alle krijgers der Heruli even gemakkelijk afgaan, verstommen als plotseling Allans soepele gestalte voor hen staat en ook de meest geharde krijger deinst onwillekeurig achteruit voor het sombere vuur in die donkere ogen. 'Zwijg, honden!' bijt Allan hen toe. 'Uit mijn ogen, wég met jullie!' Driftig loopt hij nu hier, dan daar, op de mannen toe en overal wijken ze benepen terug voor de dreiging die er van de jonge Heruli uitgaat. Eric kan zijn ogen nauwelijks geloven. In vrijwel niets is in deze jongeling, die hier zulke ongehoorde leidersgaven tentoonspreidt, de knaap van vroeger te ontdekken. Er gaat zulk een macht uit van zijn persoonlijkheid, dat geen der oudere krijgers tegen die dwingende wil opgewassen blijkt te zijn. Als zijn vader, denkt de Noorman hoofdschuddend. 'Laffe, jankende honden!' dondert Allan. 'Roept één van jullie: doodt hem!, dan roepen jullie het allemaal! Roept een ander: hij leve, dan roepen jullie het ook na; als een zwerm horzels stortten jullie je op één man... gedoogt jullie eer dat? Bah! Kies een van jullie soort tot aanvoerder; een hond om voor honden te blaffen! Deze wolf jaagt alléén! Verdwijn, voor ik jullie met mijn blote handen de zee in ransel... Ga!! En vertel het "Heldenvolk der Heruli", dat Allan, de "lafaard", jullie het brandmerk van jullie lafheid heeft opgedrukt!' De Heruli zien elkaar besluiteloos aan. Niemand waagt een wederwoord. 'Toe dan!!!' brult Allan en als de wrekende gerechtigheid rukt hij een grote krijger de speer uit de hand, breekt deze in stukken en werpt ze vér over het strand. De Heruli wijken terug, langzaam eerst, maar weldra met een panische haast. 'Wee jullie!' schreeuwt Allan hen na. 'Als jullie het koningsschip met één vinger aanroeren.' Kort daarop kiest de vloot der Heruli zee. 'Waarom doet Allan zo, Fadir?' vraagt Erwin benepen. 'Ik... ik... word bang van hem...' Eric antwoordt niet. Met een diepe rimpel in zijn voorhoofd kijkt hij naar de jonge Heruli die, roerloos naast het lichaam van zijn vader, de smadelijke aftocht van zijn eigen mannen gadeslaat...

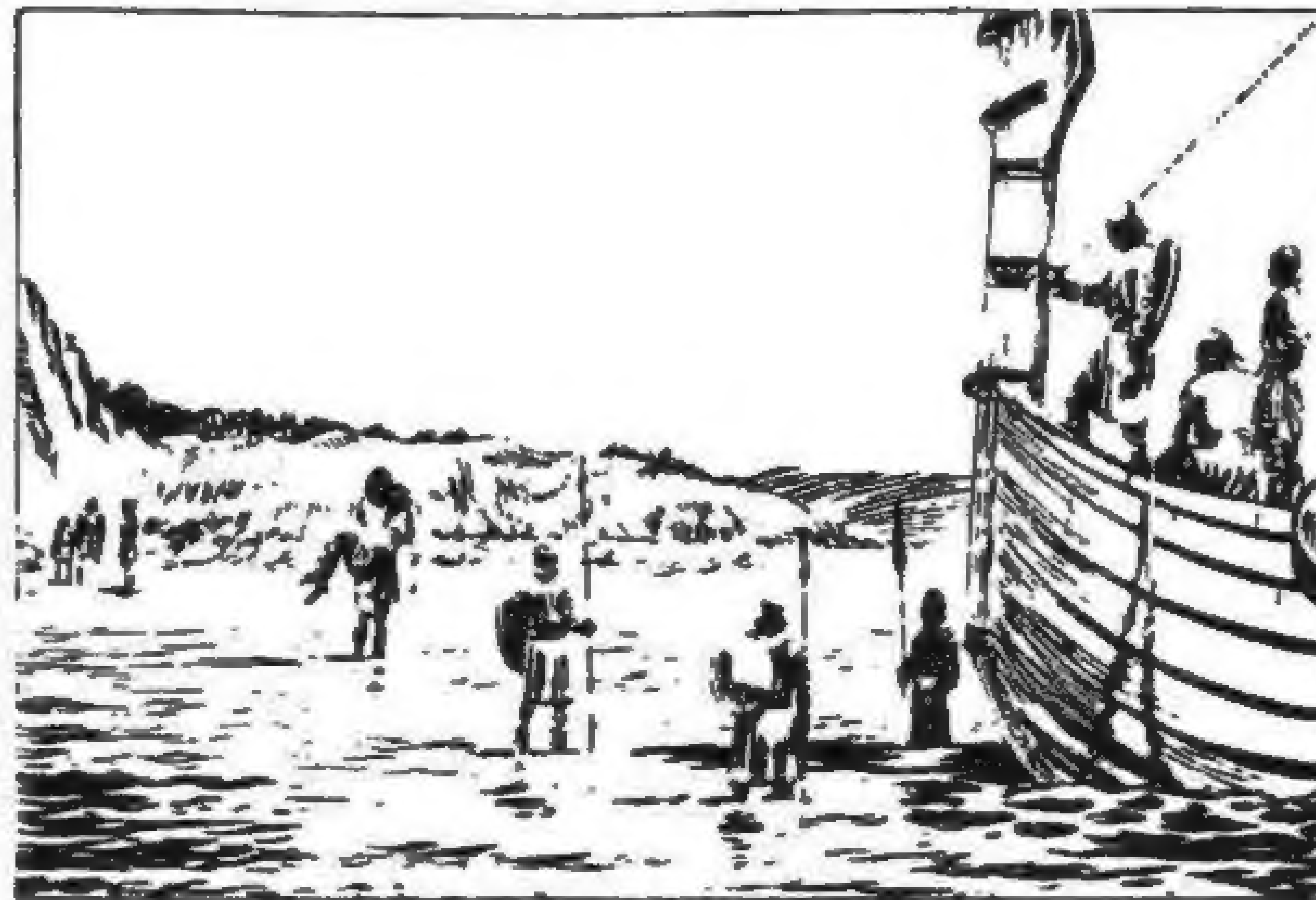
Terwijl de krijgsknechten op Erics bevel de gevallenen begraven, kijkt de Noorman, met Erwin aan zijn zijde, zwijgend naar Allan, die bij het lichaam van zijn vader is neergeknield. Vele dingen gaan Eric door het hoofd, als hij de jongen daar ziet. In menig opzicht mag hij dan met zijn vader verschillen, maar zoals hij tegen de Heruli optrad, toonde hij opeens dezelfde onverzoenlijke hardheid als de oude Heruli... Met een zucht treedt Eric op de jonge Heruli toe. Als zijn schaduw over Allan heenvalt, kijkt deze op en er verschijnt een gedwongen glimlach op zijn gelaat. Eric vermijdt het, nu al te spreken over Allans overdreven gedrag jegens de mannen van zijn volk. Hij mag de knaap niet van zich afstoten. Daarom zegt hij, dat hij met voldoening gezien heeft, dat Allan de proeven heeft afgelegd die hem tot krijger stempelen, naar de zeden van zijn volk. 'Maar,' vervolgt Eric, 'we dachten dat jij in de strijd met de beer de dood gevonden had?' 'Het scheelde weinig!' geeft Allan toe. 'Toen Erwin was heengegaan om hulp te halen, vreesde ik, dat de beer mij zou vermorzelen. Maar plotseling trad een man uit de struiken tevoorschijn.' 'Een mán?' valt de Noorman bevreemd in. Allan knikt. 'Een vreemdeling van ontzagwekkende kracht! De beer ging voor hem op de vlucht. Ik was er slecht aan toe en de man, die mijn leven redde, nam mij mee naar zijn hut, een kwart uur gaans van de plaats van het gevecht.' 'Een hut?' vraagt Eric. In gedachten ziet hij de streek voor zich. Op het terrein rondom de burcht wonen geen mensen. 'Hoe zag die man eruit?' vraagt hij verder. 'Gewoon,' zegt Allan schouderophalend. 'Fors, gekleed in dierenhuiden... rood haar... en o, ja, hij had maar één oog!' Eric kijkt met een ruk op en staart Allan fronsend aan en Erwin slaakt een kreet van opwinding. 'Fadir!' roept hij uit. 'De sage! Dat heeft moeder toch verteld. Het komt in de oude verhalen toch zo vaak voor, dat goede mensen, die in doodsgevaar verkeren, plotseling hulp krijgen van een man met rood haar en één oog... De machtigste van de goden uit de sagen... ODIN...'

'Onzin!' zegt Eric ongeduldig. 'Je mag de verhalen niet met de werkelijkheid verwarren. Wellicht betreft het hier een stroper. Ik zal het laten onderzoeken! Maar wat gebeurde er verder, Allan?' 'De man verzorgde mijn wonden,' vertelt de Heruli. 'Mijn krachten keerden wonderlijk snel terug! Daarop gaf hij mij mijn speer en hij leerde mij, hoe de beer te jagen en de vos... Vreemd!' onderbreekt Allan zichzelf. 'Die vreemdeling kende de drie proeven; het oude gebruik der Heruli... Welnu, ik zocht de beer opnieuw en ik doodde hem. Ik achtervolgde de vos en het scheen wel alsof deze mij naar de kust wilde lokken... Slechts de staart kreeg ik te pakken. Maar daardoor kwam ik juist op tijd!' Allan houdt plotseling op en hij staart nadenkend voor zich uit. 'De rest is je bekend!' herneemt hij dan afwezig. 'Ik... eh... ik ga níét naar mijn volk terug... Mijn moeder... haar zal ik halen... en dan een volk zoeken, dat mij meer bevalt! Deze horde laffe grootsprekers is mij vreemd.' Eric schudt het hoofd. 'Nee, Allan,' zegt hij. Zwijgend zien de Noorman en de jonge Heruli elkaar in de ogen. Het is of Allan ook deze tegenstander wil bedwingen, maar dan slaat hij de blik neer. Rustig gaat de Noorman verder: 'Jij bent sterk, als je vader, maar bedenk, waaraan zijn kracht bezweek en vermijdt het, in dezelfde fout te vervallen. Zie de mannen van je volk zoals zij zijn, zoals zij geworden zijn onder het té strenge, té harde bewind van je vader, Allan! Aan jou is het, hen te helpen! Jij bent een vorstenzoon en dat verplicht je, vorstelijk te zijn in vergevensgezindheid! Ga tot hen en leer hen, wat verstand en gevoel aan rijkdom kunnen schenken in ons leven. Dán zullen zij sterk zijn en moedig, maar ook verdraagzaam jegens anderen. Doe het, Allan, dan ben je een man! Ik heb respect voor je lichaamskracht... ga terug en ik zal óók respect hebben voor je geest...!' Allan buigt het hoofd. Dan richt hij zich op en knikt: 'Je hebt gelijk,' zegt hij. 'Dank, Noorman. Het zal geschieden zoals jij zegt!'

'Zendt een drietal mannen met de paarden huiswaarts!' beveelt Eric Svitjold en als op diens aanwijzingen de krijgsknechten zich gereed gemaakt hebben, zegt hij tot hen: 'Bericht Vrouwe Winonah de afloop van het gevecht. Meldt haar, dat de vrede bewaard blijft en dat wij allen gezond zijn!' Dan wendt Eric zich weer tot Allan. 'Jou wacht een lange tocht!' zegt hij vriendelijk. 'Ik zal Svitjold en mijn krijgers met je meezenden. Beschouw het als een hulde, die ik je gevallen vader wil brengen en bovendien... aanvaardt hun hulp, je zult hen nodig hebben! Eén man alleen is niet in staat een schip in vaart te houden, zelfs... de heer der Heruli niet!' De Heruli glimlacht dankbaar. Met een spontaan gebaar trekt hij de vossestaart uit zijn haardos en maakt de keten van bereklauwen los. 'Neem dit,' zegt hij, 'als blijk van mijn vriendschap en mijn achting. Indien ooit gevaren je dreigen te overmeesteren, koning, zendt mij dan deze herinnering aan de tijd hier en ik zal komen... met alle krachten, die tot mijn dienst staan! Vaarwel Noorman!' Allan wendt snel de blik af en buigt zich over naar Erwin. 'Vaarwel, grote vriend!' zegt hij zacht en in de ontroering, die bij dit afscheid van zijn kleine makker over Allans gelaat glijdt herkent Eric tot zijn onuitsprekelijke vreugde weer iets van de oude Allan; de zachtmoedige inborst van deze jonge Heruli. En daaraan moet Eric blijven denken, als hij ziet, hoe Allan met ontroerende zorg het lichaam van zijn dode vader optilt van het strand en het op zijn armen naar het schip draagt, dwars door de opkomende vloed... De Noormannen hebben het vaartuig zeilree gemaakt en een ogenblik later staan Eric en Erwin weer alleen op het strand... Er wordt niet gesproken tussen vader en zoon, maar beider gedachten zijn bij die jongeling, die nog zoveel strijd tegemoet gaat... strijd met zichzelf... En zij kijken dat eenzame zeil na van het koningsschip met zijn droeve last en zijn hoop voor een betere toekomst... tot het aan de einder verdwenen is!

Zie het volgende nummer Deel 21 DE JACHT OP HET ZWAARD

In deze serie zijn verschenen:

I: *De Steen van Atlantis*
II: *De ondergang van Atlantis*
III: *De Sultan van Akaïim*
De Geheimzinnige Bron
IV: *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen
V: *De valse Koning*
VI: *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs
VII: *Het Rijk van het Midden*
VIII: *Storm over China*
IX: *De Zoon van Eric de Noorman*
X: *De strijd om het Recht*
De zwarte ruiter
XI: *De Koning der Steppen*
XII: *De Boog van Allard*
Het Tyrfing-mysterie
XIII: *De twintig laatsten*
Strijd om Heidrun
XIV: *De prijs der wrake*
XV: *De Vloek van het Goud*
Het Moerasmonster
XVI: *De wolven van Scorr*
XVII: *Het verbond der Groene Dolken*
XVIII: *Het geheim van de Verboden Stad*
XIX: *De Burcht van Myrkven*
XX: *De Heer der Heruli*